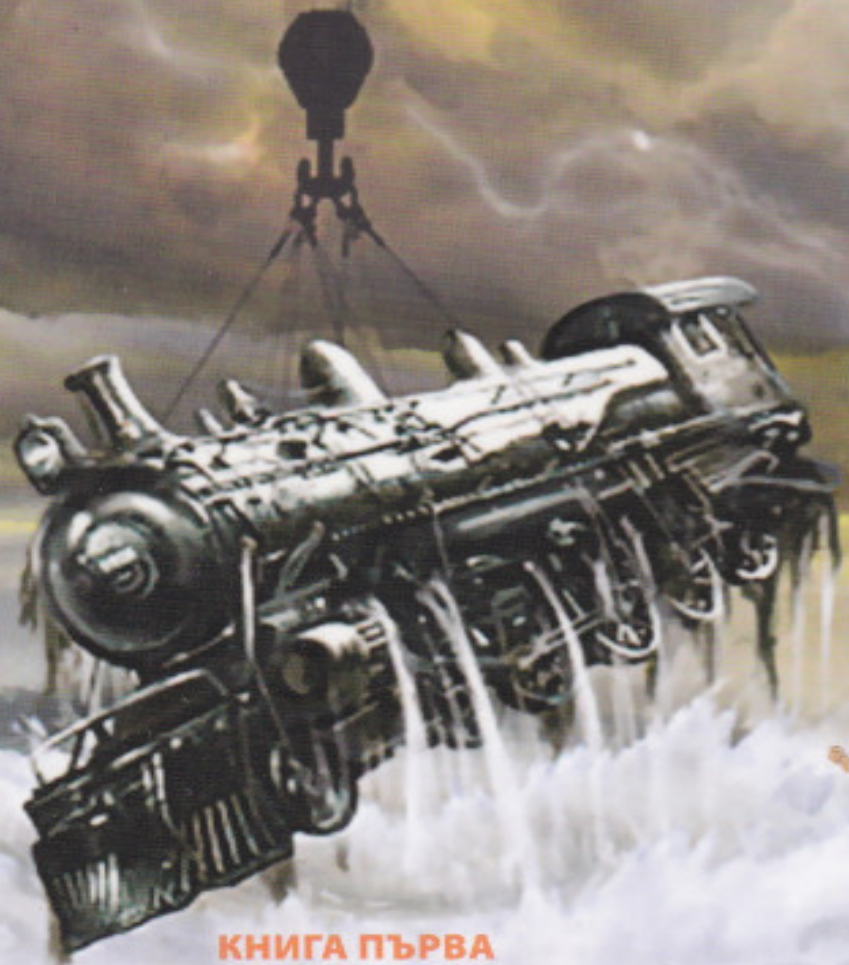

КЛАЙВ КЪСЛЪР

ПРЕСЛЕДВАНЕТО

КНИГА ПЪРВА
ОТ ПРИКЛЮЧЕНИЯТА НА АЙЗЪК БЕЛ

КЛАЙВ КЪСЛЪР ПРЕСЛЕДВАНЕТО

Превод: Валерий Русинов

chitanka.info

Клайв Къслър е израснал в Аламбра, Калифорния. Мобилизиран е в армията по време на войната с Корея, като механик и авиационен инженер. Клайв Къслър започва да пише през 1965 г. и издава първия си роман от поредицата за Дърк Пит през 1973 г. Той е създател на Националната агенция за морско и подводно дело (National Underwater & Marine Agency). С неговия екипаж от военноморски експерти и доброволци към агенцията, са открили над 60 значими останки от корабокрушения. Известен колекционер на класически автомобили, Клайв притежава около 100 от най-добрите модели от 50-те години. Книгите на Къслър са преведени и издадени на повече от 40 езика в над 100 различни държави по света, с читателска аудитория от над 125 милиона жадни за приключения фенове.

Април 1950 г.: От дъното на езеро в Монтана вдигат полуръждясалия корпус на парен локомотив. Вътре са останките на трима души, загинали преди четирийсет и пет години...

1906 г.: В продължение на две години западните щати на Америка търпят поредица от банкови обири. Извършва ги един-единствен мъж, който хладнокръвно избива всички свидетели, след което изчезва безследно. Изнервено от грабежите на „Бандита касапин“, правителството на САЩ вкарва в играта най-добрия, с когото разполага — високия, жилав и непоколебим детектив на име Айзък Бел.

От Аризона до Колорадо и по улиците на Сан Франциско по време на опустошителното земетресение и последващия пожар, Бел преследва най-острия и смъртно опасен криминален ум, когото някога е срещал, залагайки на знание, логика и интуиция. Но жертвата му е ядосана и се кани да обърне гонитбата срещу Бел. Детективът ще трябва да впрегне всички свои умения, не само за да надделее... но и да оцелее.

Бестселър №1 на „Ню Йорк Таймс“.

Трилър на високи обороти.

Пъблишърс Уикли

Чете се на един дъх... КЛАСИЧЕСКА ГОНИТБА НА
КОТКА И МИШКА... неумолима проза.

Сиатъл Поуст-Интелиджънсър

С една дума: ВЪЛНУВАЩО.

Хералд Сън (Австралия)

Къслър явно се е забавлявал страхотно, докато е
писал това. Детайлите на Америка от началото на ХХ в. и
бясната скорост на романа ще добавят поредния бестселър
към биографията му.

Лайбръри Джърнъл

*На Тери, Дирк и Дана
Никой баща не е благославян с по-любящи деца*

ПРИЗРАК ОТ МИНАЛОТО

15 април, 1950 г.

езерото Флетхед, Монтана

Надигна се от дълбините като зло чудовище от мезозойската ера. Зелена слуз покриваше машинната кабина и парния котел, докато сиво-кафявата тиня от езерното дъно се свличаше, падаше от двуметровите задвижващи колела и пляскаше в студените води на езерото. Старият парен локомотив се издигна бавно над повърхността и увисна за миг от въжетата на огромен кран, монтиран на дървена баржа. Все още видим

под капещата мръсотия, под отворения страничен прозорец на кабината стоеше номерът: 3025.

Построен от Локомотивни заводи „Болдуин“ на Филадельфия, Пенсилвания, 3025 се изтъркаля с грохот от завода на 10 април 1904 г. Клас „Пасифик“ представляваше ширококорелсова високо колесна парна машина за общо приложение, която можеше да тегли десет стоманени пътнически вагона на дълги разстояния при скорост до 145 км/ч. Известна беше като „4-6-2“ заради четириколесната талига отпред, точно зад локомотивната скара, шестте масивни задвижващи колела под котела и двете малки колела, окачени под кабината.

Екипажът на баржата наблюдаваше със страхопочитание как кранистът задвижи лостовете и спусна леко стария 3025 върху главната палуба. Тежестта му затисна баржата на още около десетина сантиметра по-дълбоко във водата. Машината постоя така още около минута, докато шестимата мъже надмогнаха удивлението си и освободиха въжетата.

— Почти половин век под водата, а е в забележително добра форма! — възкликна началникът на спасителния екип на очуканата баржа, стара почти колкото локомотива. От двайсетте години насам я използваха за драгиране на езерото и околните притоци.

Боб Кауфман беше едър добродушен мъж, винаги готов да се засмее при най-малкия намек за нещо весело. С лице, загрубяло от дългите часове, прекарани под слънцето, работеше на баржата вече от двайсет и седем години. Вече на седемдесет и пет, можеше отдавна да се е пенсионирал, но докато драгиращата компания го държеше, щеше да продължи да работи. Седенето къщи и реденето на пъзели не влизаше в представата му за добър живот. Погледна мъжа, застанал до него. Беше малко по-стар от Боб, доколкото можеше да съди.

— Какво мислите? — попита Кауфман.

Мъжът се обърна, висок и все още жилав на своите близо осемдесет, с буйна и посребряла коса. Лицето му бе е тъмен загар и стегната кожа. Очите, които все още се справяха без очила, се впиха замислено в локомотива. Блестяха сини с бледолилави жилки. Големи мустаци скриваха горната устна, все едно че бяха посадени там преди много години, посребрели като веждите, гъсто израснали с възрастта. Смъкна скъпата панамена шапка от главата си и подсуши с носна кърпа капките пот от челото си.

Приблѳжи се до извадения локомотив, вече стъпил здраво на палубата, и съсредоточи вниманието си върху кабината. Вода и тиня се лееха от стъпенките и се разливаха по палубата на баржата.

— Въпреки тинята — проговори най-сетне мъжът, — все още естетически гали окото. Въпрос само на време е някой железопътен музей да дойде с фонда си и да го реставрира за експониране.

— Имахме късмет. Един тукашен рибар загуби задбордовия си двигател и драгира дъното, за да го намери. Иначе локомотивът щеше да си лежи долу още половин век.

— Късмет е било, дума да няма — отвърна замислено високият среброкос мъж.

Кауфман се приближи и прокара длан по едно от големите колела. По лицето му пробяга сянка на чувство.

— Тате беше машинист при „Юнион Пасифик“ — промълви тихо. — Винаги казваше, че локомотивът тип „Пасифик“ е най-добрата машина, която е карал изобщо. Често ме пускаше да поседя в кабината, щом докараше влак в депото. Локомотивите от тоя клас ги използваха главно да теглят пътнически вагони, защото бяха много бързи.

Екип водолази в платнени костюми между пластове гума стояха върху платформа, която от студената вода се издигаше към повърхността. Носеха месингови шлемове „Марк V“, широки колани с тежести на кръста и водолазни ботуши с брезентово горнище, месингови пръсти и тежаци 16 кг оловни подметки. Общо, водолазите носеха по себе си близо седемдесет килограма оборудване. Щом платформата се издигна и люшна към палубата, мъжете издърпаха дихателните си тръби, които водеха към водолазната въздушна помпа на повърхността. Веднага щом стъпиха на борда, друг екип заслиза по стълбите и застана на платформата, която отново се запуска в езерото, още ледено след дългата монтанска зима.

Високият мъж наблюдаваше мълчаливо. Изглеждаше някак не на място сред екипажа на баржата в оцапаните им с грес работни дрехи и комбинезони. Носеше безукорно изгладени кафяви панталони със скъп ръчно плетен кашмирен пуловер под кашмирено яке. Обувките му бяха силно излъскани и странно как бяха запазили блясъка си върху прогизналата от масло дървена палуба, покрита с ръждясали въжета.

Погледна дебелиите пластове лепкава тиня на стъпалата към кабината и се обърна към Кауфман:

— Да донесем стълба, за да можем да се качим вътре.

Кауфман се разпореди на един от работниците на баржата. Скоро се появи стълба и я опряха на ръба на пода на кабината зад седалката на машиниста. Началникът на смяната се качи първи, последван от възрастния наблюдател. От покрива се лееше вода, а през отворената врата на печта по металния под се стичаше разтворена въглищна прах, смесена с кафява тиня.

На пръв поглед кабината изглеждаше празна. Плетеницата от клапи, тръби и лостове над котела беше затънала в пластове лепкав нанос, с израснали от него стръкове зелени водорасли. Тинята на пода на кабината бе дълбока до глезените, но високият мълчалив наблюдател като че ли не забеляза, че обувките му са затънали в нея. Коленичи и огледа трите купчини, издигнали се като хълмчета над рядката кал.

— Машинистът и огнярят — заяви той.

— Сигурен ли сте?

Мъжът кимна.

— Сигурен съм. Машинистът беше Лий Хънт. Имаше жена и две деца. Вече са на средна възраст. Огнярят беше Робърт Кар. Щеше да се жени след курса.

— Кой беше третият?

— Абнър Уйд. Коров тип. Принудил е с пистолет в гърба Хънт и Кар да карат машината.

— Не изглеждат приятно — измърмори Кауфман, отвратен от видяното. — Изненадан съм, че не са станали на скелети.

— Нищо нямаше да е останало от тях, ако бяха загинали в солена вода, но студената прясна вода на Флет лейк ги е съхранила. Това, което виждате, е адипозната тъкан, където се съхранява тлъстината. Разкъсва се след време, когато е натопена и придава на тялото восъчен сапунен вид, наречен „осапуняване“.

— Ще трябва да се обадим на шерифа да доведе съдебен лекар.

— Ще забави ли това операцията? — попита непознатият.

Кауфман поклати глава.

— Не би трябвало изобщо да забави нещата. Щом спасителният екип водолази закачи повдигащите въжета, ще вдигнем въглищния тендер.

— Важно е да видя какво има в прикачения вагон.

— Ще видите. — Кауфман го погледна, опитвайки се напразно да отгатне мислите му. — По-добре първо да извадим тендера, за да се опростят нещата. Ако се съсредоточим на вагона, преди да е откачен от тендера, може да се окаже катастрофално. Може да не е тежък колкото локомотива, но ако не внимаваме, като нищо ще се разпадне на парчета. По-сложна операция е. Освен това предният край на багажния вагон е полузаровен под тендера.

— Не е багажен вагон. Вагон за сандъци или товарен вагон е.

— Откъде може да знаете това?

Наблюдателят пренебрегна въпроса.

— Вдигнете първо тендера. Вие ръководите.

Кауфман се взря в грозните купчини на пода, останките от три човешки същества.

— Как са се озовали тук? Как е могъл един влак да се изгуби сред езерото за толкова години?

Високият мъж се загледа над спокойната синева на езерото.

— Преди четирийсет и пет години имаше ферибот, който превозваше през езерото вагони с дървен материал.

— Определено е странно отрони Кауфман замислено. — Вестниците и представителите на „Южен Пасифик“ съобщиха, че влакът бил откраднат. Доколкото помня, датата бе 21 април 1906 г.

Старият мъж се усмихна.

— Прикриваща версия на компанията. Влакът не беше откраднат. Един железопътен диспечер беше подкупен да пусне машината на чартър.

— Трябва да е имало нещо ценно в товарния вагон, за да се стигне до убийство — замисли се Кауфман. — Товар злато, например.

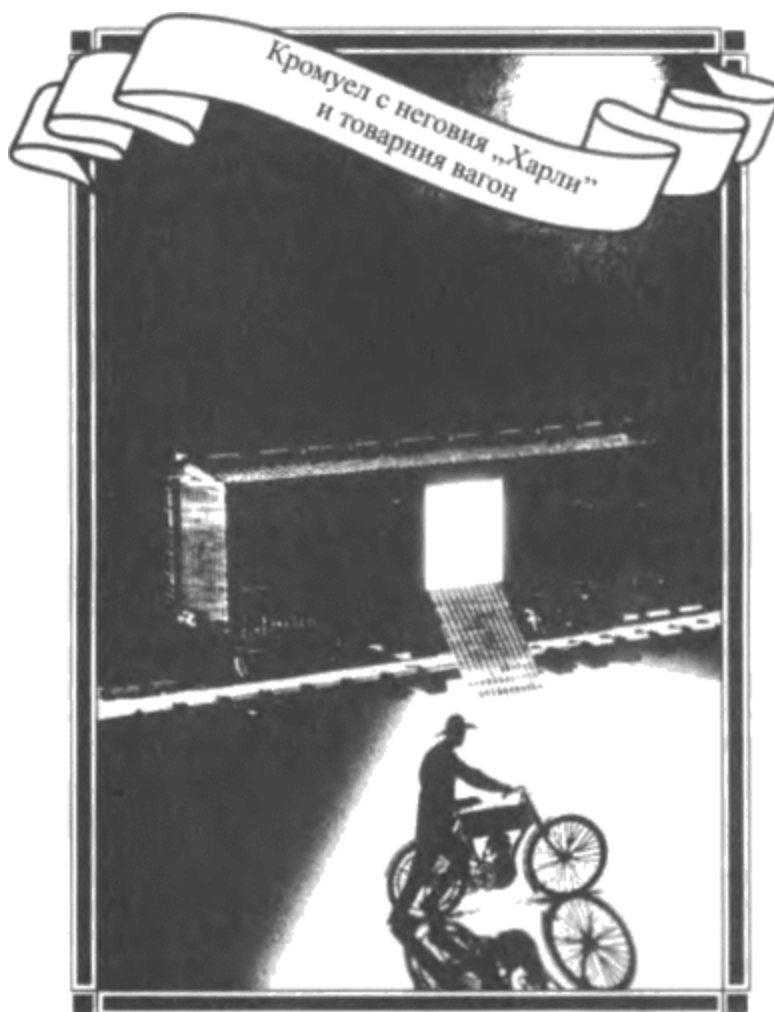
Старецът кимна.

— Кръжаха слухове, че влакът превозвал злато. В интерес на истината не беше злато, а банкноти.

— Четирийсет и пет години — отрони Кауфман. — Дълго време за един изчезнал влак. Може би парите все още са във вагона.

— Може би — отвърна високият мъж, загледан към хоризонта в нещо, което само той можеше да види. — И може би ще намерим отговорите, щом влезем вътре.

БАНДИТЪТ КАСАШИН

10 януари, 1906 г.

Бисби, Аризона

Всеки, който видеше стария пропаднал пройдоха, който бавно залиташе по Муун авеню в Бисби този следобед, щеше да го вземе за нещо, което всъщност не беше. Преждевременно състарен мъж, работник в мините, прорязали богатата на минерали планина под градчето. Носеше омърляна риза и миришеше на мръсно. Една тиранта държеше разпраните опърпани гащи, пъхнати в съдрани и изтъркани ботуши, които отдавна трябваше да са захвърлени в боклукчийското дере зад града.

Чорлава мазна коса се спускаше до раменете му и се сливаше с неподстриганата брада, увиснала до средата на изпъкналия му корем. Тъмнокъфявите очи — всъщност почти черни — гледаха безчувствено. Всъщност погледът му беше студен и някак зъл. Чифт работни ръкавици скриваха длани, които така и не бяха държали лопата или кирка.

Под едната си мишница носеше празна наглед торба от зебло. Като по странна приумица върху мръсния плат изпъкваше надписът „Житна компания Дъглас, Омаха, Небраска“.

Старият мъж спря и се смъкна на една пейка на пресечката на Муун авеню и Тъмбстоун Кениън. Зад него имаше кръчма, почти празна заради обедния час. Обичайните клиенти се трудеха тежко в мините по това време на деня. Хората, които минаваха да пазаруват в малкото миньорско градче, не му заделяха повече от някой бърз, пълен с отвращение поглед. Щом минеха, мъжът вадеше бутилка уиски от джоба на панталона си и удряше тежка глътка, преди да я затвори и прибере отново. Никой не можеше да знае, че вътре нямаше уиски, а чай.

Беше топло като за януари. Температурата сигурно беше над 10 градуса. Мина тролей, теглен от стар дръглив кон. Мъжът се отпусна назад и се загледа по протежението на улиците. Задвижваните с електричество тролейи още не бяха стигнали до Бисби. Повечето возила все още бяха на конска тяга — коли и файтони. Градчето имаше едва няколко автомобила и товарни камиони, но нито един не се мяркаше наоколо.

За градчето знаеше, че е основано през 1880 г. и е наречено на съдия Деуит Бисби, един от хората с пари, стоящи зад медната мина „Куин“. Селище с прилични размери, населението му от двайсет хиляди души го правеше най-големия град между Сан Франциско и Сейнт Луис. Въпреки многото миньорски семейства, които живееха в скромните малки дървени сгради, бизнесът се въртеше главно около кръчмите и малката армия дами със съмнителна репутация.

Главата на пройдохата клюмна на гърдите му. Приличаше на току-що задрямал пияница. Но беше игра. Долавяше всяко движение около себе си. От време на време поглеждаше към Национална банка „Бисби“ отгатък улицата. Наблюдаваше с интерес през полузатворените си клепачи как един камион с верижна трансмисия и

колела с дебели гуми изръмжа и спря пред входа на сградата. Имаше само един пазач, който излезе от камиона и отнесе вътре голяма торба с току-що отпечатани банкноти. Пет минути по-късно с помощта на банковия касиер изнесоха тежък сандък през вратата и го качиха на камиона.

Мъжът знаеше, че товарът е партида злато, част от трите милиона унци, произведени в местните мини. Но не златото привличаше интереса му. Беше твърде тежко и твърде рисковано, за да го пласира сам човек. Парите в брой го бяха довели в Бисби, не ценният метал.

Погледа, докато камионът се отдалечи и двамата мъже, които бе идентифицирал като охрана на гигантската минна компания; „Фелпс Додж“ излязоха от банката. Бяха доставили парите, с които минната компания щеше да плати заплатите следващия ден. Усмихна се на себе си. Знаеше, че авоарите на банката са се вдигнали до ново ниво.

Близо две седмици беше наблюдавал хората, които посещаваха банката и вече можеше да ги различава по външност. Също така си бе набелязал времето, в което влизаха и излизаха. Доволен от това, че вътре нямаше никого, освен касиера и управителя, погледна часовника си и кимна.

Надигна се лениво, разкърши рамене и закрачи през тухлената улица и тролейните коловози към сградата, понесъл на рамо голямата празна торба от зебло. Точно когато се канеше да пристъпи вътре, някаква жена неочаквано мина покрай него. Хвърли му омерзителен поглед, заобиколи го и влезе. Не влизаше в плана му, но реши да се справи с проблема, вместо да изчаква. Огледа улицата и я последва в банката.

Затвори вратата. Касиерът беше в трезора, а жената го чакаше да се върне. Пройдохата извади от ботуша си револвер колт 35-ти калибър модел 1902, удари я в тила с барабана на оръжието и изгледа с равнодушие как бавно се свлече на дървения под. Всичко стана толкова внезапно и тихо, че собственикът на банката нито видя, нито чу нещо от кабинета си.

След това пияният миньор, превърнал се изведнъж в банков крадец, скочи пъргаво през тезгяха, нахлу в кабинета на собственика и опря дулото на пистолета в главата му.

— Без съпротива или ти пръскам главата — каза му тихо, но с тон нетърпящ възражения. — Сега извикай касиера в кабинета си.

Плешивият, дебел и стъписан banker го погледна с кафявите си разширени от ужас очи. Без да възрази, извика:

— Рой, ела тука.

— Идвам веднага, господин Касъл — отзова се Рой от трезора.

— Кажи му да остави трезора отворен — каза тихо банковият крадец с режещ тон.

— Рой, не затваряй вратата на трезора — подчини се Касъл. Очите му се кръстосаха, фокусирани в оръжието, притиснато в челото му.

Рой излезе от трезора, понесъл счетоводна книга под мишницата. Не можа да види изпадналата в безсъзнание жена, лежаща под тезгяха. Без нищо да подозира, влезе в кабинета на Касъл и застина, като видя крадеца с опрян в главата на шефа му револвер. Крадецът отдръпна дулото от главата на мъжа и посочи с цевта към трезора.

— И двамата — каза спокойно. — В трезора.

Никой и не помисли за съпротива. Касъл се надигна от бюрото си и поведе към трезора, докато крадецът бързо пристъпи до прозореца и огледа улицата да не би някой да се е запътил към банката. Освен няколкото пазаруващи жени и един минаващ бирен фургон, на улицата беше спокойно.

Вътрешността на трезора беше добре осветена с месингова лампа „Едисон“, висяща от стоманения покрив. Освен сандъка със злато, рафтовете бяха отрупани с пачки банкноти, повечето — заплати за минните компании. Крадецът хвърли торбата на касиера.

— Хайде, Рой, натъпчи го с всичките зелени гушери, които имаш.

Рой се подчини. С треперещи ръце започна да мете в торбата пачките от банкноти с различна стойност. Докато приключи, торбата бе изпъната до пръсване и приличаше на добре натъпкан чувал с пране.

— Сега легнете на пода — заповяда крадецът.

Касъл и Рой, повярвали, че крадецът вече ще си тръгне, се проснаха по корем на пода с ръце, изпънати над главите. Бандитът извади дебел вълнен шал от един от джобовете си и го уви около револвера си. След това хладнокръвно застреля двамата в главите. Прозвуча повече като силно изтупване, отколкото като резкия трясък

на пистолетен изстрел. Без секунда колебание праметна торбата през рамо и излезе от трезора, като дори не погледна назад.

За жалост не беше приключил. Жената под тезгяха простена и понечи да се вдигне на лакти. С пълно равнодушие той се наведе, сниши оръжието и стреля в главата ѝ, както бе направил с банкера и касиера. Нямаше никакво угризение, не прояви и най-лекия намек за чувство. Все едно му беше дали някой от тях е оставил семейство. Беше убил хладнокръвно трима беззащитни с толкова интерес, колкото щеше да прояви към колона от мравки.

Спря да потърси една от гилзите, която му се стори, че падна от увития около оръжието шал, но не можа да я намери. Отказа се и с небрежна походка излезе от банката, като забеляза доволен, че никой не беше чул приглушените изстрели.

С издутата от банкноти торба от зебло, метната на рамото му, мъжът закрачи през уличката зад банката. Вмъкна се под едно стълбище, където никой нямаше да го види, съблече мръсните си дрехи, смъкна сивата перука и брадата и хвърли всичко в малка пътна чанта. Вече в скъпо скроен костюм, той кривна бомбе на главата си с изрядно сресана рижа коса. Затегна вратовръзка, преди да хвърли в чантата и съдраните ботуши. Беше нисък мъж и петите на ботушите бяха вдигнати с близо пет сантиметра. След това извади чифт английски кожени обувки с токове на петите, за да изглежда по-висок, преди да насочи вниманието си към един голям кожен куфар, който беше скрил под насмолено платно с мотоциклет „Харли Дейвидсън“ отдолу. Докато се озърташе на всеки няколко секунди по уличката, прехвърли големия куп банкноти от торбата в куфара, който стегна на рамката над задното колело на мотоциклета. Чантата с маскировката върза на предната рамка.

В този момент мъжът чу викове, които идваха по посока откъм Тъмбстоун Кениън. Някой беше открил телата в Национална банка „Бисби“ Равнодушно затика мотоциклета и запали едноцилиндровия двигател с мощност три конски сили и дваайсет и пет кубични инча обем. Метна крак през седалката и подкара по пустите задни улички към железопътната гара. Незабелязан продължи покрай един страничен коловоз, където беше спрял товарен влак, за да зареди с вода.

Времето беше разчетено съвършено.

Още пет минути и товарният влак щеше да поеме отново по главния коловоз към Тусон. Незабелязан от машиниста и механика, които дърпаха голяма тръба от дървения резервоар в тендера за вода за парата, мъжът извади ключ от джоба на елека си и отвори катинара на вратата на товарен вагон, белязан с боядисан надпис Мебелна компания „О’Браян, Денвър“. Бутна вратата и тя се затъркаля на колелцата. Присъствието точно на този вагон в този момент и на това място не беше съвпадение. Като фиктивен представител на също толкова фиктивната Мебелна компания „О’Браян“ беше платил в брой, за да го включат в товарния влак, минаващ през Бисби на път от Ел Пасо, Тексас, за Тусон, Аризона.

Взе една широка дъска, закрепена за скоби отстрани на товарния вагон и с нея като по рампа качи мотоциклета. После бързо затвори плъзгащата се врата и през малко отверстие върна катинара на място. В това време локомотивът изсвири и влакът подкара от страничния към главния коловоз.

Отвън вагонът изглеждаше като всеки друг товарен вагон, използван от няколко години. Боята беше избеляла, а дървените страни бяха очукани и надраскани. Но външността му беше измамна. Дори ключалката на вратата беше фалшива и създаваше впечатлението, че вагонът е здраво затворен. Обаче най-измамна беше вътрешността. Вместо пуст интериор или претъпкано с мебели помещение, изисканият лукс отвътре и обзавеждането бяха достойни за личен вагон на президента на железопътните линии. Махагонова облицовка покриваше стените и тавана. Подът беше застлан с дебел килим. Мебелите и украсата бяха екстравагантно великолепни. Имаше разкошна дневна, пищна спалня и удобна кухня, снабдена с последните нововъведения за приготвяне на астрономични шедьоври.

Нямаше никакви слуги, носачи или готвачи.

Мъжът работеше сам, без сътрудници, които биха могли да издадат истинското му име и професия. Никой не знаеше за тайните му операции като банков крадец и масов убиец. Дори железопътният вагон беше построен и обзаведен в Канада, преди тайно да бъде транспортиран през границата в Съединените щати.

Крадецът се отпусна в плюшено кожено канапе, извади тапата на охладена в кофа с лед бутилка Шато Л’Уринж Бордо реколта 1884, и си наля чаша.

Знаеше, че градският шериф щеше бързо да организира хайка. Но щяха да търсят стар опърпан миньор, извършил убийство в пиянски пристъп. Хайката щеше да се развърне и да претърси града, а преследвачите щяха да са почти сигурни, че престъпникът е твърде беден, за да има кон. Никой от гражданите не беше го видял да влиза на кон или двуколка.

Безкрайно доволен от себе си, отпи вино от кристалната чаша и се загледа в кожения куфар. Опита се да пресметне кой поред успешен обир му беше това — петнайсети или шестнайсети. За трийсетте и осем мъже и жени, които беше убил, изобщо не му мина през ума. Не помисли и за двете деца, които бяха загинали от куршумите му. Оцени сумата за заплати в мините някъде между 325000 и 300000 долара. Повечето крадци нямаше да могат да пресметнат толкова точно съдържанието на затворения куфар.

Но за него бе лесно. Той самият беше банкер.

Шерифът, помощниците му и хайката никога нямаше да открият крадеца убиец. Все едно че се бе изпарил във въздуха. Никой дори не си помисли да го свърже с елегантния мъж, минал през града на мотоциклет.

Отвратителното престъпление щеше да се превърне в една от най-продължителните загадки на Бисби.

10 февруари, 1906 г.

река Мисисипи под Анибал, Мисури

Скоро след зората на двадесети век параходството по река Мисисипи започна да запада. Само няколко пътнически парахода продължиха царствено да порят вълните. „Сейнт Питър“ бе един от последните големи пътнически съдове, преживели инвазията на железопътния превоз. Дълъг 75 м. и с ширина 22.5 м., той беше великолепен пример за луксозна елегантност с широките си вити стълбища, плюшените си пътнически кабинни и величествената трапезария с най-чудесната храна, която можеше да се намери някъде. За дамите бяха осигурени изящни салони, а мъжете пушеха пурите си и играеха карти в елегантни помещения, украсени с огледала и картини.

Носещите се по реката параходи бяха прословути с игрите на карти и с професионалните комарджии. Много пасажери напускаха борда по-бедни, отколкото се бяха качили. На една маса в игралната зала на „Сейнт Питър“, в тих ъгъл встрани от главните залагания, двама мъже се забавляваха с игра на пет карти.

Привидно сцената с нищо не се различаваше от всяка друга в залата. По-внимателният поглед показваше, че върху зелената покривка на масата не лежаха чипове.

Джоузеф Ван Дорн огледа внимателно ръката си, преди да извади две карти.

— Добре, че не го правим за пари — подхвърли той с усмивка.
— Щях да ви дължа осем хиляди долара.

Полковник Хенри Дензлър, директор на Департамента за криминално разследване на правителството на Съединените щати, се усмихна в отговор.

— Ако мамехте като мен, щяхме да сме наравно.

Ван Дорн беше приятен четирийсет и няколко годишен мъж. Страните и брадичката му бяха скрити под великолепна лъскава рижа брада с цвета на малкото коса, обкръжила плешивото теме. На лицето

му господстваше орлов нос, а кафявите му очи изглеждаха тъжни и меланхолични. Външността и поведението му обаче подвеждаха.

Беше от ирландско потекло, а името му бе известно и уважавано из цялата страна заради упоритостта му в преследването и залавянето на убийци, обирджии и прочие бандити. Кримките от подземния свят по онова време си знаеха, че ще бъдат гонени до края на света. Основател и шеф на прочутата детективска агенция „Ван Дорн“, той и агентите му бяха предотвратявали политически убийства, залавяли бяха мнозина от най-опасните престъпници в Запада и бяха помогнали в организирането на първата агенция на тайните служби в страната.

— Пак щяхте да извадите повече аса от мен — каза той любезно.

Дензлър бе едър мъж, висок и с грамадно телосложение, с тегло малко над 135 кг. и при все това можеше да се движи с пъргавината на тигър. Прошарената му коса, безукорно подстригана и сресана, блестеше под светлината, изливаща се през огромните прозорци на парахода. Синьо-зелените му очи излъчваха мека топлина, ала сякаш анализираха и отбелязваха всичко, което ставаше около него.

Ветеран и герой от Испано-американската война, беше атакувал хълма Сан Хуан редом с капитан Джон Пършинг и неговите черни „Бъфало солджърс“ на Десетата кавалерия. Освен това се бе отличил и в службата си във Филипините срещу племената моро. Когато Конгресът утвърди създаването на правителствения Департамент за криминално разследване, президентът Рузвелт го помоли да стане първият му директор.

Дензлър отвори капака на голям джобен часовник и погледна в дланта си.

— Човекът ви закъснява с пет минути.

— Айзък Бел е най-добрият ми агент. Винаги залавя обекта си — мъж или жена. Ако закъснява, има сериозна причина.

— Казвате, че той е задържал убиеца Рамос Кели, преди да може да застреля президента Рузвелт?

Ван Дорн кимна.

— И той ликвидира бандата Баргън в Мисури. Простреля и уби трима от тях, преди другите двама да му се предадат.

Дензлър се взря съсредоточено в прочутия детектив.

— И смятате, че той ще спре нашия масов убиец и банков обирджия?

— Ако някой може да спре убиеца, това е Айзък.

— Каква е фамилната му биография?

— Много богато семейство — отвърна Ван Дорн. — Баща му и дядо му бяха банкери. Чували ли сте за Американска щатска банка „Бостън“?

Дензлър кимна.

— И още как. Имам лична сметка там.

— Айзък е много богат. Дядо му остави пет милиона долара в завещанието си, смятайки, че внукът му ще заеме мястото му като шеф на банката един ден. Не стана така обаче.

Айзък предпочете детективската работа пред банкирането. Имам късмет, че разполагам с него.

Дензлър усети сянка върху ръката си. Вдигна глава и се взря в две меки сини очи с леко виолетов оттенък — очи, взирали се отвъд хоризонти, за да видят какво има зад тях. Ефектът беше почти хипнотизиращ: сякаш търсеха дълбоко в мислите му.

Дензлър можеше да оцени човек толкова точно, колкото и един кон. Натрапникът беше висок и слаб, доста над 1.80 м. и едва ли тежеше повече от 80 кг. Големите светли мустаци, покрили напълно горната устна, съвпадаха на цвят с гъстата изрядно подстригана руса коса. Дланите и пръстите му бяха дълги, подвижни и висяха отпуснати почти небрежно до хълбоците му. Внушаваше простота и деловитост. Полковникът бързо прецени, че е човек, който обича да се занимава със същината на нещата и не търпи глупаци или дребни увъртания. В стегнатата брадичка и устните, разтеглени в дружелюбна усмивка, прозираше волева решимост. Дензлър прецени възрастта му на трийсет и няколко години.

Беше облечен безукорно в бял ленен костюм без нито една гънка. От левия джоб на елека му висеше тежка златна верижка, свързана с голям златен часовник в десния джоб. Главата му бе покрита с филцова шапка с ниско дъно и широка периферия. Дензлър би го оприличил на конте, ако елегантната външност не се проваляше от чифт протъркани кожени ботуши, изтърпели много часове в стремена. Бел носеше тънка пътна чанта, която постави долу до масата.

— Полковник Дензлър — заяви Ван Дорн, — това е мъжът, за когото ви говорих, Айзък Бел.

Дензлър му подаде ръка, но не стана от стола си.

— Джоу тук ми разправя, че винаги залавяте човека си.

Усмивката на Бел леко се разшири.

— Опасявам се, че господин Ван Дорн е преувеличил. Закъснях с десет минути, когато Бъч Касиди и Хари Лонгабау отплаваха за Аржентина преди три години от Ню Йорк. Корабът им се отдели от кея, преди да успее да ги задържа.

— Колко агенти или служители на правораздаването бяха с вас?

Бел сви рамене.

— Смятах сам да се справя с проблема.

— Лонгабау не беше ли Сънданс Кид? — попита Дензлър.

Бел кимна.

— Получи прякора, когато се опита да открадне кон в Сънданс, Уайоминг. Хванаха го и изкара осемнайсет месеца в затвора.

— Разбира се, не сте очаквали да ги заловите без бой.

— Смятам, че е разумно да кажем, че щяха да окажат съпротива — отвърна Бел, без да обясни как е щял сам да залови бившите членове на спечелилата си скандална слава банда „Дивата тайфа“.

Ван Дорн се отпусна в стола си, без да коментира и хвърли самодоволен поглед на полковника.

— Защо не седнете с нас, господин Бел, и не се включите в малката ни игра?

Бел погледна озадачен масата, а след това Дензлър.

— Май нямате чипове.

— Просто една малка приятелска игра — обясни Ван Дорн. Размеси тестето карти и раздаде три ръце. — Дотук дължа на полковника осем хиляди долара.

Бел седна. Озадаченият поглед се замени с разбиращ. Играта беше преструвка. Шефът му и полковникът седяха в ъгъла встрани от другите комарджии и играеха уж на сериозно. Остави шапката в скута си, вдигна картите си и се престори на дълбоко замислен.

— Запознат ли сте с поредицата банкови обири и убийства, станали из западните щати в последните две години? — попита Дензлър.

— Само от приказки — отвърна Бел. — Господин Ван Дорн ме беше натоварил с други случаи.

— Какво знаете всъщност за тези престъпления?

— Само това, че крадецът убива всеки в банката в хода на действието, измъква се като дух и не оставя след себе си никаква улика, която би могла да го издаде.

— Нещо друго? — настоя Дензлър.

— Който и да е той, явно е много, много добър — отвърна Бел. — Няма никакви пробиви в разследването. — Замълча и погледна Ван Дорн. — За това ли бях повикан тук?

Ван Дорн кимна.

— Искам да се заемеш със случая като главен следовател.

Бел хвърли една карта, взе подадената му от Дензлър и я пхна във ветрилото, което държеше в лявата си ръка.

— Левак ли сте, господин Бел? — попита от любопитство Дензлър.

— Не. Всъщност работя с дясната ръка.

Ван Дорн се изсмя тихо.

— Айзък може да извади деринджъра, който крие в шапката си, да запъне ударника и да натисне спусъка, преди да сте успели да мигнете.

Уважението на Дензлър към Бел нарастваше в хода на разговора. Разтвори леко палтото си и показа един колт калибър 38 без ударник, автоматичен, модел 1903 г.

— Ще приема на вяра твърдението на Джоу, но би било интересно да го подложим на пров... — Не успя да довърши изречението си, зяпнал в двуцевния малък пистолет.

— Възрастта е забавила реакцията ти, Хенри — подхвърли Ван Дорн. — Или се разсейваш.

— Много е бърз, трябва да призная — рече Дензлър, видимо впечатлен.

— От кой офис ще работя? — обърна се Бел към Ван Дорн, докато прибираще пистолета в малкия джоб в дъното на шапката си.

— Престъпленията са били извършвани от Плейсървил, Калифорния, на запад, до Терлингуа, Тексас, на изток — отвърна Ван Дорн. — И от Кисби, Аризона, на юг, до Боузман, Монтана, на север. Мисля, че ще е най-добре да оперираш в центъра.

— Значи Денвър.

Ван Дорн кимна.

— Както знаеш, там имаме офис с шест опитни агенти.

— Работих с тях преди три години — напомни Бел. — Къртис и Ървайн са добри.

— Да, бях забравил призна Ван Дорн. Бих добавил, полковник, че Айзък бе отговорен за залавянето на Джак Кечъм, когото след това обесиха за две убийства, извършени при влаков обир. — Замълча, бръкна под масата и извади идентична чанта като донесената от Бел в игралния салон, а Айзък подаде на Ван Дорн своята празна. Вътре ще намериш докладите по всички престъпления. Всяка диря до този момент води до затънена улица.

— Кога започвам?

— На следващата спирка, която е Кларксвил, ще слезеш и ще хванеш първия влак до Индипендънс. Оттам ще ти се даде билет за Юнион Пасифик експрес до Денвър. Можеш да разгледаш и проучиш малкото податки и улики, които сме събрали. Щом пристигнеш, поемаш залавянето на тая отвратителна измет. — Гняв и безсилие замъглиха кафявите очи на Ван Дорн. Извинявай, не ти оставих възможност да си стегнеш багажа в Чикаго, но исках да започнеш колкото се може по-скоро.

— Не се притеснявайте, сър — отвърна с лека усмивка Бел. — За щастие, взех си два костюма за престоя.

Ван Дорн вдигна вежди.

— Знаел си?

— Да кажем, че направих нещо предположение.

— Дръжте ни в течение за издирването — намеси се Дензлър. — Ако ви потрябва помощ от правителството, ще направя всичко по силите си.

— Благодаря, сър — отвърна признателно Бел. — Ще се свържа веднага, щом изясня ситуацията.

— Аз ще работя в офиса ни в Чикаго — обяви Ван Дорн. — Трансконтиненталната телефонна връзка още не е минала от Сейнт Луис през прерията до Денвър и не е стигнала до Калифорния, тъй че ще трябва да ми телеграфираш за напредъка си.

— Стига да има такъв — промърмори с лек сарказъм Дензлър. — Изправяте се срещу най-добрия криминален мозък, който е познавала тази страна.

— Обещавам, че няма да отдъхна, докато не заловя лицето, отговорно за тези отвратителни престъпления.

— Желая ти късмет — каза искрено Ван Дорн.

— Да не изместваме темата — изрече със задоволство Дензлър, докато поставяше картите си върху зелената плъст. — Имам три дами.

Ван Дорн сви рамене и хвърли картите си на масата.

— Мен ме бие.

Айзък Бел бавно положи картите си на масата, една по една.

— Кент флош — заяви той небрежно.

После, без повече приказки, стана и излезе делово от салона.

Късно заранта един мъж мина покрай гробището на градчето Райълит, Невада, подкарал стар фургон, теглен от впряг мулета. Гробовете бяха с прости дървени огради, с имената на починалите, издялани върху дървени паметници. Много от тях бяха деца, умрели от тиф или холера, поболели се от тежкия живот в семействата на миньорското градче.

Коларят на фургона седеше под опърпан чадър, закрепен над капрата. Черната коса падаше около врата му малко под раменете. Оцапано мексиканско сомбреро пазеше главата му. Невидимите му очи заничаха през мътното синкаво стъкло на очилата, а долната половина на лицето му беше стегната в кърпа, за да го пази от прахта, вдигана от копитата на мулетата. Трудно бе да се прецени ръста му от начина, по който седеше изгърбен.

Пътюм изгледа с любопитство къщата, която един миньор си беше построил от хиляди изхвърлени от кръчмата бирени бутилки, обмазани с кал. Бутилките бяха подредени с дъната навън и с гърлата навътре, а зеленият цвят на стъклото придаваше зловещ призрачен блясък на необичайната постройка.

Стигна до железопътната линия и подкара мулетата по пътя, който минаваше покрай тях. Линиите лъщяха като тесни двойни огледала под ослепителното слънце. Бяха на железопътното трасе Лас Вегас и Тонопа, което лъкатушеше през жилищния квартал на градчето.

Фургонът бавно се изтъркаля покрай повече от осемдесетте вагона на страничния коловоз. Бяха опразнени от докарания товар и сега ги товареха с рудата, която заминаваше за преработвателните фабрики. Коларят хвърли бегъл поглед на един багажен вагон, прикачен към композиция с трийсет вагона. Надписът на страната гласеше „Мебелна компания О’Браян, Денвър“. Погледна циферблата на евтиния си джобен часовник не носеше по себе си нищо, което би могло да го издаде — и се увери, че влакът нямаше да потегли за Тонопа в следващите четирийсет и пет минути.

След четвърт миля стигна до гара Райълит. Основната сграда представляваше смесица от готически и испански стил. Натруфеното с украса депо бе изградено от камък, издялан и докаран от Лас Вегас. До гаровия перон стоеше пътнически влак от Сан Франциско с парен локомотив. Пътниците бяха слезли, служителите бяха почистили седалките и влакът сега се пълнеше с хора, тръгнаха за крайбрежието.

Коларят продължи към центъра на градчето, чиито улици гъмжаха оживени по това време на деня. Обърна се и се загледа в едно търговско учреждение, „Склад на едро ХП & ЛД“. Под табелата имаше изписан на дъска девиз, окачен над главния вход. Гласеше: „Продаваме всичко, освен уиски“.

Златната треска от 1904 г. беше довела до възникването на внушителен град от стабилно построени здания, планирани да издържат дълго време. Към 1906 г. Райълит вече представляваше процъфтяващо селите с над шест хиляди души население. Бързо се беше разраснало от оживено палатково миньорско градче до важен град, предназначен да устои в далечното бъдеще.

Главните здания, строени с камък и бетон, постепенно превръщаха метрополията Райълит в главния град на Южна Невада. Пред очите му се извиси четириетажната сграда на банката, великолепна конструкция, вдъхваща усещане за стабилност и богатство. На половин каре встрани растеше нова триетажна офис сграда.

Имаше пощенска служба, опера, болница с двайсет легла, уютни хотели, две църкви, три банки и голямо училище. В крак с времето, Райълит можеше да се похвали с ефективно действаща телефонна система и собствена електростанция. Имаше също така процъфтяващ квартал с червени фенери, четирийсет кръчми и осем танцувални салона.

Мъжът, който караше фургона обаче, не се интересуваше от нищо друго, което градът можеше да предложи, освен от част от авоарите на банка „Джон С. Кук“. Знаеше, че сейфът вътре би могъл да държи над един милион долара в сребърни монети. Но далеч по-лесно беше да се носят пари в банкноти от миньорските заплати и все още не бе взимал нито късче сребро или злато. Смяташе, че при осемдесетте и пет компании, ангажирани в рударството по околните хълмове, сумата щеше да е значителна.

Както обикновено, беше планирал добре. Пребиваваше в един миньорски пансион и беше влизал в банка „Кук“ многократно, за да прави малки вноски по сметка под фалшиво име. Набързо беше завързал приятелство с банковия уредник, комуто бе внушено, че новодошлият в града е минен инженер. Външността му беше променена с помощта на черна перука, мустаци и брада „Вандайк“. Също тъй вървеше накуцвайки, което според твърдението му бе резултат от минна злополука. Оказа се безпогрешна маскировка, с чиято помощ беше успял да проучи банковите навици на гражданите и часовете на деня, в които банката имаше малко работа.

Обаче докато караше фургона с мулетата през града към банка „Кук“, не приличаше на минен инженер, а на дребен извозвач за мините. Изглеждаше като всеки друг градски извозвач, който се мъчи да изкара препитанието си в изгарящия зной на пустинята посред лято. Спря мулетата зад една конюшня. След като се увери, че никой не го наблюдава, вдигна едно чучело, облечено точно като него, и го върза за капрата на фургона. След това подкара мулетата обратно към Бродуей, главната улица, пресичаща града. Точно преди да стигне бетонния тротоар пред входа на банката, плесна мулетата по задниците и ги пусна да теглят фургона по улицата през главната част на града, като чучелото му седеше изправено на седалката и държеше поводите.

След това огледа за клиенти, приближаващи се към банката. Като че ли никой от хората, които се тълпяха из града, не беше се запътил в тази посока. После вдигна очи към четириетажната сграда, озърна се към златистите табели на прозорците на горния стаж, рекламиращи зъболекарски и лекарски кабинети. Друга табела, с обърната надолу длан сочеше, че пощенската служба на града е в сутеренния етаж.

Влезе спокойно в банката и огледа из фоайето. Беше празно, с изключение на един мъж, който тъкмо излизаше. Клиентът взе парите си от касиера, обърна се и си тръгна, без да погледне новодошлия.

„Ето ти късметлия“, помисли си крадецът.

Ако клиентът си бе направил труда да му обърне внимание, щеше да бъде застрелян в упор. Крадецът не оставяше никой след себе си, който да разкрие и най-малката подробност за него. Така оставаше, макар и нищожната възможност някой да го види под маскировката.

От разговори в близките кръчми беше научил, че банката се ръководи от мениджър на компанията от собствениците на най-

производителните мини в района, особено мина „Монтгомъри-Шоушоун“ е първоначален актив от близо два милиона долара.

Дотук добре, каза си крадецът. Скочи през тезгяха и се озова до стъписания касиер. Извади от ботуша си автоматичен пистолет и притисна дулото му в главата на уплашения мъж.

— Не мърдай и не си помисляй да натискаш алармения бутон под тезгяха, или ще ти пръсна мозъка.

Касиерът не можеше да повярва на случващото се.

— Това наистина ли е обир?

— Точно така. Сега влизаш в кабинета на мениджъра много бавно и се държиш, все едно че нищо не се случва.

Изплашеният касиер тръгна към един кабинет със затворена врата, чисто матово стъкло затрудняваше гледката навън. Почука.

— Да, влез — отзова се глас от другата страна.

Касиерът Фред отвори вратата, бутнаха го грубо вътре, изгуби равновесие и рухна върху бюрото на управителя. Табелката на бюрото, върху която беше изписано името Хърбърт Уилкинс, падна на пода. Уилкинс бързо схвана ситуацията и посегна за револвера под бюрото си. Закъсна с пет секунди. Крадецът беше научил за оръжието от самия мениджър, с когото беше разговарял в близката кръчма.

— Не пипай оня патлак — сръза го той, сякаш беше медиум.

Уилкинс не беше от хората, които лесно се плашат. Взря се в бандита, попивайки в ума си всяка подробност от външността му.

— Изобщо няма да се измъкнеш — заяви презрително.

Крадецът отговори със спокоен и много хладен тон:

— Измъквал съм се и пак ще го направя. — Посочи към внушителния сейф, висок близо два метра и половина. — Отвори го!

Уилкинс го погледна право в очите.

— Не, не мисля.

Крадецът не си губеше времето. Уви цевта на автоматичния си пистолет в дебела кърпа и простреля касиера в челото. След това се обърна към Уилкинс.

— Може да си тръгна оттук без цент, но няма да си жив да го видиш.

Уилкинс се надигна, ужасен и зяпнал в локвата кръв около главата на Фред. Погледна димящата кърпа, откъдето бе минал куршумът. Знаеше много добре, че едва ли някой в сградата е чул

изстрела. Като в транс пристъпи до сейфа и започна да върти комбинацията от нужните числа за ключалката. След половин минута дръпна бравата и масивната стоманена врата се люшна и отвори.

— Взимай парите и върви по дяволите! — изсъска той.

Бандитът само се усмихна и го простреля в слепоочието. Управителят още се свличаше на пода, когато убиецът му се приближи бързо до входната врата, затръшна я, обърна табелата „Затворено“ на витрината и спусна щорите. След това методично разчисти сейфа от всички банкноти, като ги прехвърли в голям чувал за пране, който носеше вързан около кръста си под ризата. Когато чувалът се напълни до пръсване, натика останалите пачки в джобовете на панталоните си и в ботушите си. След като сейфът бе ометен от всички пари, крадецът се взря за миг в златните и сребърни монети, но си взе само един златен долар за сувенир.

Банката имаше тежка желязна врата, която се отваряше към странична тясна уличка. Крадецът отмести вътрешното резе и огледа навън. Сградата беше обкръжена с жилища и от двете страни.

Група момчета играеха бейзбол на една пресечка от банката. Лошо. Това беше съвсем неочаквано за крадеца. След многото часове наблюдаване на улиците около банка „Кук“, за пръв път намираще деца да играят на задната уличка. Обаче имаше график и трябваше да стигне до железопътната линия и тайния си вагон за дванайсет минути. Нарамичувала така, че лицето му да се скрие от дясната страна, заобиколи играта, която бе в разгара си и продължи по улицата, след което се шумгуна в една от пресечките.

В по-голямата си част хлапетата не му обърнаха внимание. Едно от тях зяпна в бедно облекения мъж, помъкнал издут черен чувал на дясното си рамо. Това, което му се стори странно, беше мексиканското сомбреро, нахлупено на главата на човека — стил, рядко срещан в Райълит. Повечето мъже в града носеха филцови шапки, бомбета или миньорски каски. И още нещо имаше в опърпания мъж... После друго момче изрева и хлапетото едва успя да се върне в играта навреме, за да прихване летящата топка.

Крадецът завърза чувала за раменете си, тъй че да увисне на гърба му. Велосипедът, който беше паркирал по-рано зад един зъболекарски кабинет, още си стоеше там зад кацата, оставена да събира дъждовната вода от улука на сградата. Качи се и завъртя

педалите по улица Армагоса, премина покрай квартала с червените фенери и продължи, докато стигна до гарата.

Един механик вървеше по перона към служебния вагон в края на влака. Крадецът не можеше да повярва на лошия си късмет. Въпреки точното планиране, съдбата му беше раздала лоша ръка. За разлика от досегашните обири и убийства, този път беше забелязан от някакво тъпо хлапе. А сега и от този железничар. Никога не беше се натъквал на толкова очи, които биха могли да го забележат при бягството му. Нищо обаче не можеше да направи, освен някак да успее да се измъкне от непредвидените трудности.

За щастие механикът не се озърна към него. Минаваше от вагон на вагон и проверяваше смазката в осовите кутии на платформите и колелата, на които се возеха вагоните. Ако месинговият кожух, който се въртеше в кутията, не получи достатъчно смазка, триенето щеше да нагрее края на оста до опасно ниво. Тежестта на вагона можеше да счупи оста и да предизвика катастрофален сблъсък.

Докато крадецът подминаваше с колелото, механикът не си направи труда да погледне към него. Продължи да си върши работата, мъчейки се да довърши огледа преди влакът да потегли за Тонопа и оттам за Сакраменто.

Машинистът вече проверяваше уредите си да се увери, че има достатъчно пара, за да движи тежкия влак. Крадецът се надяваше механикът да не се обърне и да не го види как влиза в личния си „багажен“ вагон. Бързо отключи и хлъзна вратата. Хвърли колелото вътре, след което изкачи малката стълбичка до вратата и издърпа до прага тежкия чувал с пари.

Щом влезе, крадецът се озърна по дължината на композицията. Механикът се качваше на служебния вагон за влаковия екип. По нищо не личеше да е забелязал промъкването му в товарния вагон.

Вече в пълна безопасност в луксозното си скривалище на колела, крадецът се отпусна и разлисти брой на местния „Херълд“. Неволно се зачуди какво ли щяха да отпечатат във вестника на следващия ден за банковия обир и убийството на управителя и касиера. Отново, както много пъти досега, не изпита никакво угризение. За смъртите не помисли повече.

По-късно, освен мистерията как крадецът убиец се е измъкнал без следа, другата загадка щеше да е фургонът, намерен извън града на

пътя за Бълфрог. Фургонът беше празен и изглежда го беше карало чучело. Хайката, която го догони, беше объркана.

Шериф Джош Милър умееше да събере две и две, но разсъжденията му не стигнаха доникъде. Всичко изглеждаше нелогично. Бандитът не беше оставил никакви следи.

Обирът и убийствата в Райълит се превърнаха в поредната нерешена загадка.

Слънчевата светлина подсилваше цветовия контраст от една миля надморска височина в Колорадо. Небето беше безоблачно, проснало се като яркосин юрган над град Денвър.

Айзък Бел затвори вратата на спалното си купе и слезе от влака, стъпвайки на наблюдателната платформа в задния край на вагона „Пулман“. Спря се, за да погледне часовниковата кула на построената в готически стил Юнион Стейшън. Изградено от камък, докаран от Скалистите планини, внушителното триетажно здание се беше проснало на четвърт миля.

Увенчаните с върхове стрелки на огромния часовник показваха 11:40. Бел извади големия си златен часовник от джоба на елека на безукорно изгладения си ленен костюм и погледна циферблата с римски цифри. Неговото точно време беше 11:43. Усмихна се доволен на себе си, знаейки със сигурност, че големият часовник на кулата е изостанал с три минути.

Слезе на облицования с червени тухли перон и закрачи към багажния вагон. Разпозна куфарите си и извика един носач.

— Казвам се Бел. Ще бъдете ли така добър да доставите куфарите ми в хотел „Браун Палас“?

Носачът се усмихна широко на златната монета, поставена в дланта му, и я потърка почти благоговейно.

— Да, сър, лично ще ги доставя.

— Очаквам и един голям дървен сандък да дойде с по-късен влак. Бихте ли се погрижили и той да се достави в хотела?

— Да, сър, ще се погрижа и за него. — Носачът се ухили широко, потърквайки златната монета.

— Ще ви бъда благодарен.

— Може ли да ви янося? — попита портиерът и кимна към пътната чанта в ръката на Бел.

— Ще я задържа с мен, благодаря.

— А да ви повикам ли такси?

— Няма да е нужно. Ще взема трамвая.

Бел закрачи през главното гарово фоайе с високия таван, с величествените полилеи, покрай редиците дъбови пейки с висок гръб за чакащи и се озова навън през главния вход, обкръжен от чифт колони в гръцки стил. Прекоси улица Уинкуп по посока към 17-та и мина под вдигнатата наскоро арка „Мизпа“, която наподобяваше портал с двата развети флага на САЩ горе. Беше построена, за да посреща и да казва „сбогом“ на влаковите пътници. Бел знаеше, че „Мизпа“ означава „наблюдателница“ на староеврейски.

Две дами, облечени в леки летни рокли, с ръкавици и пищни шапки, украсени с цветя, минаха покрай него на задвижвана с електрическа батерия кола. Бел свали шапка и двете с кимвания и усмивки благодариха на удостоилия ги с вниманието си привлекателен мъж, преди да продължат по 17-та към сградата на щатския сенат.

Теглените от коне коли и файтони все още надвишаваха малобройните автомобили, които щъкаха нагоре-надолу из града. Вагон на компания „Трамвайна линия Денвър“ издрънча откъм ъгъла на улица Уейзи и се приближи към края на карето, където спря да разтовари и да качи нови пътници. Линиите на конска тяга бяха нещо от миналото и по улиците вече властваха електрически вагони, достигащи до всеки квартал на Денвър.

Бел изкачи стъпалата и даде десет цента на водача. Звънецът издрънча и голямото червено возило затрополи нагоре по 17-та улица. Три и четириетажни тухлени сгради изпълваха следващите четири карета. Тротоарите бяха пълни с хора в типичния делови ден. Мъжете носеха черни и сиви костюми и вратовръзки, докато дамите крачеха в дълги рокли с поли малко над глезените. Повечето жени бяха с елегантни шапки и носеха слънчобрани.

Огледа с любопитство един магазин, продаващ моторни коли „Кадилак“. Тентите бяха вдигнати над витрините и вътре се виждаха новите возила. Бел се озърна за табелите по улицата, за да запомни мястото. Като ентузиаст на моторни коли притежаваше състезателна кола „локобил“, карана от Джо Трейси в пътната надпревара за купата „Вандербилт“ през 1905 г. на Лонг Айлънд, Ню Йорк, където се беше класирала трета. Бел я беше превърнал в средство за улично придвижване, като беше добавил калници и фарове.

Притежаваше и една яркочервена моторна кола. Най-новият състезателен модел с двоен V-образен двигател беше с мощност от 3,5

конски сили. Имаше новаторска ходова предавка, тежеше едва 54 кг. и можеше да вдигне близо 96 км. в час по пътищата.

Когато трамваят изскърца и спря на улица Калифорния и 17-та, Бел слезе по стъпалата и закрачи по паважа към тротоара. Три години бяха минали, откакто бе стъпвал за последен път в Денвър. Почти на всеки ъгъл се издигаха високи здания, а строителството така и не спираше. Мина една пресечка към Колорадо Билдинг, кафяво каменно здание на осем етажа на кръстовището на улица 16-та и Калифорния.

Прозорците бяха високи и заслонени с тенти с кафявия екстериор на стените. Навесът над горния стаж се изпъваше на три метра над тротоара. „Хеджкок & Джоунс“ и „Компания за облекло Браман“ заемаха партерния етаж. Над тях имаше няколко бизнес учреждения, включително „Застрахователна компания Файърмен'с фънд“ и детективска агенция „Ван Дорн“.

Бел зави във фоайето и мина през група изсипващи се за обедната си почивка офис служители. Подът, стените и таванът бяха красиво облицовани с италиански мрамор с нефритен цвят. Влезе в един от асансьорите „Отис“ след две прелестни млади дами и се отдръпна в задната част на кабината, докато операторът затваряше съгваемата стоманена врата. По навик, Бел се прояви като джентълмен и свали шапката си с широка периферия.

Операторът завъртя дръжката на дросела и отпрати асансьора на лека скорост към горните етажи. Жените, увлечени във весел разговор, слязоха на петия етаж. Двете се обърнаха и хвърлиха свенливи погледи на детектива, преди да се отдалечат по коридора.

Операторът спря асансьора и отвори вратата.

— Осми етаж и ви желая приятен ден, сър — заяви той бодро.

— На вас също — отвърна Бел.

Излезе в коридор, чийто таван беше боядисан в приглушено мексиканско червено, а стените бяха облицовани с дървена ламперия в лешников цвят. Зави надясно и стигна до врата, на чието горно стъкло беше врязан надписът „Детективска агенция Ван Дорн“. Отдолу стоеше мотото на агенцията: „Ние никога не се предаваме“.

Антретото беше боядисано в бяло, с два тапицирани дървени стола и бюро, зад което млада жена седеше строга на шарнирния стол. Ван Дорн не беше човек, който щеше да похарчи пари за натруфен декор.

Единственото украшение беше снимката на шефа, окачена на стената зад секретарката.

Тя вдигна глава и се усмихна мило, възхитена от стоящия срещу нея добре облечен мъж. Беше хубава, с меки кафяви очи и широки рамене.

— Мога ли с нещо да ви помогна, сър?

— Да. Бих искал да се видя с Артър Къртис и Глен Ървайн.

— А те очакват ли ви?

— Моля кажете им, че Айзък Бел е тук.

Жената затаи дъх.

— О, Айзък Бел. Трябваше да се досетя. Господин Къртис и господин Ървайн не ви очакваха преди утре.

— Успях да хвана по-ранен влак от Индипендънс, Мисури. — Бел погледна табелката на бюрото.

— Вие сте мис Агнес Мърфи?

Дамата вдигна лявата си ръка да покаже венчалната халка.

— Мисис Мърфи.

Бел се усмихна подкупващо.

— Надявам се да нямате нищо против да ви наричам просто Агнес, тъй като ще работя тук известно време.

— Ни най-малко.

Стана от бюрото си и той видя, че е облечена в плисирана синя памучна пола с бухнала бяла блуза. Косата ѝ беше събрана над главата в модната по това време прическа „Момичето от Гибсън“. Фустите ѝ прошумоляха, докато мина през вратата, за да се отправи към вътрешните офиси.

С привичното си любопитство Бел заобиколи бюрото и погледна писмото, което мисис Мърфи печаташе на машината „Ремингтън“. Беше адресирано до Ван Дорн и изразяваше недоволството на началника на западните щати от това, че е наредил на Бел да дойде и да се заеме с нерешения случай. Бел изобщо не се познаваше с Никълъс Аликзандър, който оглавяваше офиса в Денвър, но беше решен да се държи колегиално и вежливо с него, въпреки неприязънта.

Отдръпна се от бюрото на мисис Мърфи и се загледа навън през прозореца над покривите на града, когато Аликзандър влезе в антрето. Приличаше повече на счетоводител на погребален салон, отколкото на главен следовател, разкрил много престъпления и отвел провинилите

се пред съда. Беше нисък, главата му едва стигаше до раменете на Бел. Носеше палто, което изглеждаше твърде голямо за него, а панталоните му бяха провиснали. Високата яка на ризата му бе протрита и изпъстрена с петна от пот. Главата му беше почти без коса, освен около слепоочията и на тила. Веждите му бяха подстригани изрядно като косата. Върху носа му беше кацнало пенсне, зад което надничаха тъжните сиво-зелени очи.

Аликсандър подаде ръка и устните му се разтвориха в усмивка, напълно лишена от веселие.

— Г-н Бел, за мен е чест да се запозная с най-добрия агент на Ван Дорн.

Бел подмина комплимента, в който нямаше и намек за топлота.

— Честта да се запозная с вас е моя — отвърна той сдържано. Беше явно, че Аликсандър просто го смята за натрапник в личната му територия.

— Моля, елате отзад. Преди да ви покажа новия ви кабинет, ще трябва да поговорим.

Аликсандър се обърна рязко и мина с вдървена походка през вратата към вътрешните кабинети. Мисис Мърфи стоеше отстрани, мило усмихнаха, докато двамата влизаха.

Кабинетът на Аликсандър беше разположен в единствения ъгъл с панорамна гледка към планините. Другите кабинети бяха малки и без прозорци. Бел забеляза, че също така са и без врати, с което не предлагаха почти никаква интимност. Владението на началника беше обзаведено с канапета с телешка кожа и столове. Масивното му бюро беше пищно резбовано и без никакви документи отгоре. Колкото и неугледно да бе облеклото на Аликсандър, човекът явно беше особено придилич в работните си навици.

Настани се зад бюрото си в стол с висок гръб и махна с ръка на Бел да седне в твърд дървен стол в отсрещния край. Единственото, което липсваше за пълното унижение, помисли си детективът, беше подиум под работното място на Аликсандър, за да може да гледа отвисоко служителите и гостите си като малко олимпийско божество.

— Не, благодаря — отвърна сдържано Бел. — След два дни седене във влак, бих предпочел нещо по-меко. — При тези думи се отпусна на едно от канапетата.

— Както желаете — отвърна Аликзандър, не особено доволен от високомерното поведение на новодошлия.

— Не бяхте тук, когато работих по един случай преди три години — отбеляза Бел.

— Не, дойдох шест месеца по-късно, когато бях повишен от офиса ни в Сиатъл.

— Г-н Ван Дорн се изказа много ласкаво за вас — излъга детективът. Ван Дорн изобщо не беше му споменавал за него.

Аликзандър сплете ръце и се подпря на празното си, голо като пустиня бюро.

— Вярвам, че ви е уведомил за убиеца и операциите му.

— Не в разговор. — Бел замълча и вдигна кожената чанта. — Но ми даде няколко доклада, които прегледах, докато пътувах във влака. Мога да разбера защо престъпникът, отговорен за обирите и убийствата, е толкова труден за залавяне. Планира криминалните си акции изключително грижливо и техниките му изглеждат безукорни.

— Достатъчно причини да се измъква.

— След като разучих материалите съм убеден, че фетишизмът му към детайлите ще се окаже неговият провал — каза замислено Бел.

Аликзандър го изгледа подозрително.

— Какво, ако позволите да попитам, ви доведе до това заключение?

— Работите му са прекалено съвършени, прекалено точно разчетени. Една малка грешка може да се окаже последната му.

— Надявам се да имаме много близки отношения — каза Аликзандър с едва прикрита неприязън.

— Съгласен съм — отвърна Бел. — Ван Дорн каза, че мога да взема Арт Къртис и Глен Ървайн в екипа си, стига да нямате нищо против.

— Никакъв проблем. Не бих тръгнал против желанията на господин Ван Дорн. Освен това те ми казаха, че са работили с вас преди няколко години.

— Да, смятам ги за отдадени на работата си агенти. — Бел се изправи. — Мога ли да видя кабинета си?

— Разбира се.

Аликзандър излезе иззад бюрото си и пристъпи навън в коридора.

Бел видя, че всички кабинети бяха доста малки и съвсем скромни. Обзавеждането беше оскъдно, без никакви картини на стените. Единственият друг присъстващ агент бе в кабинета си. Бел не го познаваше, а и Аликзандър не си направи труда го представи.

Преди Аликзандър да е успял да посочи едно от килерчетата кабинети. Бел попита невинно:

— Имате ли конферентна зала?

Аликзандър кимна.

— Да, по коридора срещу кабинетите.

Спря, отвори една врата и се отдръпна, за да го пусне да влезе.

Конферентната зала беше близо 9 метра дълга и 4,5 метра широка. Дълга тъмна чамова маса с лъскава повърхност стоеше разположена между два масивни кръгли полилея. Около нея равномерно бяха подредени осемнайсет кожени шефски стола. Стаята беше облицована с чам с цвета на масата, а подът беше застлан с тъмночервен вълнен килим. На едната стена се издигаха високи прозорци, позволяващи на ранната следобедна слънчева светлина да огрее всяко ъгълче в помещението.

— Много хубаво — каза Бел впечатлен. — Много хубаво.

— Да — отвърна Аликзандър с нескрита гордост, която прозираше в хищните му като на хрътка очи. — Използвам я често за срещи с политици и влиятелни хора в града. Придава сериозна тежест и имидж на детективска агенция „Ван Дорн“.

— Ще свърши добра работа — подхвърли Бел небрежно. — Ще работя тук.

Аликзандър рязко извърна поглед към него. Очите му изведнъж заблестяха от гняв.

— Това е невъзможно. Няма до го позволя.

— Къде е най-близката телеграфна служба?

Началникът изведнъж се стъписа.

— Две пресечки южно от Седемнайсета улица и Чампа. Защо?

— Ще пратя телеграма на господин Ван Дорн с молба да ползвам конферентната ви зала за оперативен център. Предвид важноста на случая съм убеден, че ще даде благословията си.

Аликзандър знаеше кога е надцакан.

— Желая ви успех, господин Бел — отстъпи той. — Ще ви съдействам, с каквото мога. — Обърна се и го остави, за да се върне в

кабинета си. На вратата се спря. — А, между другото, резервирал съм ви стая в хотел „Олбъни“.

Бел се усмихна.

— Няма да е нужно. Предплатих си апартамент в „Браун Палас“.

Аликсандър го погледна озадачен.

— Не мога да повярвам, че господин Ван Дорн би си позволил това на разходната ви сметка.

— Не той. Плащам със свои средства.

Началникът на агенцията за западните щати не беше наясно с блестящото финансово състояние на Бел и съвсем се обърка. Не можеше да проумее, но и не искаше да пита повече. Прибра се замаян в кабинета си, окончателно победен.

Бел се усмихна отново и заподрежда по конферентната маса папките, които носеше в чантата. След това се върна в антрето и се обърна към Агнес Мърфи:

— Агнес, би ли могла да ме уведомиш, когато Къртис и Ървайн се появят?

— Не очаквам да се върнат до утре сутринта. Отидоха до Боулдър по един случай с банкова измама.

— Добре тогава. А би ли се обадила на началника по поддръжката на сградата, за да го накараш да дойде? Трябва да направя някои промени в конферентната зала.

Жената го погледна въпросително.

— Конферентната ли казахте? Г-н Аликсандър рядко допуска помощния персонал вътре. Държи я главно, за да забавлява градските тузари.

— Докато съм тук, ще бъде моят кабинет.

Агнес го погледна с още по-голямо уважение.

— В хотел „Олбъни“ ли ще отседнете? Там отседат повечето гостуващи агенти.

— Не, „Браун Палас“.

— Г-н Аликсандър се съгласи на допълнителните разходи?

— Той няма думата по въпроса.

Агнес Мърфи го зяпна, все едно че току-що бе видяла Месията.

Айзък Бел се върна в кабинета си и препореди столовете около конферентната маса така, че да разполага с повече работно пространство в единия край. След няколко минути пристигна

началникът на поддръжката. Бел обясни промените, които искаше в стаята. Стената в дъното трябваше да се покрие с пласт от мек материал, за да може да се окачи карта на западните щати и градовете, в които убиецът беше правил ударите си. Друг пласт трябваше да се положи на вътрешната стена за информация, снимки и скици. Шефът на поддръжката, след като Бел му предложи двайсет доларова златна монета, обеща инсталацията да бъде довършена до обедна на следващия ден.

Останалата част от следобеда Бел прекара в обмисляне и планиране на действията си срещу банковия убиец.

Точно в пет часа на тръгване към дома си, Аликзандър надникна през откритата врата.

— Добре ли се устроявате? — попита ледено.

Бел не си направи труда да вдигне глава.

— Да, благодаря ви. — Най-сетне погледна в очите кипящия от негодувание Аликзандър. — Между другото, въвеждам някои промени в стаята. Надявам се, че нямате нищо против. Обещавам да върна всичко както беше, когато случаят бъде приключен.

— Постарайте се, моля. — Аликзандър въртна глава за край на разговора и напусна кабинета.

Бел не се радваше, че нещата между него и домакиня не тръгват добре. Не беше предвиждал, че ще се въвлече в игра на дребнави конфликти с шефа на офиса на агенцията, но знаеше, че ако не бе предприел атака, Аликзандър щеше да го прегази.

Построен през 1892 г. от Хенри К. Браун на мястото, където бе пасъл кравата си преди внезапно да забогатее, хотелът подобаващо беше наречен „Браун Палас“ за „Града — кралица на равнините“, както назоваваха Денвър. Изградено от червен гранит и пясъчник, зданието бе с форма на корабен нос. Мъжете, трупаци богатствата си в злато и сребро, отсядаха тук с жените си, които пиеха следобедния си чай, и с дъщерите си, които прекарваха нощите си в танци на пищни балове. Президентите Маккинли и Рузвелт бяха отсядали тук, както и няколко императори, крале и други членове на чуждестранни царствени фамилии, да не говорим за знаменитостите на времето, особено прочути артисти и актриси. „Браун Папас“ също тъй се радваше на широка популярност както сред местните граждани, така и сред гостите, защото бе средоточието на оживения финансов и културен квартал на града.

Беше почти тъмно, когато Бел мина през входа на хотел „Браун Палас“ на 17-та улица. Регистрира се на рецепцията и огледа величественото фойе, разположено в атриум, извисен до деветия стаж. Колоните и стенната облицовка, докарани с железопътен транспорт от Мексико и изваяни от златист оникс, отразяваха пастелната светлина, която се процеждаше през матовия стъклен таван. Над седемстотин панела от ковано желязо украсяваха перилата на балконите, обхванали в пръстен фойето от горните етажи.

Неизвестен на широката публика беше фактът, че собственикът на хотел и ресторант „Навар“ от другата страна на улицата бе прокопал подземна релсова система от „Браун Палас“ до своето заведение за удобство на джентълмените, пожелали да се забавляват с дамите от един бардак на горния стаж, без да ги виждат как влизат и излизат.

Бел получи ключа си, влезе в асансьора и каза на оператора на кой етаж е апартаментът му. Зад него влезе някаква жена. Спря се до огледалната стена и се обърна с лице към вратата. Беше облечена в дълга синя копринена рокля с голяма кордела на гърба. Огнената ѝ светлочервена коса бе фина и копринено мека, прибрана на кок, от

който се сипеха къдрици. От косата ѝ се издигаха две големи пера. Излъчваше мило очарование. Беше висока, с изправена стойка, женствена, вероятно между двацет и пет и двацет и седем годишна, предположи Бел, а може би по-млада, ако се съдеше по лебедовата ѝ шия и лицето, гладко като алабастър. Очите ѝ бяха златистокафяви. Беше необикновено привлекателна. Може би не съвсем красива, но изключително чаровна по всякакви мерки. Освен това детективът забеляза, че дамата не носи брачна халка.

Жената беше облечена сякаш възнамеряваше да присъства на бал в хотела, прецени Бел. Беше прав, както обикновено. Асансьорът спря на втория етаж — там бяха разположени балните зали. Той се отдръпна с шапка в ръка и я удостои с лек поклон, докато излизаше на площадката.

Дамата му хвърли усмивка с изненадваща топлота и каза с мек и същевременно леко дрезгав глас:

— Благодаря ви, господин Бел.

В първия миг не можа да се осъзнае, но след това прозрението го удари като чук по палеца. Беше стъписан, че жената го познава, а беше сигурен, че никога не бе я виждал преди. Бел стисна асансьорния оператор за ръката.

— Задръжте вратата за момент.

Беше се сляла с тълпата, която се изсипваше през сводестия вход на голямата бална зала на хотела. Жените носеха пленителни тоалети в екстравагантни цветове — пурпур, пауново синьо, смарагдово зелено — с панделки, игли и пера в косите. Мъжете бяха облечени в най-фините си вечерни дрехи. Транспарант над входа на залата гласеше:

БЕНЕФИС ЗА СИРАЦИТЕ ОТ СЕЙНТ ДЖОН

Бел отстъпи назад и кимна на асансьорния оператор.

— Благодаря ви. Моля, закарайте ме горе.

Отключи вратата на апартамента си. Имаше си кабинет, дневна, луксозна баня и спалня с легло с балдахин, всичко обзаведено с викторианска елегантност. Куфарите му бяха отворени, а дрехите — подредени в дрешника и окачени в килера от камериерка — услуга, осигурена за резервиралите апартаменти. Куфарите ги нямаше. Бяха

изнесени от стаята и прибрани в подземния хотелски склад. Бел не загуби много време — взе си бърз душ и се избърсна.

Отвори часовника си и погледна часа. Трийсет минути бяха изтекли от излизането му от асансьора. Още петнайсет минути му отне, докато върже черната си вратовръзка, закопчае ризата и стегне връзките на маншетите — работа, за която обикновено бяха нужни четири ръце. Един от редките случаи, в които съжаляваше, че си няма съпруга за помощ. Последваха черните чорапи и обувки. Не носеше пояс, вместо него облече черен елек със златна верижка, минаваща от левия джоб през илик до големия златен часовник в десния джоб. Найсетне облече едноредното черно сако със сатенени ревери.

Един последен поглед в отражението в двуметровото стенно огледало и бе готов за вечерта, каквото и да донесеше тя.

Благотворителният бал беше в пълния си разгар, когато влезе в балната зала и застана ненатрапчиво зад една висока палма в саксия. Салонът беше просторен и величествен. Паркетът на дансинга беше положен в сложна фигура на греещо слънце, таванът — украсен с цветни фрески. Погледът му се спря на загадъчната жена, седнала с гръб към него с три двойки на шеста маса. Като че ли беше сама, без придружител. Бел се промъкна към хотелския управител, ръководещ вечерното събитие.

— Моля да ме извините — заговори му с приятелска усмивка, — но бихте ли могъл да ми кажете името на дамата в синята рокля на шеста маса?

Служителят изправи рамене и го погледна високомерно.

— Съжалявам, сър, но не гледаме с добро око на даването на информация за гостите си. Освен това не мога да помня всеки, който идва на бала.

Бел му подаде десетдоларов златен сертификат.

— Това дали ще раздвижи паметта ви?

Без повече обяснения, управителят вдигна тънка кожена книга и очите му пробягаха по записите.

— Самотната дама на масата е мис Роуз Мантека, много богата лейди от Лос Анджелис, чиято фамилия притежава огромно ранчо. Това е всичко, което мога да ви кажа.

Бел го потупа по рамото.

— Благодарен съм.

Управителят се усмихна широко:

— Желая ви късмет.

Оркестър свиреше потпури от рагтайм и модерни танцови мелодии. Двойки танцуваха под ритъма на песен, наречена „Би ли дошла у дома“.

Агентът се приближи зад Роуз Мантека и прошепна в ухото ѝ:

— Бихте ли приели, моля, да танцувате с мен, мис Мантека?

Жената се извърна от масата и вдигна глава. Златистокафяви очи се възряха в чифт хипнотизиращи виолетови очи. Беше спокойна, помисли Бел, но внезапната му поява във вечерно облекло напълно я стъписа. Сведе поглед и бързо се овладя, но не преди лицето ѝ да се изчерви.

— Простете, господин Бел. Не ви очаквах тъй скоро.

— Тъй скоро ли? — Що за странни думи, зачуди си той.

Тя се извини на хората на масата и стана. Детективът я хвана нежно под ръка и я поведе към дансинга. Пъхна ръка около тънкия ѝ кръст, взе дланта ѝ и бързо влезе в ритъма на музиката.

— Много добър танцър сте — отбеляза тя, след като партньорът ѝ я завъртя по лъскавия паркет на дансинга.

— Идва от всички онези години, когато майка ми ме принуждаваше да взимам уроци, за да мога да впечатля дебютантките в обществото на града ни.

— Също тъй сте облечен много добре за детектив.

— Отраснах в град, където богатите мъже живееха в смокингите си.

— Би трябвало да е Бостън, нали?

За първи път от години следователска дейност Бел се затрудни, но бързо се овладя.

— А вие сте от Лос Анджелис.

Беше добра, прецени той. Не мигна.

— Добре сте осведомен — отвърна тя, неспособна да проумее очите му.

— Не толкова добре като вас. Какъв е интересът ви? Откъде знаете толкова много за мен? Всъщност, би трябвало да попитам: защо?

— Бях останала с впечатлението, че обичате да разрешавате загадки. — Опитваше се старателно да гледа покрай него над високото

му рамо, но тези невероятни очи я привличаха непрекъснато. Това беше тръпка, вълнение, каквото не бе предвиждала.

Снимките, които ѝ бяха показали, нямаха нищо общо с впечатлението, което партньорът ѝ внушавате лице в лице. Беше далеч по-привлекателен, отколкото си бе представяла. Също тъй се оказваше високоинтелигентен. Това обаче бе очаквала и можеше да разбере защо е толкова прочут с интуицията си. Сякаш той я дебнеше, докато го дебнеше тя.

Музиката свърши и двамата останаха на дансинга в очакване да започне следващият музикален аранжирмент. Той леко се отдръпна и очите му пробягаха по нея от обувките до прелестно стилизираната ѝ коса.

— Вие сте много чаровна дама. Какво предизвика интереса ви към мен?

— Вие сте привлекателен мъж. Искан да ви опозная по-добре.

— Знаехте името ми и произхода ми, преди да се срещнем в асансьора. Срещата ни очевидно беше преднамерена.

Преди да успее да отговори, оркестърът засвири „В сянката на старото ябълково дърво“ и Бел я поведе по дансинга в ритъма на фокстрота. Държеше я до себе си и стисна силно дланта ѝ в своята. Кръстът ѝ бе тънък и още по-смален от корсета. Темето ѝ стигаше до брадичката му. За миг бе изкусен да притисне устни в нейните, но бързо се овладя. Не беше нито моментът, нито мястото за това. Нито мислеше за романтична авантюра. Тази дама го шпионираше. Беше факт. Умът му се опитваше да формулира мотив. Какъв интерес към него можеше да има една напълно непозната? Единствените възможности, за които можеше да се досети, бяха, че е наета от някой от многото престъпници, които бе пратил зад решетките, застрелял или качил на бесилката. Роднина или приятелка, търсеца отмъщение? Не се вписваше в представата му за лице, свързано с изметта, която беше залавял през последните десет години.

Музиката свърши, тя издърпа ръката си и се отдръпна.

— Трябва да ме извините, господин Бел, но се налага да се върна при приятелите си.

— Може ли да се срещнем отново? — попита я с топла усмивка.

Жената леко поклати глава.

— Не мисля.

Бел пренебрегна отказа й.

— Каня ви утре на вечеря.

— Съжалявам, но съм заета — отвърна тя с нотка на високомерие. — А дори и в изящния си смокинг и с блъф не бихте могли да влезете на бала на Западните банкери в кънтри клуба на Денвър, както се промъкнахте тази вечер на бенефиса за сираците на Сейнт Джон. — Вдигна надменно брадичка, завъртя дългата си пола и тръгна обратно към масата си.

Щом седна, погледна крадешком към Бел, но го нямаше никъде сред тълпата. Беше изчезнал безследно.

На следващата сутрин Бел беше пръв в кабинета си благодарение на шперца, който в деветдесет процента от случаите отключваше всякакви врати. Сортираше доклади за банкови обири в края на дългата маса, когато Артър Къртис и Глен Ървайн влязоха в конферентната зала. Айзък стана да ги поздрави и се здрависаха.

— Арт, Глен, приятно ми е, че ви виждам отново.

Къртис беше нисък и пълен, с кръгло шкембе, грижливо прибрано под елече, чиито копчета се бяха изпънали до пръсване. Имаше изтъняла пясъчно руса коса, сини очи и усмивка, оголила гъмжило от зъби, които огряха стаята.

— Не сме ви виждали, откакто спипахме Къслър Големия крак, след като ограби банката в Голдън.

Ървайн окачи шапката си на закачалката за палта и оголи едрата си глава с несресана кафява коса. Беше висок и мършав като градинско плашило.

— Както помня, заведохте ни направо до пещерата, където се криеше.

— Въпрос на елементарна дедукция отвърна със стегната усмивка Бел. — Попитах две хлапета дали знаят място, където обичат да се крият от техните за няколко дни. Пещерата беше единственото място на двайсет мили околоръст, достатъчно близо до града, за да може Къслър да се промъква за продукти.

Къртис застана пред голямата карта на западните Съединени щати и огледа замислено флагчетата, обозначили размаха на убиеца. Бяха шестнайсет.

— А за Бандита касапин дедукция имаш ли?

Бел го погледна.

— Бандита касапин? Така ли го наричат?

— Един репортер от „Бъгъл“ на Бисби му изкара прякора. Други вестници го подхванаха и се разпространи из района.

— Няма да помогне на каузата ни — каза Бел. — С това име на устата на всеки, съблюдаващите закона граждани ще се настроят

срещу детективска агенция „Ван Дорн“ затова че не го залавяме.

— Това вече започна призна Къртис и остави брой на „Роки маунтин нюз“ на масата пред Бел. Той заби поглед в него.

Уводната статия беше за обира и убийствата в Райълит. Половината колона бе посветена на въпроса „Защо правораздавателните агенции не бележат никакъв напредък по случая и не залавят Бандита касапин?“

— Става горещо — отбеляза сухо Бел.

— Горещо за нас — добави Ървайн.

— И тъй, с какво разполагаме? — запита Бел, като посочи високата две стъпки купчина папки по банкови престъпления, струпана на плота пред него. — Проучих докладите, докато идвах на запад с влака. Изглежда единственото, с което разполагаме, е това, че си нямаме работа с типичния каубой, превърнал се в банков обирджия.

— Действа сам — обясни Къртис. — И е дяволски умен и зъл. Но най-отчайващото е, че не оставя никаква следа, за която да се залови човек.

Ървайн кимна в съгласие.

— Все едно че изчезва в пъкьла, откъдето е дошъл, преди да напусне града.

— Никакви следи ли не са намерени към околностите? — попита Бел.

Къртис поклати глава.

— Най-добрите следотърсачи в бизнеса остават на сухо всеки път.

— Някакви податки, че се е окопал в града, докато възбудата заглъхне?

— Никаква досега — отвърна Къртис. — След обирите никога не го виждат повече.

— Призрак — промърмори Ървайн. — Имаме си работа с призрак.

Бел се усмихна.

— Не, човек е. Но адски умен човек. — Замълча и разпръсна папките по заседателната маса. Избра една и я отвори. Беше докладът за обира в Райълит, Невада. — Човекът ни има много стриктен начин на действие, към който се придържа при всяка акция в банка. Убедени

сме, че се задържа за няколко дни, докато проучи града и хората му, преди да ограби банката.

— Или е комарджия, или си пада по рисковете — подхвърли Къртис.

— Грешка и по двата пункта — поправи го Бел. — Нашият човек е смел и хитър. Можем да допуснем, че върши мръсната си работа дегизиран, тъй като хората във всички градове, където е удрял, никога не са единодушни по външния вид на подозрително изглеждащи непознати.

Ървайн закрачи напред-назад в конферентната зала, като от време на време оглеждаше флагчетата, забити на картата.

— Граждани си спомнят, че са виждали пиян пройдоха, униформен войник, заможен търговец и дребен извозвач. Но никой не е могъл да ги свърже с убиеца.

Къртис заби поглед в килима на пода и сви рамене.

— Колко странно, че няма никакви свидетели, които да предложат достоверна идентификация.

— Нищо странно няма в това — отвърна Ървайн. — Той ги убива всички. Мъртвите не говорят.

Бел като че ли не слушаше разговора им. Изглеждаше потънал в размисъл. След това очите му се съсредоточиха на картата и той заговори бавно:

— Големият въпрос за мен е защо убива всички в банката по време на обира. Дори жени и деца. Какво печели от избиването? Не може да е защото просто не иска да остави свидетели на обирите, не и след като вече е видян дегизиран из града... Освен ако... — Замълча. — Има една нова дефиниция, създадена от психолози за убийци, които убиват толкова лесно, колкото си мият зъбите. Наричат ги социопати. Нашият човек може да убива без угризение. Няма никакви емоции, не знае как да се смее или да обича и има сърце, което е студено като айсберг. За него застрелването на малко дете носи същото усещане като застрелването на гълъб.

— Трудно е да се повярва, че има толкова жестоки и безскрупулни хора — измърмори отвратен Ървайн.

— Много бандити и стрелци в миналото са били социопати — каза Бел. — Застрелвали са други мъже толкова лесно, колкото кихат.

Джон Уесли Хардин, прочутия тексаски гадняр, веднъж застрелял и убил един, затова че хъркал.

Къртис погледна Бел в очите.

— Наистина ли смяташ, че убива всички в банката, защото това го забавлява?

— Да — тихо отвърна Бел. — Бандитът извлича шантаво удоволствие от извършването на кървавите си престъпления. Друг особен фактор. Прави бягството си преди хората в града, включително шерифа, да разберат какво става.

— Къде ни отвежда това, тогава? — попита Ървайн. — По кои пътища търсим?

Бел го погледна.

— Друг негов рутинен навик е да пренебрегва златото и да взима само банкноти. Глен, задачата ти е да провериш ограбените банки и да проучиш записите на серийните имена на откраднатите от тях банкноти. Започни в Боузман, Монтана.

— Банките в миньорските селища нямат навика да записват идентификационния номер на всяка банкнота, която минава през ръцете им.

— Може да извадиш късмет и да намериш банка, която е записала номерата на банкнотите, изпратени от банки в голям град за миньорските заплати. Ако стане, можем да ги проследим. Крадецът е трябвало или да похарчи парите, или да ги обмени чрез банков депозити и тегления. Следа, която не може да покрие.

— Може да ги е обменил през чуждестранни финансови институции.

— Може, но едва ли ще ги е харчил в чужбина. Рискът да ги върне в САЩ би бил твърде голям за него. Обзалагам се, че е задържал плячката си в страната.

След това Бел се обърна към Къртис.

— Арт, ти проверяваш всички дилижанси и влакови разписания за всеки, който е напуснал града в същия ден, когато са станали обирите. Щом нашият човек не е могъл да бъде проследен от полицейската хайка, като нищо би могъл да е взел влак или дилижанс за бягството си. Можеш да започнеш в Плейсървил, Калифорния.

— Смятай го за свършено — заяви твърдо Къртис.

— Ти тук ли оставащ, като команден център? — попита Ървайн.

Бел поклати глава и се ухили.

— Не, излизам на полето. Започвам с Райълит и проследявам в обратен ред обирите. Колкото и да е добър убиецът, колкото и добре да е планирал акциите си, трябва да има камък, останал необърнат от него. Трябва да има улика, която да е пренебрегнал. Ще разпитам хората в миньорските градчета, които може да са видели нещо, нещо незначително, и не са го съобщили на местния шериф или началник на полицията.

— Ще ни дадеш ли графика си, за да можем да държим връзка по телеграфа, ако се натъкнем на нещо? — каза Къртис.

— До утре ще ви го приготвя — отвърна Бел. — Също тъй ще мина през миньорските градчета с големи плащания на заплати, които нашият човек още не е ограбил. Може би, просто може би, ще ми се отвори шанс да изпреваря нашия касапин, да му поставя капан и да го примамя да удари друга банка на наш терен. — После отвори едно чекмедже и им подаде два плика. — Тук има достатъчно кеш, за да покрие пътните ви разходи.

Къртис и Ървайн бяха изненадани.

— Досега винаги трябваше да пътуваме трета класа, да използваме наши пари и да връщаме билети и разписки — каза Къртис. Аликсандър винаги настояваше да отсядаме в скромни хотелчета и да ядем евтина храна.

— Този случай е твърде важен, за да пестим от разходи. Повярвайте ми, господин Ван Дорн ще одобри всякакви пари, които поискам, но само ако покажем резултати. Бандитът може да е накарал всички да повярват, че е невидим и неуловим, но не е безпогрешен. Има слабости точно като всеки от нас. Ще се оплете в някой малък несъществен детайл, който е пренебрегнал. А това, господа, е нашата работа: да открием тази незначителна грешка.

— Ще се постараям — увери го Ървайн.

Къртис кимна в съгласие.

— От името на двама ни, позволете да заявя, че е истинска привилегия отново да работим с вас.

— Привилегията е моя — отвърна искрено Бел.

Радваше се, че ще работи с такива интелигентни и опитни оперативни агенти, които познаваха добре хората и земята на Запада.

* * *

Слънцето се спускаше зад Скалистите планини на запад, когато Бел напусна конферентната зала. Винаги предпазлив, затвори и заключи вратата. На излизане през външния кабинет се натъкна на Никълъс Аликзандър, който изглеждаше като току-що излязъл от скъпо шивашко ателие. Обичайният омачкан костюм го нямаше, заменен от елегантен смокинг. Нов образ на достолепие, в който мъжът не се вписваше особено добре. Вътрешният блясък просто липсваше.

— Изглеждате като истински бонвиван, господин Аликзандър — каза вежливо Бел.

— Да, ще водя жена си на едно луксозно соаре в кънтри клуб „Денвър“ по-късно тази вечер. Имам много влиятелни приятели тук в Денвър, знаете.

— Така чух.

— Жалко, че не можете да дойдете, но е само за членове на клуба от висшата класа.

— Разбирам напълно — отвърна Бел, прикривайки сарказма си.

Веднага щом се разделиха, Бел тръгна по улицата към телеграфната служба и прати телеграма до Ван Дорн:

Подготвих график на разследванията ни от мен, Къртис и Ървайн. Уведомявам ви, че имаме шпионин между нас. Жена, непозната, която ме заговори в хотела, идентифицира ме по име, знаеше миналото ми и изглежда знае защо съм в Денвър. Името ѝ е Роуз Мантека и уж произлиза от богатата фамилия притежатели на ранчо в Лос Анджелис. Моля помолете офиса ни в Лос Анджелис да разследва. От своя страна ще ви държа в течение за напредъка ни.

Бел

След като изпрати телеграмата до началника си, Бел тръгна по оживения тротоар към хотел „Браун Палас“. След няколко думи с портиера, който го снабди с карта на града, го отведоха до склада и

котелното под фоайето, където го посрещна хотелският работник по поддръжката. Добродушен, в оцапан работен комбинезон, човекът го заведе до един дървен сандък, вече разглобен. Под единствената, ярко светеща лампа, висяща от тавана, мъжът посочи мотоциклет на стойка до сандъка, блеснал в ослепително червено.

— Ето я госпожицата, господин Бел — каза със задоволство работникът. — Цялата готова за тръгване. Лично ви я излъсках.

— Благодарен съм, г-н...

— Бомбъргър. Джон Бомбъргър.

— Ще се отплатя за услугите ви, когато напусна хотела — обеща му Бел.

— Радвам се да помогна.

Бел се качи до стаята си и намери смокинга си, окачен в килера, почистен през деня от хотела. След бърза баня се облече, свали от килера дълго ленено палто и се пъкна в него, като долният пеш покри излъсканите до блясък обувки. След това нахлузи чифт гети да пазят панталоните от мазната течност, която често прокапваше от двигателя. Накрая нахлузи на главата си шапка с шофьорски очила.

Слезе по едно задно стълбище до склада. Червеният мотоциклет с белите си гуми стоеше като буен кон, очакващ да го понесе в битка. Изрита стойката над задния калник, хвана го за ръчките и забута петдесет и четирите килограма нагоре по рампата за колите за превоз на хотелско бельо до пералнята и за търговците, каращи храна за кухните на ресторанта и румсървиса.

Бел излезе от рампата и се озова на Бродуей — улицата, минаваща покрай сградата на щатския сенат със златния му купол. Качи се на твърдото тясно седло, стърчащо над изгърбения горивен резервоар над задното колело. Тъй като бе направено за скоростни състезания, седлото беше наравно с ръчките и трябваше да се наведе почти хоризонтално, за да кара машината.

Дръпна очилата над очите си, после се пресегна и отвинти клапата, която пускаше горивото да капе свободно от резервоара до карбуратора. След това постави стъпалата си във велосипедните педали и запомпи надолу по улицата, като остави токът от трите сухи батерии да протече до намотката и произведе високоволтова искра, която палеше горивото в цилиндрите. Беше изминал едва около три

метра, когато V-образният двигател се съживи и изгорелият газ запраща със силно ръмжене.

Бел изви дясната си ръка на дръжката на дросела и завъртя на по-малко от половин оборот. Състезателният мотоциклет скочи внезапно напред, тласнат от едноскоростния си двигател, и скоро вече летеше надолу по Бродуей покрай конските впрягове и случайни автомобили на скорост 48 км/ч.

Мотоциклетът нямаше фар, но едрият полумесец огряваше небето, а улиците бяха обкръжени с електрически лампи, осигуряващи достатъчно осветление, за да види навреме купчините конска тор и да ги избегне.

След около две мили спря под една улична лампа и огледа картата. Доволен, че е тръгнал във вярната посока, продължи докато стигна Спиър авеню, преди да завие на запад. Още две мили и кънтри клуб „Денвър“ изникна пред погледа му.

Голямото островърхо здание бе лумнало от светлини, които се изливаха от многобройните грамадни квадратни прозорци, обкръжили сградата. Алеята пред главния вход бе претъпкана със спрени карети и автомобили, чиито кочияши и шофьори стояха на групи, разговаряха и пушеха. Виждаха се двама мъже в бели фракове и вратовръзки, които проверяваха поканите на влизащите.

Бел беше сигурен, че ще привлече твърде много внимание, ако продължи на мотоциклета си до самия вход. А без покана имаше малък шанс да проникне вътре с блъф, макар да беше облечен подходящо за повода. Под рехавата светлина на лунния сърп завъртя ръчките и продължи в нощта по игрището за голф. Стоеше настрана от зелените площи и пясъчни ями, после зави в широк кръг и подходи към кедишака, складовата барака зад главната сграда до първото дърво. В бараката беше пусто и тъмно.

Изключи запалването и паркира в храстите до нея. Вдигна мотоциклета на стойката, свали лененото палто и го метна върху ръчките. После смъкна гетите, шапката и очилата. Приглади назад русата си коса, излезе на светло и закрачи по пътеката, водеща от кедишака към внушителната сграда на клуба. Цялата зона беше огряна от бляскави електрически светлини през прозорците и високи лампи покрай тесен път, изпъващ се от улицата до задната страна на кънтри клуба. Под широкото стълбище, което се издигаше до задния вход,

стояха няколко товарни платформи. Доставчици в сини униформи с военна кройка пренасяха подноси с блюда и прибори от платформите в кухнята.

По стъпалата Бел мина между двама от носачите и нахлу в кухнята, все едно че беше негова собствена. Никой от сервитьорите, които хвърчаха навътре-навън през вратите на трапезарията или обертелерите, не му обърнаха и най-малко внимание. За тях високият мъж в смокинга беше просто един от властващите управители на кънтри клуба. И да беше имал някакъв проблем с влизането в трапезарията, за щастие го бе преодолял. Просто бутна една от люлеещите се врати на кухнята и се смеси с тълпата изискани клубни членове, крачейки между масите, докато търсеше с очи Роуз Мантека.

Само след две минути оглед по масите я засече на дансинга.

Бел се вцепени.

Роуз танкуваше с Никълъс Аликзандър.

Хрумна му мимоходом да се наслади на израженията на лицата им, когато се приближи и ги помоли да прекъснат. Но дискретността беше по-разумен избор от егоизма. Видял беше повече, отколкото бе очаквал. Вече знаеше самоличността на шпионката. Но Бел беше сигурен, че Аликзандър не е платен агент на Бандита касапин и душещата му женска. Беше просто един глупак и удобен параван. Беше доволен, че не го забелязаха.

Бел заметна кърпа на ръката си и вдигна каничка с кафе, все едно че ще сервира на маса. Така можеше да държи каничката пред лицето си, в случай че Роуз или Аликзандър погледнат към него. Музиката спря и той ги проследи с очи, докато се връщаха на масата си. Седяха заедно, с Аликзандър между Роуз и по-стара дама с провиснала двойна гуша, за която Бел реши, че трябва да е съпругата на агента. Дори нищо друго да не доказваше, ставаше ясно, че не са се срещнали случайно за танц. Седнали заедно означаваше, че масата им е резервирана предварително. Не бяха непознати.

Бел се загледа открито в Роуз. Носеше червена копринена рокля, почти сливаща се с огнено рижата ѝ коса. Тази нощ беше съчетание от кок на тила и къдрици, спускащи се по скулите и отпред по лицето ѝ. Гърдите ѝ бяха стегнати в копринената ивица на деколтето на корсажа и издути на две бели хълмчета. Беше красива жена от глава до пети.

Устните ѝ бяха разтворени в прелестен смях и златистокафявите ѝ очи искряха от веселие. Дланта ѝ падаше на ръката на Аликсандър и издаваше на Бел колко обича да дава воля на плътското в себе си. Обкръжаваше я усещане за възбуда, което бе заразително за другите на масата. Беше изкусителна, разкошна и пленителна, но аурата, която излъчваше, не проникна в него. Не изпита никакъв плам, никаква възбуждаща страст към нея. В аналитичния му ум тя бе врагът, а не обект на желание. Виждаше под прозрачното лустро на чара ѝ хитростта и лукавството отдолу.

Бел реши, че е видял достатъчно. Бързо се шмугна зад един сервитьор, запътен към кухнята и мина покрай него, докато излезе през люлеещите се врати.

След като облече отново нещата, които беше оставил на мотоциклета. Бел прецени, че е извадил късмет. Беше се натъкнал на напълно неочаквана ситуация, но можеше да извлече предимство от нея. Докато караше обратно към „Браун Палас“ вече знаеше, че единствената информация, която щеше да подава на Аликсандър, щеше да е лъжлива и подвеждаща. Можеше дори да измисли някой трик, с който да подведе Роуз Мантека.

Тази част от плана го заинтригува. Вече изпитваше чувството, че е тръгнал по дирята на коварна лъвица.

Скоро след като Бел се върна в офиса на следващата сутрин, един бегач от телеграфната станция му донесе телеграма от Ван Дорн.

Главният ми агент в Лос Анджелис докладва, че не може да намери никаква следа от Роуз Мантека. Не съществува никаква фамилия с това име, която да притежава ранчо на двеста мили около града. Струва ми се, че дамата ти е размътила очите. Хубава ли беше?

Ван Дорн

Бел се усмихна на себе си. Пъхна телеграмата в джоба си, отиде до кабинета на Аликзандър и почука на вратата.

— Влез — отзова се той тихо, все едно че говореше с някого в същата стая.

Едва чул думите, Бел отвори и пристъпи вътре.

— Дошъл сте да докладвате, предполагам — каза без предисловия главният агент в Денвър.

Бел кимна.

— Искях да ви уведомя за дейностите ни.

— Слушам — каза Аликзандър, без да вдигне глава от документите на бюрото си или да му предложи стол.

— Пратил съм Къртис и Ървайн на терена да разпитат полицейските служители и свидетелите, доколкото такива има, за обирите и убийствата — излъга Бел.

— Едва ли ще изровят нещо повече от това, което служителите вече ни подадоха.

— Смятам аз самият да напусна със следващия влак за Лос Анджелис.

Аликзандър вдигна глава и го изгледа подозрително.

— Лос Анджелис ли? Защо ще ходите там?

— Не отивам там — отвърна Бел. — Слизам в Лас Вегас и хващам отклонението за Райълит, където смятам сам да поговоря със свидетели, ако съществуват такива.

— Разумен план. — Аликсандър изглеждаше едва ли не облекчен. — За момент си помислих, че отивате в Лос Анджелис заради мис Мантека.

Бел се престори на изненадан.

— Вие я познавате?

— Седеше на масата ми с жена ми и мен на партито с танци в кънтри клуба. Срещали сме се по други поводи. Каза, че сте се запознали на Сирашкия бал и изглежда е много заинтригувана от работата и биографията ви. Особено е заинтригувана от банковия крадец — убиец.

„Не се съмнявам, че е заинтригувана от работата ми“, помисли си Бел. Но каза:

— Не знаех, че съм й направил впечатление. Доста умело ме отхвърли.

— Жена ми смяташе, че мис Мантека е обсебена от вас.

— Едва ли. Единственото, което научих за нея е, че е от богато семейство в Лос Анджелис.

— Вярно е — отвърна с цялото си невежество шефът. — Баща й притежава огромно имение извън града.

Явно беше, че нито бе проучил Роуз, нито си бе направил труда да прояви подозрение към въпросите й за Бел и случая с Бандита касапин.

— Кога очаквате да се върнете? — попита Аликсандър.

— Би трябвало да приключа с разследването в Райълит и да се върна до пет дни.

— А Къртис и Ървайн?

— Десет дни до две седмици.

Аликсандър отново насочи вниманието си към документите на бюрото му.

— Желая късмет — отсече началникът и го освободи.

Върнал се в конферентната зала, Бел се отпусна на шарнирния стол и изпъна крака върху дългата маса. Отпи кафе от чашата, която мисис Мърфи бе донесла преди това. След това се облегна назад и заби поглед в тавана, сякаш можеше да види нещо на горния етаж.

Подозренията му за Роуз Мантека бяха точни до последния детайл. Беше не само измамничка, но най-вероятно свързана някак с Бандита касапин и пратена, за да научи каквото може от разследването на детективска агенция „Ван Дорн“. Жертвата на Бел изобщо не бе за подценяване. Изобщо не беше обикновен бандит. Наемането на услугите на една чаровна шпионка бе дело на човек, който обмисля много внимателно ходовете си. Роуз, или каквато и да беше истинската ѝ самоличност, беше добра. Нямаше проблем да спечели доверието на шефа на офиса в Денвър. Основите бяха положени грижливо. Явно беше дело на професионалист. Привличането на работа на една измамничка означаваше, че бандитът разполага с първокласни ресурси и мрежа от пипала, които можеха до проникнат в правителствените и бизнес среди.

* * *

Когато Бел се върна в „Браун Палас“, отиде до рецепцията и попита за номера на стаята на Роуз Мантека. Администраторът отвърна много официално:

— Съжалявам, сър. Не можем да даваме номерата на стаите на гостите си. — След това на лицето му се изписа самодоволство. Но мога да ви кажа, че мис Мантека напусна по обед.

— Каза ли къде отива?

— Не, но багажът ѝ бе откаран до Юнион Стейшън и качен на влака за Финикс и Лос Анджелис.

Точно това Бел не беше очаквал. Изруга се на ум, че ѝ позволи да се изплъзне между пръстите му.

Коя всъщност беше Роуз Мантека? Защо трябваше да вземе влака за Лос Анджелис, след като нямаше никакви данни, че живее там?

После друга мисъл зачовърка ума на Бел. Къде щеше противникът му да нанесе следващия си удар? Не можеше да направи и най-смътното предположение, и това го отчайваше. Винаги в предишните си случаи имаше чувството, че държи нещата под контрол. Този беше различен. Твърде различен.

Русокосият мъж с дебели жълто-кафяви и намазани с брилянтин мустаци, дълги и извити нагоре, създаваше впечатление за просперираща личност. След като прекоси фоайето на гарата се настани на задната седалка на таксито „Форд“ модел „N“ и започна да се наслаждава на красивия безоблачен ден, докато оглеждаше забележителностите на Солт Лейк сити, сгушен в подножията на площад Уосач. Беше облечен по последната контешка мода, но в изискан бизнес стил. Носеше филцова шапка с копринен връх, черен фрак с три копчета, с елече и елегантна вратовръзка. Ръцете му бяха прибрани в перленосиви ръкавици и гети в същия цвят покриваха прасците му малко над глезените над обувките.

Леко се наведе напред, докато се взираше от прозорец на прозорец, стиснал в ръцете си дръжката на скъп сребърен бастун с орлова глава с голям клюн в края ѝ. Макар и невинен на вид, този бастун представляваше пушка с дълга цев и спусък, който се разгъваше при натискането на един бутон. Беше заредена с куршум 44-ти калибър, чиято гилза можеше да се изхвърли и в цевта да се вкара нов патрон от малък пълнител в опашката на орела.

Таксито подмина църквата на Светците на Страшния съд — Храма, Табернакула и Съборната. Построени между 1853 и 1893 г., дебелите два метра сиви гранитни стени бяха увенчани с шест шпила, най-високият, от които крепеше бронзова статуя на ангела Мормони.

След като напусна Темпъл скуеър, таксито зави по 300 Саут стрийт и спря пред хотел „Пиъри“. Проектиран под влияние на европейската архитектура, хотелът беше най-луксозното място за отсядане в Солт Лейк сити. Докато портиерът поемаше багажа от задницата на колата, мъжът нареди на водача да изчака. После влезе през стъклената двукрила врата във внушителното фоайе.

Администраторът на рецепцията се усмихна и кимна. След това погледна големия часовник във фоайето и каза:

— Г-н Илая Ръскин, предполагам.

— Предполагението ви е вярно — отговори мъжът.

— Два и петнайсет. Пристигате точно навреме, сър.

— Веднъж влакът ми да пристигне по разписание.

— Ако обичате да подпишете регистъра.

— Налага ми се да напусна за една среща. Ще се погрижите ли да отнесат багажа ми в стаята и да приберат дрехите ми в дрешника и чекмеджетата?

— Да, господин Ръскин. Лично ще се погрижа. — Служителят се надвеси над бюрото и кимна към големия кожен куфар между краката на Ръскин. — Желаете ли да пратя да отнесат куфара ви в стаята?

— Не, благодаря. Ще го взема със себе си.

Ръскин се обърна и излезе на тротоара, с бастуна в едната ръка, а другата стискаше дръжката на куфара. Тежестта издърпваше дясното му рамо надолу. Влезе в таксито и се настани отново на задната седалка.

На хотелиера му се стори странно, че Ръскин не беше оставил багажа в таксито. Зачуди се защо трябваше да внася толкова тежък куфар във фоайето и след това да го изнася отново. Допусна, че вътре трябваше да има нещо особено ценно. Мисълта скоро се разсея с появата на нов клиент за регистриране.

Осем минути по-късно Ръскин излезе от таксито, плати на шофьора и влезе във фоайето на „Солт Лейк Банк & Тръст“. Приближи се до служителя на охраната, седнал на стол до вратата.

— Имам уговорена среща с господин Кардоса.

Охранителят стана и посочи към една врата с матирано стъкло.

— Ще намерите господин Кардоса ето там.

Нямаше никаква причина Ръскин да пита пазача накъде да тръгне. Можеше много лесно да види сам вратата на кабинета на банковия управител. Пазачът не забеляза, че Ръскин го бе огледал внимателно — движенията му, възрастта и как беше поставил на бедрото си кобура на новия автоматичен пистолет колт браунинг, модел 1905 г., 45-ти калибър. Краткият оглед издаде също така, че охранителят не беше особено бдителен и наблюдателен. Ежедневното гледане на влизащи и излизащи клиенти без ни най-малки инциденти го бе направило апатичен и равнодушен. Като че ли не намери нищо необичайно и в големия куфар на Ръскин.

Банката имаше двама касиери, които стояха в гишетата си зад тезгяха. Единствените други служители, освен пазача бяха Кардоса и

секретарката му. Ръскин огледа внимателно голямата стоманена врата към хранилището, която се отваряше към фойето, за да впечатли клиентите и да им внуши, че спестяванията им са в стабилни, грижливи ръце.

Приблужи се до секретарката.

— Здравейте. Казвам се Илая Ръскин. Имам уговорена среща за два и половина с господин Кардоса.

Възрастната, петдесет и няколко годишна жена с прошарена коса, се усмихна и мълчаливо се изправи. Отиде до една врата с изписано в горната част на матовото стъкло АЛБЪРТ КАРДОСА, УПРАВИТЕЛ, почука и надникна вътре.

— Господин Илая Ръскин, за среща с вас.

Кардоса стана бързо и заобиколи бюрото си. Стисна протегнатата ръка на Ръскин и я разтърси енергично.

— За мен е удоволствие, сър. Очаквах пристигането ви с нетърпение. Не всеки ден посрещаме представител на нюйоркска банка, който да прави толкова сериозен депозит при нас.

Ръскин вдигна куфара на бюрото на Кардоса, отключи закопчалките и отвори капака.

— Заповядайте. Половин милион долара в кеш за депозит до момента, в който решим да ги изтеглим.

Кардоса зяпна благоговейно в спретнато подредените пачки от петдесетдоларови банкноти, гарантиращи златно покритие на приносителя, все едно че бяха паспорт към обетованата земя на банкиер. После вдигна очи с нарастващо изумление.

— Не разбирам. Защо не носите банков чек вместо петстотин хиляди долара във валута?

— Директорите на банка „Хъдсън ривър“ в Ню Йорк предпочитат да боравят в брой. Както знаете от кореспонденцията ни, ще открием клонове на банката из Запада в градове, които според нас имат потенциал за растеж. Смятаме за целесъобразно да разполагаме с валута, когато отворим врати.

Кардоса го погледна мрачно.

— Надявам се, че директорите ви не възнамеряват да отворят конкурентна банка в Солт Лейк сити.

Ръскин се усмихна широко и поклати глава.

— Финикс, Аризона и Рино, Невада, са първите, в които „Хъдсън ривър“ ще отвори банкови клонове в Запада.

Кардоса въздъхна облекчено.

— Финикс и Рино определено процъфтяват.

— Имали ли сте банков обир в Солт Лейк? — попита Ръскин небрежно, докато гледаше към хранилището.

Кардоса го погледна озадачено.

— Не и в този град. Гражданите не биха го допуснали. Солт Лейк е един от градовете в тази страна с най-малко престъпления. Последователите на „Светите на Страшния съд“ са почитени и религиозни хора. Повярвайте ми, господин Ръскин, никой бандит не би дръзнал да опита да ограби тази банка. Парите ви ще бъдат абсолютно и сто процента съхранени, след като бъдат заключени в хранилището ни.

— Четох за някакъв тип, наречен „Бандита касапин“, който извършва грабежи и убийства из западните щати.

— Не се притеснявайте. Удря само в малки миньорски градчета и краде заплати. Няма да е толкова глупав, че да опита банков грабеж в град с големината на Солт Лейк. Не би могъл да напусне границите на града преди полицията да го застреля.

Ръскин посочи с глава към хранилището.

— Много впечатляващ сейф.

— Най-доброто хранилище на запад от Мисисипи, построено специално за нас във Филаделфия — заяви с гордост Кардоса. — Цял военен полк, въоръжен с топове, не би могъл да проникне вътре.

— Виждам, че е отворено в работните часове?

— И защо не? На клиентите ни им е приятно да виждат колко добре се съхраняват депозитите им. И както споменах, никоя банка не е била ограбвана в Солт Лейк сити.

— Кои са най-мудните часове на деня?

Кардоса беше озадачен.

— Най-мудните часове на деня?

— Кога имате най-малко клиентски трансакции?

— Между един и половина и два часа е най-малко натоварено. Повечето ни клиенти са се върнали в офисите си след обедната почивка. А тъй като затваряме в три, много клиенти идват тогава за последни трансакции. Защо питате?

— Просто бях любопитен как е трафикът при вас в сравнение с банката ни в Ню Йорк. Май е почти същото. — Ръскин потупа куфара. — Ще оставя парите в него и ще го прибера утре.

— Скоро затваряме, но ще наредя на главния ни чиновник да ги преброи още сутринта.

Кардоса отвори чекмедже на бюрото си, извади подвързана в кожа книга и подписа депозитна разписка за половин милион долара. Връчи я на Ръскин, а той я прибра в голям портфейл, който носеше във вътрешния джоб на палтото си.

— Може ли да ви помоля за една услуга? — попита Ръскин.

— Разбира се. Всичко, което пожелаете.

— Бих желал да съм тук, когато чиновникът ви прави преброяването.

— Много мило от ваша страна, но съм сигурен, че банката ви е гарантирала всеки долар.

— Благодарен съм ви за доверието, но бих искал да присъствам просто за сигурност.

Кардоса сви рамене.

— Както желаете.

— И още една молба.

— Кажете.

— Утре сутринта имам да уреждам друга работа и не мога да се върна по-рано от един и половина. А тъй като по това време имате най-малко работа, би трябвало да е удобен момент за преброяването.

Кардоса кимна съгласен. Стана и подаде ръка.

— До утре следобед. Ще ви очаквам с нетърпение.

Ръскин вдигна бастуна си в жест за „довиждане“, кимна на Кардоса и напусна офиса. Мина покрай охранителя, който не го погледна и разлюля бастуна като жезъл, щом излезе на тротоара.

Усмихна се на себе си. Изобщо нямаше намерение да се връща в банката само за броене на съдържанието в куфара.

Следобеда на другия ден Ръскин тръгна пеш за банката, като се постара да бъде видян от минаващата по улицата тълпа. Отбиваше се в някои магазини, за да поразгледа и да побъбри с продавачите. Носеше пушката — бастун повече като опора, отколкото за самозащита.

Когато стигна до „Солт Лейк Банк & Тръст“ в един и половина, влезе и без да обръща внимание на полузадрямалия пазач, завъртя ключа на входната врата и я заключи. След това обърна табелката на прозореца така, че да се чете „ЗАТВОРЕНО“ откъм улицата и спусна щорите на витрините, докато пазачът си седеше клямнал в отегчен ступор, без да съзнава изобщо, че предстои банков обир. Нито секретарката на Албърт Кардоса, нито двамата касиери, нито вложителката, застанала пред едното гише, не забелязаха необичайното поведение на натрапника.

Пазачът най-сетне се разбуди и осъзна, че Ръскин не се държи като нормален банков клиент и че това може би не вечае нищо добро. Стана, ръката му се спусна към кобура на 45-калибровия колт и мрачно запита:

— Какво си мислите, че правите тук?

След това очите му се разшириха от тревога, зяпнали в дулото на 38-калибровия колт на Ръскин.

— Никаква съпротива и бавно мини зад тезгяха! — заповяда Ръскин, докато увиваше пистолета си в опърпан дебел вълнен шал с дупки от изгоряло по него. Отиде бързо зад тезгяха, преди чиновниците в гишетата да се усетят и посегнат за пушките си в краката им. Без да са очаквали обир в банката си, двамата се поколебаха, объркани.

— Не си и помисляй за пушките! — изръмжа Ръскин. — Лягай по очи на пода или ще получиш куршум в мозъка. — Махна с бастуна си към уплашената жена пред гишето. — Идвай тук. Лягай на пода с касиерите и няма да пострадаш — нареди й хладно. После посочи с пистолета към секретарката на Кардоса. — Ти също! Долу на пода!

Когато всички вече лежах по очи върху лъскавия махагонов под, бандитът почука на вратата на Кардоса. Тъй като не можеше да долови гласовете извън кабинета си, банковият управител изобщо не съзнаваше ужасното събитие, което се разиграваше в банката му. Изчака по навик секретарката си да влезе, но тя не се появи. Найсетне, подразнен, че го прекъсват, стана от бюрото си и отвори вратата. Нужни му бяха цели десет секунди, докато проумее ставащото. Зяпна Ръскин и пистолета в ръката му.

— Какво трябва да означава това? — попита възмутено. После видя хората, налягали на пода и извърна отново очи към Ръскин в пълно недоумение. — Не разбирам. Какво става тук?

— Първият банков обир в Солт Лейк сити — отвърна му Ръскин с насмешка.

Кардоса не помръдна. Беше се вцепенил от изненада.

— Вие сте директор на уважавана нийоркиска банка. Защо правите това? Непонятно ми е. Какво се надявате да постигнете?

— Имам си мотиви — отвърна Ръскин с хладен и равнодушен тон. — Искам да ми издадете банков ордер за четиристотин седемдесет и пет хиляди долара.

Кардоса се втренчи в него, все едно че беше луд.

— Банков ордер за кого?

— Илая Ръскин, кой друг? — отвърна крадецът. — И по-бързо.

Напълно объркан, Кардоса издърпа едно чекмедже, извади книга с бланки за банков ордери и изписа набързо исканата сума. Щом приключи, я подаде над бюрото на Ръскин, а той я пхна във вътрешния джоб на палтото си.

— Сега лягай на пода с другите.

Като в кошмар, Кардоса бавно се смъкна на пода до разтрепераната си секретарка.

— Значи, лежите и никой не мърда, докато аз не ви кажа.

Без повече приказки Ръскин влезе в хранилището и започна да тъпче наличните пари в кожените торби, които по-рано беше видял струпани на един рафт от вътрешната страна на огромната петтонна врата. Напълни две от тях, оценявайки плячката грубо на двеста и трийсет хиляди долара в банкноти, не по-дребни от десет долара. Беше го планирал добре. Имаше вътрешна информация, според която „Солт Ленк Банк & Тръст“ е получила голям превод за резервите си от

„Континентът & Комършъл Нешънъл Банк“ на Чикаго. Куфарът със собствените си пари остави на друг рафт в хранилището.

Издърпа торбите настрана и затвори вратата на сейфа, която се люшна и се затръшна леко като врата на бюфет. После превъртя колелото и нагласи таймера на девет часа следващата сутрин.

Без да бърза, все едно че се разхождаше в парк, мина зад тезгяха и безжалостно простреля в тила хората, налягали на пода. Заглушените изстрели последваха толкова бързо, че никой не успя да разбере какво става и да извика. После вдигна щорите на прозорците, за да могат хората, които минаваха по тротоара, да видят, че е заключено и да предположат, че банката е затворена. Трупове оставаха скрити зад тезгяха.

Ръскин изчака, докато тротоарът се разчисти от пешеходци и возила, след което безгрижно излезе от сградата, заключи вратата и с небрежна походка се отдалечи от банката, като полюшваше бастунчето си в едната си ръка, а с другата носеше двете черни торби, праметнати през рамо. В четири часа вече се беше върнал в хотел „Пиъри“. Взе си баня и слезе в ресторанта, където си угоди с голямо плато пушена съомга със сметана с копър и хайвер, придружено от бутилка френско бургундско „Кло дьо ла Рош“ от 1899 г. След това почете около час във фойето, преди да си легне и да заспи безметежно.

* * *

Късно сутринта Ръскин взе такси до „Солт Лейк Банк & Тръст“. Около входната врата се беше струпала тълпа, а от банката потегляше линейка. Проби си път през тълпата, видя някакъв мъж, облечен като детектив и се обърна към него.

— Какво се е случило тук? — попита вежливо.

— Банката е ограбена, а шестима човека са убити.

— Ограбена, казвате? Убити? Това е ужасно. Депозирах половин милион долара в брой тук вчера, от моята банка в Ню Йорк.

Детективът го погледна с изненада.

— Половин милион долара, казвате? В брой?

— Да. Ето я разписката. — Ръскин размаха разписката пред лицето на детектива.

Детективът я огледа за няколко секунди и рече:

— Вие ли сте Илая Ръскин?

— Да, аз съм Ръскин. Представявам банката „Хъдсън ривър“ в Ню Йорк.

— Половин милион долара в брой! — ахна детективът. — Нищо чудно, че са ограбили банката. Най-добре да влезете вътре, господин Ръскин, и да се срещнете с господин Рамсдел, един от банковите директори. Аз съм капитан Джон Касейл, от полицейската служба на Солт Лейк.

Трупове бяха изнесени, но махагоновият под беше зацапан с петна засъхнала кръв. Капитан Касейл го поведе към един мъж — грамаден дебел човек с голям изпъкнал корем под елече с масивна златна верижка за часовник. Мъжът седеше на бюрото на Кардоса и проучваше банковите депозити. Кафявите му очи изглеждаха размътени под плешивата глава. Вдигна ги и се вгледа в Ръскин, подравнен, че го прекъсват.

— Това е господин Илая Ръскин — уведоми го Касейл. Казва, че е депозирал половин милион долара на господин Кардоса вчера.

— Съжалявам, че се срещаме при толкова трагични обстоятелства. Езра Рамсдел, управителен директор на банката. — Рамсдел стана и стисна ръката на Ръскин. — Ужасен, ужасен инцидент. Шест души убити. Нищо такова не беше се случвало досега в Солт Лейк сити.

— В течение сте за парите, които господин Кардоса прие да съхранява за банката ми, нали? — попита хладно Ръскин.

Рамсдел кимна.

— Да, обади ми се по телефона и докладна, че сте дошъл и оставил валутата на банката си в хранилището.

— Тъй като господин Кардоса, Бог да го прости, ми издаде разписка, директорите ми ще очакват банката ви да компенсира загубата.

— Кажете на директорите си да не се притесняват.

— Колко кеш е от мъкнал крадецът? — попита Ръскин.

— Двеста четирийсет и пет хиляди долара.

— Плюс моите половин милион — каза Ръскин, привидно обезпокоен.

Рамсдел го изгледа странно.

— По някаква необяснима причина крадецът не е взел вашите пари.

Ръскин се престори на стъписан.

— Какво искате да кажете?

— Банкнотите в един голям кафяв кожен куфар — каза капитан Касейл. — Те ли са вашите?

— Златните удостоверения? Да, те са от банката, която представлявам в Ню Йорк.

Рамсдел и Касейл се спогледаха странно. След това Рамсдел заяви:

— Куфарът, който сте оставили с господин Кардоса в хранилището, все още е пълен с вашите пари.

— Не разбирам.

— Не е бил пипнат. Отворих и го проверих лично. Вашите златни сертификати са си читави и непокътнати.

Ръскин изигра пълно изумление.

— Но това е безсмислено. Защо ще вземе вашите пари и ще остави моите?

Касейл се почеса зад ухото.

— Моето предположение е, че е бързал и просто не е обърнал внимание на куфара. Не е разбрал, че е пълен с цяло състояние в брой.

— Слава богу — въздъхна облекчено Ръскин, свали шапката си и изтри въображаемата пот от челото си. — След като крадецът няма да се върне, ще ги оставя в хранилището ви, докато отворим новите си клонове във Финикс и Рино.

— Безкрайно сме благодарни. Особено сега, когато ликвидните ни средства бяха ометени.

Ръскин огледа петната засъхнала кръв по пода.

— Май трябва да ви оставя да продължите разследването си. — Кимна на Касейл. — Вярвам, че ще заловите убиеца, за да може да бъде обесен.

— Заклевам се, че ще го спипаме — отвърна Касейл уверено. — Всеки път, извеждащ от Солт Лейк, както и всяка гара, са покрити от мрежа полицейски служители. Не може да прехвърли границите на града, без да бъде заловен.

— Желая ви късмет — каза Ръскин. — Моля се да заловите злодея. — Обърна се към Рамсдел. — Ще бъда в хотел „Пиъри“ до

утре следобед, в случай че ви потрябват услугите ми. В четири часа ще се кача на влака, за да контролирам учредяването на новия ни клон във Финикс.

— Много щедро от ваша страна, сър — отвърна Рамсдел. — Ще ви се обадя веднага, щом възстановим дейността си.

— Няма защо. — Ръсел се обърна да си тръгне. — Късмет ви желая, капитане.

Кимна на Касейл и се запъти към входа на банката.

Касейл се загледа през прозореца, докато Ръскин прекоси улицата и взе такси.

— Много странно — отрони детективът замислено. — Доколкото знам влаковите разписания, следващият влак за Финикс тръгва чак след три дни.

Рамсдел сви рамене.

— Вероятно лошо са го осведомили.

— Все пак, нещо у този човек ме притеснява.

— Какво е то?

— Не изглеждаше особено зарадван, че парите на банката му не са взети от крадеца. Едва ли не сякаш още преди да влезе знаеше, че парите му са в безопасност.

— Има ли значение? — попита Рамсдел. — Господин Ръскин би трябвало да се радва, че крадецът е подминал неговите половин милион долара.

Детективът беше умислен.

— Откъде знаете, че са половин милион? Преброихте ли ги?

— Господин Кардоса трябва да ги е преброил.

— Сигурен ли сте?

Рамсдел се запъти от кабинета към хранилището.

— Може би сега е подходящият момент да погледнем.

Отвори куфара и започна да реди първия пласт пачки на рафта наблизо. Горният пласт бяха двайсет хиляди долара в златни сертификати. Останалото от куфара се оказа запълнено с грижливо нарязана и стегната на пачки вестникарска хартия.

— Боже мили! — ахна Рамсдел.

След това, споходен сякаш от внезапно прозрение, се втурна обратно към кабинета на банковия уредник и отвори книгата, лежаща

на бюрото. Книгата съдържаше банкови ордери... но последният ордер липсваше и не беше записан. Лицето му пребледня.

— Този проклет дявол трябва да е принудил Кардоса да му напише банков ордер за половин милион. В която и банка да го депозира, ще приемат, че сме го издали и ще изискват плащане от „Солт Лейк Банк & Тръст“. По силата на федералния закон сме длъжни да го уважим. Ако не, следват дела, обвинение от финансовите агенти на САЩ и в крайна сметка ще бъдем принудени да затворим.

— Ръскин е не само мошеник — заяви твърдо Касейл. — Той е този, който е ограбил банката ви и е убил служителите ви и клиента.

— Не мога да го повярвам — изпъшка Рамсдел. След това настоя: — Трябва да го спрете. Хванете го, преди да е напуснал хотела!

— Ще пратя хора до „Пиъри“ — отвърна Касейл. — Но този тип не е глупак. Вероятно е побягнал веднага, щом излезе оттук.

— Не може да го оставите да се измъкне с това отвратително деяние.

— Ако той е прословутият Бандит касапин, лукав е като дявол и изчезва като призрак.

Очите на Езра Рамсдел блеснаха хитро.

— Той трябва да депозира ордера някъде в някоя банка. Ще телеграфирам на управителите на всяка банка в страната да наблюдават и да се свържат с полицията, преди да осребрят ордер за половин милион долара, издаден на името на Илая Ръскин. Няма да се измъкне.

— Не съм толкова сигурен — измърмори тихо Джон Касейл. — Изобщо не съм толкова сигурен.

Бандитът касапин беше далече пред него, мислеше си Бел, докато влакът, на който се возеше, забави и спря на станцията в Райълит. Беше получил дълга телеграма от Ван Дорн, от която научи всичко известно дотук за касапницата в Солт Лейк. Банка в главен град като Солт Лейк беше последното място, където той или който и да е друг очакваше удар от Касапина.

Слезе от влака с кожена чанта, натъпкана с най-необходимите вещи, които носеше по време на пътуване. Пустинният зной го удари като лъх от отворена пещ, но заради липсата на влага в пустинята ризата му не подгизна от пот.

След като началникът на гарата го упъти, тръгна към службата на шерифа и затвора. Шериф Мартин Хюи беше среден на ръст мъж с разрошена посивяла коса. Вдигна глава от пачката постери с лица за издирване и се вторачи в Бел с меки маслинокафяви очи, докато агентът на Ван Дорн влизаше в кабинета.

— Шериф Хюи, аз съм Айзък Бел от детективска агенция „Ван Дорн“.

Хюи не се надигна от бюрото си, нито подаде ръка. Вместо това изплю парче тютюн за дъвчене в плювалника до него.

— Да, господин Бел. Казаха ми, че ще сте на влака в десет. Харесва ли ви топлия ни климат?

Бел дръпна един стол срещу Хюи, без да са му предложили, и седна.

— Предпочитам прохладния планински въздух на Денвър.

Шерифът се подсмихна леко, забелязал неудобството на посетителя.

— Ако живеете тук по-дълго, може би ще почнете да харесвате и нашия.

— Уведомих ви по жицата за разследването си — започна Бел без предисловия. — Искам да събера всичката възможна информация, която би помогнала за проследяването на Бандита касапин.

— Дано извадите повече късмет от мен. Единственото, което намерихме след убийствата, беше проклет разнебитен изоставен фургон с конски впряг, вкарани в града.

— Някой огледал ли е по-добре престъпника?

Хюи поклати глава.

— Никой изобщо не го е забелязал. Трима души дадоха различни описания. Нито едно не съвпада. Единственото, което знам, е, че хайката ми не намери никакви следи от фургон, кон или автомобил, водещи извън града.

— А железопътната линия?

Шерифът отново извъртя глава.

— Никакъв влак не беше напуснал града от осем часа. Поставих хора на гарата, които претърсиха пътническите вагони преди тръгването на влака, но не намериха никой, който да изглежда подозрителен.

— А товарните вагони?

— Помощниците ми претърсиха единствения товарен влак, напуснал града същия ден. Нито те, нито машинистът, огнярят или механиците са видели някой да се крие на или около товарните вагони.

— Каква е вашата хипотеза за бандита? — попита Бел. — Как според вас се е измъкнал чисто?

Хюи замълча, докато изплюе нова тютюнева слюнка в месинговия плювалник.

— Предадох се. Боли ме да го призная, но нямам идея как успя да се измъкне от мен и помощник-шерифите ми. Честно, тази история ме вбесява. От трийсет години съм човек на закона и никой не ми се е измъквал от ръцете.

— Може да се утешите с това, че не сте единственият шериф или полицай, който го е изтървал, след като е обрал градските им банки.

— Все пак не е повод за гордост — измърмори Хюи.

— С ваше разрешение, бих искал да разпитам тримата свидетели.

— Ще си загубите времето.

— Може ли да получа имената им? — настоя Бел. — Трябва да си свърша работата.

Хюи сви рамене. Надраска три имена на гърба на една от обявите и обяснения къде може да се намерят хората, и ги връчи на Бел.

— Познавам ги всички. Добри и честни граждани са и са убедени в това, което са видели, макар и показанията им да не съвпадат.

— Благодаря, шерифе, но работата ми е да проуча всяка следа, колкото и да е незначителна.

— Обадете ми се, ако мога да помогна нещо — предложи Хюи разгорещено.

— Ако се наложи, непременно — отвърна Бел.

* * *

По-голямата част от следващия предобед Бел прекара в издирване и разпитване на хората от списъка, даден му от шериф Хюи. Смятаха го за експерт в извличането на информация от описания на свидетели, но този път удари на камък. Никой от хората, двама мъже и една жена, не дадоха съвпадащи описания. Шериф Хюи беше прав. Преглътна поражението и се запъти обратно към хотела си, готов да се върне в Денвър.

Седеше в хотелския ресторант и ядеше ранния си обяд от агнешка яхния, когато шерифът влезе и седна на масата му.

— Мога ли да ви поръчам нещо? — попита щедро Бел.

— Не, благодаря. Дойдох да ви потърся, защото се сетих за Джаки Ръгълс.

— И кой е той?

— Едно малко момче, около десетгодишно. Баща му работи в мината, майка му е перачка. Каза, че видял някакъв странен мъж в деня на обира, но не обърнах внимание на описанието. Не е от най-умните деца в града. Предположих, че иска да впечатли другите момчета с твърденията си, че е видял бандита.

— Бих искал да го разпитам.

— Тръгнете нагоре по Трета улица до Менло. После завивате надясно. Живее във втората къща отляво — една съборетина, дете изглежда готова да рухне всеки момент като повечето къщи в този район на града.

— Задължен съм ви.

— Джаки няма да ви каже повече от другите. Вероятно дори по-малко.

— Трябва да гледам на нещата откъм светлата им страна. Както казах, налага се да проверим всяка следа, колкото и да е дребна. Детективска агенция „Ван Дорн“ иска да спипа убиеца не по-малко от вас.

— Трябва да се отбиете в универсалния магазин и да вземете малко дъвчащи бонбони — предложи шериф Хюи. — Джаки си пада по дъвчащи бонбони.

— Благодаря за съвета.

* * *

Бел намери къщата на Ръгълс точно както я описа Хюи. Цялата дървена постройка се беше килнала на една страна. Още пет сантиметра, помисли си детективът, и щеше да рухне на улицата. Тръгна към паянтовото стълбище и точно в този момент едно хлапе изхвърча от предната врата и затича към улицата.

— Ти ли си Джаки Ръгълс? — попита Бел и го спипа за ръката, преди детето да успее да профучи покрай него.

Хлапакът не изглеждаше ни най-малко уплашен.

— Кой иска да знае? — попита намръщено.

— Името ми е Бел. Работя за детективска агенция „Ван Дорн“. Искам да те попитам какво видя в деня на банковия обир.

— „Ван Дорн“? — повтори Джаки с благоговение. — Известни сте. Бога ми. Детектив от „Ван Дорн“ иска да говори с мен?

— Точно така — потвърди Бел и нанесе фаталния си удар: — Искаш ли малко дъвчащи бонбони? — Протегна пликчето, което беше купил току-що от универсалния магазин.

— Леле! Благодаря, господине. — Без да губи време, Джаки Ръгълс бръкна в кесията и пхна зелен бонбон в устата си. Момчето беше облечено в памучна риза, срязани над коляното панталони и изтъркани кожени обувки, за които Бел реши, че ги е наследил от някой по-голям брат. Дрехите бяха доста чисти, както се полагаше за майка перачка. Малкият беше тънък като пръчка и с опръскано с

лунички хлапашко лице, увенчано с гъста и несресана къдрава кестенява коса.

— Разбрах от шериф Хюи, че си видял крадеца от банката.

Момчето отговори, без да спира да дъвче бонбона:

— Много ясно, че го видях. Бедата е, че никой не ми вярва.

— Аз ти вярвам — увери го Бел. — Кажи ми какво видя.

Джаки посегна да бръкне в пликчето за друг бонбон, но Бел го спря.

— Целият плик е за теб, след като ми разкажеш какво знаеш.

Хлапакът се подразни, но сви рамене.

— Ами, играех бейзбол на улицата с приятелите ми, когато оня стар тип...

— Колко стар?

Джаки го изглежда.

— Някъде на твоята възраст.

Бел изобщо не смяташе трийсетте за старост, но за едно десетгодишно хлапе сигурно изглеждаше древен.

— Продължавай.

— Беше облечен като повечето миньори, които живеят тук, но носеше голяма шапка като мексиканците.

— Сомбреро.

— Май така ѝ се викаше. И мъкнеше тежък чувал на рамото си. Като че ли беше натъпкан с нещо.

— Какво друго забеляза?

— На едната му ръка липсваше кутрето.

Бел се вцепени. Това беше първата податка за разпознаването на убиеца.

— Сигурен ли си, че му липсваше кутре?

— Колкото, че стоя тук с вас — отвърна Джаки.

— Коя ръка? — попита Бел, сдържайки усилващата се възбуда.

— Лявата.

— Не се съмняваш, че беше лявата?

Джаки само кимна, докато поглеждаше жадно към торбичката с бонбони.

— Като видя, че го гледам, ме изгледа сякаш беше луд.

— После какво стана?

— Трябваше да хвана летяща топка. Когато се обърнах, вече го нямаше.

Бел го потупа по главата. Ръката му почти се изгуби в море от буйна рижа коса. Усмихна му се.

— Давай, изяж ги всичките. Но на твое място щях да дъвча побавно, за да останат за по-дълго.

* * *

След като напусна хотел „Райълит“ и преди да се качи на влака, Бел плати на телеграфиста на гарата да прати съобщение на Ван Дорн с описанието за липсващото кутре на лявата ръка на Бандита касапин. Знаеше, че Ван Дорн щеше бързо да пусне вестта до своята армия от агенти, за да следят и донасят за всеки забелязан с този малък недъг.

Вместо да поеме обратно за Денвър, на мига реши да продължи до Бисби. Може би щеше отново да извади късмет и да намери друга податка за самоличността на бандита. Отпусна се в седалката си, докато нажежената пещ на пустинята изпичаше вътрешността на вагона „Пулман“. Бел почти не го забеляза.

Първата солидна следа, предложена от едно мършаво хлапе, не беше точно пробив, но беше начало, прецени той. Чувстваше се доволен от себе си за откритието и се замечта за деня, в който ще срещне бандита и ще го разпознае по липсващия пръст.

ГОНИТБАТА СЕ УСКОРЯВА

4 март, 1906 г.

Сан Франциско, Калифорния

Мъжът, представил се последния път с името Ръскин, стоеше пред луксозен месингов умивалник, загледан в голямо овално огледало и се бръснеше с добре наточен прав бръснач. След като приключи, изплакна лицето си и го намаза със скъп френски одеколон. После се пресегна и се вкопчи в умивалника, когато товарният му вагон рязко спря.

Приблужи се до затвореното прозорче, прикрито отвън като част от дървената стена на вагона, откряна го предпазливо и надникна. Един парен локомотив беше изтласкал десет откачени от влаковата композиция товарни вагони, включително вагона на мебелна компания „О’Браян“, през огромната терминална сграда на железопътна линия

„Южен Пасифик“, наречена пристанище Оукланд. Представляваше масивна дига, построена върху пилони, зидария и камък, и изпъната в самия залив на Сан Франциско. Кеят, към който подхождаха и се връзваха фериботите, се намираше в западния край на главното здание, между близначните кули. Кулите бяха осигурени с работни екипи, които ръководеха товаренето и разтоварването на огромната флотилия от фериботи, която се движеше из залива на Сан Франциско.

Тъй като пристанище Оукланд се намираше в края на трансконтиненталната железопътна линия, през цялото денонощие беше пълно с многолика тълпа хора, които идваха от изтока и се връщаха в обратната посока през континента. Пътническите композиции включваха и товарни вагони, превозващи продукти и стоки. През 1906-та това беше едно оживено място, след като бизнесът се развиваше бурно в градовете посестрими на залива. Сан Франциско представляваше процъфтяващ търговски център, докато по-голямата част от реалното производство беше съсредоточена в Оукланд.

Ръскин провери разписанието и видя, че хитро замаскираното му пътуване инкогнито е на борда на „Сан Габриел“, ферибот на железопътна линия „Южен Пасифик“, построен за превоз натоварени влакове, както и на пътници. Представляваше класически двустранен ферибот, с пилотски кабинни на кърмата и носа. Тласкаше се от странични лопатни колела, задвижвани от два двигателя на парна тяга, всеки със свой димоотвод. Фериботите, които превозваха влакове, имаха успоредни релси на главната палуба за товарните вагони, докато каютната палуба приютяваше пътниците. „Сан Габриел“ беше 89,5 м. дълъг, 23,5 м. широк и можеше да превозва петстотин пътника и двайсет железопътни вагона.

„Сан Габриел“ щеше да пристигне на терминала на „Южен Пасифик“ между улиците Таунзенд и Трета, където пътниците щяха да слязат. След това трябваше да продължи до кей 32 на Кинг стрийт и Таунзенд, където товарът му от вагони щеше да се прехвърли до градското железопътно депо между улици Трета и Седма. Там вагонът на „Мебелна компания О’Браян“ щеше да бъде преместен на страничния коловоз на един склад в индустриалната зона на града, който беше собственост на бандита.

Ръскин се беше возил многократно на „Сан Габриел“ в пътуванията си през залива и чакаше с нетърпение да се прибере у

дома след авантюрата си в Солт Лейк сити. Звукът от парната свирка на ферибота отекна в пристанището, възвестявайки потеглянето на машината. Съдът затрепери, щом високите парни машини завъртяха осемметровите лопатни колела и водата около тях закипя. Скоро корабът щеше да се плъзне по гладкия като стъкло залив към Сан Франциско, за да измине път, който нямаше да продължи повече от двайсетина минути.

Ръскин бързо довърши обличането си в безукорно скроен консервативен черен бизнес костюм. Жълтата розичка отиде на мястото си в горния джоб на сакото. Постави леко килнато бомбето на главата си, нахлузи чифт велурени ръкавици на дланите си и вдигна бастунчето си.

След това се наведе, хвана дръжката на капака на пода на товарния вагон и го отвори. Пусна през отвора голям тежък куфар. После самият той се смъкна долу на палубата между релсите, като внимаваше да не зацапа дрехите си. Изгърбен под вагона се огледа, за да се увери, че няма никого от екипажа наблизо, измъкна се навън и се изправи.

Качваше се по едно стълбище към каютната палуба, където се возеха пътниците, когато на средата се натъкна на член от екипажа, който слизаше надолу. Работникът се спря и му кимна строго.

— Знаете ли, сър, че на пътниците е забранено да ходят на главната палуба?

— Да, знам. — Бандитът се усмихна. — Разбрах грешката си и както виждате, се връщам на каютната.

— Извинете за притеснението, сър.

— Няма защо. Това ви е работата.

Бандитът продължи нагоре по стъпалата и се озова на луксозната пищно украсена каютна палуба, на която пътниците стилно прехвърляха залива. Отиде до ресторанта и си поръча чаша чай на бара, след което излезе на откритата предна палуба и отпи, загледан в нарастващите отвъд залива здания на Сан Франциско.

„Градът на залива“ вече се превръщаше в очарователен, романтичен, космополитен мегаполис. Значимостта му бе нараснала от 1900 г. насам и се беше наложил като финансов и търговски център на Запада. Построен беше от предвидливи предприемачи, също като безукорно облечения мъж, който стоеше на палубата с грамаден куфар

до себе си. И той като тях бе способен да види изгодна възможност и бързо да я докопа.

Винаги внимателен и към най-дребните детайли, Ръскин допи чая си и хвърли небрежно чашата зад борда, без да я връща в ресторанта. Загледа разсеяно ятото бекаси, което прелетя покрай кораба, последвано от тройка кафяви пеликани, плъзгащи се на сантиметри над водата в търсене на дребна риба. След това се смеси с тълпата и заслиза по стълбището към главната палуба, откъдето пътниците напускаха ферибота и стъпваха на кея пред големия, пищен и построен в испански стил терминал на „Южен Пасифик“.

Закрачи енергично през вътрешния свод на терминала, понесъл големия куфар, мина през вратите и се озова на тротоара на улица Таунзенд. През следващите няколко минути стоя и чака. Усмихна се, когато един малък мерцедес „Симплекс“ забръмча нагоре по улицата и с изсъскване на гумите се закова до бордюра пред него. Под капака имаше масивен четирицилиндров двигател 60 конски сили, с който колата можеше да вдигне до почти 130 км/ч. Беше великолепно изделие от стомана, месинг, дърво, кожа и гума. Шофирането му бе цяло приключение.

Ако колата будеше възхищение, същото можеше да се каже за жената зад волана. Беше крехка, изящна и с тънка талия. Рижата ѝ коса беше украсена с голяма червена кордела с огнения цвят на къдриците. Бонето ѝ бе завързано под брадичката, за да не го издуха насрещният вятър. Красавицата носеше жълто-кафява ленена рокля, която стигаше до средата на прасците, за да могат стъпалата ѝ да играят ловко по петте педала на пода. Вдигна едната си ръка от големия волан и махна за поздрав.

— Здравсти, братле. Закъсня с час и половина.

— Здравей, сестричке. — Замълча и се усмихна широко. — Не можех да се движа по-бързо, отколкото машинистът караше влака.

Жената му подаде бузата си и той я целуна прилежно. Тя вдиша миризмата му на френския парфюм, който му беше подарила. Винаги си слагаше от него. Ухаеше на море от цветя след лек вечерен дъжд. Ако не ѝ беше брат, навярно щеше да има любовна афера с него.

— Предполагам, че разходката ти беше успешна.

— Да — отвърна той и завърза куфара на стъпалото. — И нямаме дори минутка за губене. — След това се качи на кафявата кожена

пътническа седалка. — Трябва да регистрирам банковия ордер, който получих от „Солт Лейк Банк & Тръст“, преди да се появят агентите им и да спрат трансфера.

Жената натисна съединителя с кафявата си кожена обувка, превключи ловко и колата скочи напред по улицата като лъв, подгонил зебра.

— Два дни ти отне, докато се върнеш. Не смяташ ли, че я караш на ръба? Може да се свържат с полицията, да наемат частни агенти и да проверят всяка банка в страната за ордер с баснословна сума.

— А времето, което това ще отнеме, е не по-малко от четирийсет и осем часа — добави той и тъй като малката кола нямаше врати за опора, се вкопчи с ръка отстрани за седалката, когато сестра му зави рязко по Маркет стрийт. Едва успя да сграбчи бомбето си с другата ръка, преди да е изхвърчало на улицата.

Сестра му шофираше като че ли безразсъдно бързо, но ловко. Подминаваше останалите със скорост, която караше хората да обръщат стъписано глави. Профуча покрай голяма талига с бира, теглена от впряг коне Першерон, която беше запушила по-голямата част от улицата. Плъзна се между струпаните бурета и мина едва на педя от тротоара, пълен с пешеходци. Братът засвири дръзко с уста марша „Гари Оуен“ и започна да вдига бомбето си за поздрав към хубавите момичета, които излизаха от магазините за облекло. Големият електрически трамвай на Маркет стрийт се извиси застрашително пред тях. За да го избегне, сестрата се вряза в насрещното движение, като принуди немалко коне да се изправят на задните си крака, а водачите им гневно заразмахваха юмруци.

След още две карета през каньона от тухлени и каменни здания спря рязко и задните гуми изсвистяха, когато удари спирачки пред банка „Кромуюел“ на ъгъла на Маркет стрийт и Сътър.

— Е, стигнахме, братле. Вярвам, че возенето ти хареса.

— Ще се убиеш някой ден.

— Обвинявай себе си — засмя се тя. Ти ми даде колата.

— Заменям я за моя мотоциклет.

— Забрави. — Махна весело с ръка и разпореди: — Върни се рано вкъщи и не закъснявай. Имаме среща на Барбари Коуст със семейство Грюенхайм. Ще обиколим бордеите, а после ще посетим някое скандално танцово представление.

— Нямам търпение — отвърна ѝ саркастично той.

Слезе на тротоара и отвърза куфара. Тя забеляза как се напрегна, докато го вдигаше и разбра, че е натъпкан до пръсване с ограбените пачки от банката в Солт Лейк.

Натисна педала на газта и мерцедесът „Симплекс“ с верижно задвижване профуча на пресечката и зарева нагоре по улицата, а прозорците на околните сгради задрънчаха от грохота на ауспуха.

Бандитът се обърна и се загледа с гордост във внушителното и пищно орнаментирано здание на банка „Кромуел“, с високите колони в йонийски стил и големите прозорци от цветно стъкло. Портиерът в сива униформа му отвори една от големите стъклени врати. Беше висок мъж с посивяла коса и военна стойка от трийсетте години служба в кавалерията на САЩ.

— Добро утро, господин Кромуел. Радвам се да ви видя отново след отпуската ви.

— Радвам се, че се връщам, Джордж. Как беше времето тук, докато ме нямаше?

— Също като днес, сър, слънчево и меко. — Джордж погледна големия куфар. — Може ли да ви го отнеса, сър?

— Не, благодаря. Ще се оправя. Трябва ми малко гимнастика.

Малката месингова табелка при входа описваше активите на банката на двайсет и два милиона долара. Скоро щяха да са двайсет и три, каза си Кромуел. Само петдесетгодишната банка „Уелс Фарго“ имаше по-високи активи, капитал и ликвидност. Джордж отвори широко вратата и собственикът закрачи по мраморния под на банковото фоайе, покрай красиво резбованите бюра на мениджърите и гишетата на касиерите без тезгяхи, напълно открити за клиентите. Откритата касова зона беше странно нововъведение за човек, който не се доверяваше никому и ограбваше банки извън щата, за да изгради собствената си финансова империя.

Факт беше, че Джейкъб Кромуел нямаше повече нужда от допълнителния приход, който крадеше за банката си. Но предизвикателството го опияняваше. Чувстваше се неуязвим. Можеше да надхитри всеки полицейски детектив, да не говорим за агентите от детективска агенция „Ван Дорн“, и така — докато умре от старост. Знаеше от шпионската си мрежа, че са безкрайно далече от разкриването на самоличността му.

Кромуюел влезе в асансьора и се качи на третия етаж. Стъпи на облицования с италиански фаянс под на главния офис на галерията, която се виеше над банковото фоайе. Тръгна през великолепия комплекс от кабинети, а дебелият килим в матово бяло и кафяво приглушаваше стъпките му. Стените бяха облицовани с тиково дърво с резба, изобразяваща сцени от Запада през деветнайсети век, а колоните, които поддържаха тавана, бяха издялани като тотемни стълбове. Разкошният таван беше покрит със стенописи от ранните дни на Сан Франциско.

Държеше на работа три секретарки, които да движат основните му делови операции, а и не малко от личните му дела. Всички бяха красиви жени — високи, изящни и интелигентни — и произхождаха от богати семейства в Сан Франциско. Заплащаше им повече, отколкото можеха да получат, ако работеха при конкурентите му. Единственото изискване беше всички да носят тоалети в един и същи стил и цвят, за което плащаше банката. Всеки ден цветът бе различен. Днес носеха кафяви рокли, в унисон с килима.

Видяха го да влиза и моментално станаха, обкръжиха го, забърбиха весело и го поздравиха с връщането му от риболова в Орегон, където мислеха, че е бил. Макар да му струваше много сила на волята, Кромуюел се въздържаха да се забърка в любовна афера, с която и да е от тези три жени. Имаше непоклатими принципи в играта на свой терен.

След като учтивостите приключиха и дамите се върнаха по бюрата си, Кромуюел покани в кабинета си старшата си секретарка, която от девет години работеше при него.

Седна зад масивното си тиково бюро и намести отдолу куфара. Усмихна се на Марион Морган.

— Как сте, мис Морган? Някакви нови приятели джентълмени напоследък?

Тя се изчерви.

— Не, господин Кромуюел. Прекарвам нощите си у дома в четене.

Когато завърши колежа и постъпи на работа при Кромуюел като касиерка, Марион беше едва на двайсет и една. Вече се беше издигнала до старша секретарка. Току-що бе навършила трийсет и не беше се омъжвала, което караше мнозина да я мислят за стара девственица. Но истината беше, че би могла да притежава всеки богат мъж в града.

Беше изключително очарователна и женствена дама, способна да избира и сменя без проблем любовниците си, но все още не беше си избрала някого за съпруг. Просто бе твърде придирчива към мъжете и чаровният принц все още не се беше появил. Сламенорусата коса загръщаше главата ѝ според модата, а изящните черти на лицето ѝ увенчаваха лебедовата шия. Стегнатата ѝ в корсет фигура с тънка талия наподобяваше класически пясъчен часовник. Гледаше Кромуюел над бюрото с коралови морскозелени очи, а деликатната ѝ длан държеше молив над бележника.

— Очаквам агенти от някаква банка в Солт Лейк сити да пристигнат всеки момент, за да проверят регистрите ни.

— Ще преглеждат ли счетоводните ни книги? — попита тя, като че ли леко притеснена.

Той поклати глава.

— Нищо такова. Чух слухове от колеги банкери, че е ограбена банка в Солт Лейк сити и откраднатите пари може да са депозирани в друга банка.

— Желаете ли аз да се оправя с тях?

— Не. Моля ви, просто ги позабавлявайте, докато се подготвя да говоря с тях.

Дори да имаше въпроси по малко неясната молба на Кромуюел, Марион не прояви любопитство.

— Да, разбира се. Ще ги настаня удобно, докато пожелаете да ги приемете.

— Това е всичко — каза Кромуюел. — Благодаря ви.

Щом Марион напусна кабинета му и затвори вратата, Кромуюел бръкна в предния си джоб и извади банковия ордер от „Солт Лейк Банк & Тръст“. После стана и отиде до големия сейф, в който се съхраняваха банковите счетоводни книги и регистри. Бързо и с вещина подправи книгите така, че да изглежда, че ордерът вече е получен и пълната сума е изплатена на Илая Ръскин. Въведе и записи, указващи, че парите са изтеглени от ликвидния капитал на банката му.

Не се наложи да чака дълго, след като подправи регистрите. Очакваните агенти влязоха във външния офис двайсет минути покъсно. Марион ги бе задържала с думите, че господин Кромуюел в момента е изключително зает. Когато малкият звънец под бюрото ѝ звънна, тя ги покани в кабинета му.

Той държеше слушалката на телефона, кимна им за поздрав и им предложи да се настанят.

— Да, господин Абернати, лично ще се погрижа сметката ви да бъде закрыта, а средствата — прехвърлени на банката на Бейтън Руж в Луизиана. За нищо. За мен е удоволствие да ви услужа. Приятно пътуване. Довиждане.

Кромуюел затвори телефона с фалшивия разговор. Стана, заобиколи бюрото и подаде ръка.

— Здравейте. Джейкъб Кромуюел, президент на банката.

— Тези господа са от Солт Лейк сити — обясни Марион. — Искат да проверят за ордер, издаден от тяхната банка. — Завъртя полата си, едва на два пръста над глезена, излезе от кабинета и затвори вратата.

— С какво мога да ви помогна? — попита Кромуюел вежливо.

Единият мъж беше висок и дългнест, а другият — нисък, набит и запотен. Високият заговори пръв.

— Аз съм Уилям Бигълоу. Колегата ми е Джоузеф Фарнъм. Интересува ни дали някоя финансова институция може да е получила банков ордер за четиристотин седемдесет и пет хиляди долара, издаден от „Солт Лейк Сити Банк & Тръст“.

Кромуюел повдигна вежди, привидно учуден.

— Какъв може да е проблемът?

— Ордерът е бил издаден от банковия мениджър под натиск, преди бандитът да го простреля в главата и да изчезне с него, заедно с банковите пари в хранилището. Опитваме се да го издирим.

— О, Боже — възкликна Кромуюел и вдигна ръце отчаяно. — Този ордер дойде при нас вчера следобед.

Двамата агенти се стегнаха.

— Ордерът е при вас? — попита е очакване Фарнъм.

— Да, в сейфа на счетоводния ни отдел. — Тонът на Кромуюел стана мрачен: — За съжаление го уважихме.

— Уважили сте го?! — ахна Бигълоу.

Кромуюел сви рамене.

— Ами да.

— С чек, несъмнено — намеси се Фарнъм с надеждата, че все още има време да се попречи на бандита да го осребри в друга банка.

— О, не. Господинът, чието име бе на ордера, поиска парите в брой и се подчинихме.

Бигълоу и Фарнъм го гледаха стъписани.

— Платили сте близо половин милион долара в брой на някой, който просто е влязъл в банката ви от улицата?

— Лично проверих ордера, когато служителката ми го донесе за одобрение. Изглеждате напълно редовен.

Бигълоу го гледаше потресен. Негово задължение беше да се свърже с директорите на Солт Лейк Банк и да ги уведоми, че техните четиристотин седемдесет и пет хиляди долара са изчезнали.

— На чие име беше издаден ордерът?

— Някой си господин Илая Ръскин — отвърна Кромуюел. — Представи папка документи, удостоверяващи, че господин Ръскин е основателят на застрахователна компания, която ще плаща искове от пожар, унищожил жилищно каре в град... — Замълча. — Мисля, че беше Белингам, щат Вашингтон.

— Можете ли да опишете Ръскин? — попита Фарнъм.

— Много добре облечен — отзова се Кромуюел. — Висок, с руса коса и големи руси мустаци. Не засякох цвета на очите му. Но май си спомням, че носеше необичаен бастун със сребърна глава на орел.

— Това е Ръскин, да — промърмори Фарнъм.

— Не си е губил времето — подхвърли Бигълоу на колегата си. — Трябва да е хванал експресния влак, за да стигне тук за малко повече от ден.

Фарнъм изгледа Кромуюел скептично.

— Не помислихте ли, че това е астрономична сума за плащане на пълен непознат от друг щат?

— Да, но както казах, лично проверих ордера, да не би да е фалшификат. Попитах го защо не изтегли сумата от някоя банка в Сиатъл, но каза, че компанията му откривала офис в Сан Франциско. Уверявам ви, че документът беше благонадежден. Не намерих никакъв повод за подозрение. Платихме, въпреки че изсмука почти всички пари, които държахме в хранилището.

— Банката, която представляваме, няма да се зарадва на това сведение — изтъкна Фарнъм.

— Не се притеснявам — отвърна сдържано Кромуюел. — Банка „Кромуюел“ не е направила нищо нередно или незаконно. Спазили сме

разпоредбите и правилниците на банкиране. Дали „Солт Лейк Банк & Тръст“ няма да изпълни задължението си, не ме засяга. Освен че познавам застрахователната им компания, която плаща за кражба на валута, зная, че активите им са достатъчни да покрият половин милион долара.

Фарнъм заговори на Бигълоу, без да се обръща към него:

— Да отидем до най-близката телеграфна служба и да уведомим директорите на „Солт Лейк Банк & Тръст“. Няма да са доволни.

— Няма. — Бигълоу кимна мрачно. — Може да не го приемат.

— Няма друг избор, освен да уважат ордера. Междубанковата комисия със сигурност ще подкрепи банка Кромуюел, ако директорите на Солт Лейк Банк внесат възражение.

Двамата агенти станаха.

— Ще ни трябва заявление от ваша страна, господин Кромуюел — обяви Фарнъм. — С обстоятелствата по плащането.

— Ще поръчам на юристите си да го подготвят още утре сутрин.

— Благодарим за вниманието.

— За нищо — отвърна Кромуюел, без да става. — Ще направя всичко по силите си, за да съдействам.

След като двамата агенти си тръгнаха, Кромуюел повика мис Морган.

— Моля, погрижете се да не ме безпокоят в следващите два часа.

— Ще се погрижа — отвърна тя делово.

Секунди след като вратата беше затворена, Кромуюел се приближи и тихо я заключи. После вдигна тежкия куфар под бюрото върху тиковата повърхност и го отвори. Валутата вътре беше струпана безразборно, а някои от пачките бяха увити с хартиени ленти.

Кромуюел започна методично да брои и подрежда банкнотите, като стягаше с ленти свободните и записваше количеството. Когато приключи, плотът на бюрото му беше покрит с грижливо стегнати на пачки пари, маркирани и преброени. Сумата достигаше двеста четирийсет и един хиляди долара. След това внимателно прибра парите отново в куфара, пхна куфара под бюрото и отвори няколко счетоводни книги, за да въведе депозити във фантомните сметки, които бе открил преди време и в които укриваше откраднатите през годините пари. Пари, с които беше трупал активите, нужни за собствената му банка. Приключил с всички записи, звънна на мис

Морган и я уведоми, че е готов да се заеме с ежедневната си работа по ръководенето на една преуспяваща финансова къща.

Работните часове на банката бяха от десет сутринта до три следобед. Когато дойде времето за затваряне, Кромуюел изчака, докато всички служители си тръгнат за вкъщи и банката се заключи. Вече сам в просторния банков интериор, пренесе куфара с асансьора на партерния етаж и в банковото хранилище, все още отворено по негови указания. Постави пачка по пачка валутата в отделенията, използвани от касиерите за клиентски трансакции. Разписките, които беше приготвил, щяха да се предадат на главния му счетоводител на следващата сутрин, който щеше да запише фалшивите депозити, без да знае серийните номера.

Джейкъб Кромуюел се чувстваше доволен от себе си. Измамата, както и банковият грабеж в Солт Лейк сити, бяха най-дръзкото му начинание напоследък. И нямаше намерение да го повтаря. Злодеянието щеше да подведе преследвачите му. Щяха да решат, че е станал още по-дързък и това щеше да ги наведе на мисълта, че може би отново ще опита да ограби някоя банка в голям град. Но знаеше докъде да насилва късмета си. Такъв обир беше изключително сложно начинание. Решеше ли се на нова престъпна авантюра, щеше да се прицели в някое все още неизбрано малко градче.

След като затвори хранилището и завъртя ключовете и таймера, слезе в подземие и се измъкна на улицата през скрита врата, за чието съществуване знаеше само той. Подсвиркваше си „Янки Дудъл“, когато спря такси и тръгна по Калифорния стрийт, където колата продължи нагоре по двацет и четири градусовия наклон на високия над 100 метра Ноб Хил, „хълмът увенчан с дворци“, по описанието на Робърт Луис Стивънсън.

Имението на Кромуюел се намирало на малка живописна уличка, наречена Къшна стрийт. Беше сгушено сред други монументи на богатство, построени от собственици на доходни мини и „бароните“ от „голямата четворка“ на „Сентрал Пасифик“ — Хънтингтън, Станфорд, Хопкинс и Крокър — превърнала се по-късно в железопътни линии „Южен Пасифик“. За окото на даровит художник или архитект имената приличаха на архитектурни чудовища, рожба на безумна страст към показност.

За разлика от другите сгради, които бяха построени от дърво, домът на Кромуел и сестра му Маргарет беше изграден от камък и излъчваше достойнство, което донякъде му придаваше вид на библиотека. Според някои имаше поразителна прилика с Белия дом във Вашингтон.

Завари сестра си да го чака с нетърпение. Подканян от нея, бързо се приготви за нощта на Барбери Коуст. Докато обличаше вечерните дрехи си мислеше, че седмицата несъмнено се беше оказала продуктивна. Поредният успех, който подсилваше чувството му за неуязвимост.

Ървайн не можа да намери серийни номера на банкноти в Боузман. Не само, че не бяха ги записвали. След обира банката беше прекратила дейността си. Преди да се съберат достатъчно средства, които да компенсират загубата, институцията беше рухнала, а основателят ѝ бе продал последните си останали активи, включително дома си на един богат собственик на сребърна мина.

Ървайн продължи към следващата обрана банка в списъка си и хвана железницата „Северен Пасифик“ до миньорското градче Елкхорн, Монтана, разположено на височина 1933 м. над морското равнище. Бурно развиващо се миньорско градче с две хиляди и петстотин жители, Елкхорн беше произвел около десет милиона долара в злато и сребро между 1872 и 1906 г. Бандитът касапин бе ограбил банката му преди три години, оставяйки след себе си четири трупа.

Малко преди влакът да спре на градската гара, Ървайн проучи за десети път, откакто беше напуснал Боузман, доклада за обира в Елкхорн. Начинът на действие беше същият, който бандитът бе прилагал и при останалите си обири. Предрешен като миньор, беше влязъл в банката скоро след пристигането на товара с валута за заплатите на трите хиляди мъже, работещи на кварцовите жили. Както обикновено, нямаше свидетели на същинското престъпление. И четирите жертви — банковият управител, касиерът и случайните съпрузи, озовали се там, за да теглят пари — бяха простреляни в главата от упор. За пореден път изстрелите бяха останали нечути и бандитът се беше изпарил във въздуха, без да остави никаква следа.

Ървайн нае стая в грандхотела, преди да тръгне по улицата към банка „Марвин Шмит“, получила новото си име от миньора, който я беше купил. Архитектурата на сградата беше типична за съвременната мода в повечето миньорски селища. Градеж в готически стил от местен камък. Влезе през вратата на ъгъла срещу пресечката на улиците Олдгрийк и Пайтън. Управителят седеше зад ниска преграда близо до

масивния стоманен сейф с изрисуван на него огромен лос, застанал на скална издатина.

— Господин Сиглър? — попита Ървайн.

Младият мъж с черна коса, намазана с брилянтин и зализана назад, вдигна глава при поздрава. Очите му бяха с тъмнозелен оттенък, а чертите на лицето му издаваха индианско потекло в кръвта му. Носеше удобни памучни панталони и риза с мека яка, без вратовръзка. Вдигна очила от бюрото и ги постави на носа си.

— Аз съм Сиглър. С какво мога да ви помогна?

— Аз съм Глен Ървайн от детективска агенция „Ван Дорн“. Разследваме обира отпреди няколко години.

Сиглър се намръщи, видимо раздразнен.

— Не мислите ли, че е малко късно „Ван Дорн“ да се появява на сцената? Обирът и убийствата станаха още през 1903 г.

— Не бяхме ангажирани с разследването по това време — отвърна Ървайн.

— Тогава защо сте тук толкова късно?

— Да запиша серийните номера на банкнотите, взети при обира, ако са били вкарани в регистър.

— Кой ви плаща за услугите? — настоя Сиглър.

Ървайн можеше да си обясни недоверието и недоумението на Сиглър. На мястото на банковия мениджър може би щеше да изпитва същото.

— Правителството на САЩ. Искат обирите и убийствата да спрат.

— Имам чувството, че кучият син е неуловим — хладно процеди Сиглър.

— Щом ходи на два крака, агенция „Ван Дорн“ ще го залови — отвърна Ървайн убедено.

— Ще го повярвам, когато го видя — заяви Сиглър равнодушно.

— Може ли да видя регистъра ви на серийните номера? Ако разполагаме с тези на откраднатите банкноти, ще положим всички усилия да ги проследим.

— Какво ви кара да мислите, че са записани?

Ървайн сви рамене.

— Нищо. Но не вреди да попита човек.

Сиглър порови в бюрото си и извади връзка ключове.

— Държим всички стари банкови записи в един склад зад сградата.

Покани Ървайн да го последва и го поведе през задната врата към малка каменна постройка наред с банковия имот. Вратата изскърца силно, докато се отвори на несмазаните панти. Вътре по рафтовете лежах струпани редици банкови регистри и счетоводни книги. В дъното имаше масичка и стол.

— Седнете, господин Ървайн. Ще видя какво мога да намеря.

Ървайн не хранеше голям оптимизъм. Намирането на банка, поддържала опис на серийните номера на валутата си, изглеждаше слабо вероятно. Беше изстрел напосоки, но трябваше да се проследи всяка възможна пътечка. Погледа, докато Сиглър прелистваше няколко подвързани в кожа книги. Накрая отвори една и кимна.

— Заповядайте — каза победоносно управителят. Серийните номера на цялата налична валута в хранилището два дни преди обира, които счетоводителят ни е записал. Някои от банкнотите, разбира се, бяха раздадени на клиенти. Но повечето бяха взети от бандита.

Ървайн беше стъписан, когато отвори книгата и се взря в колоните грижливо изписани числа по редовете на страниците. Имаше няколко различни вида големи банкноти. В книгата бяха регистрирани златни сертификати, сребърни сертификати и бонове, издавани от отделни банки. Серийните номера на Хазната на Съединените щати бяха отпечатани вертикално и хоризонтално на страните; местната банка, която ги пускаше в обращение, добавяше свой номер отдолу. Повечето идваха от Континентална и търговска национална банка „Чикаго“ и Първа национална банка „Крокет“ на Сан Франциско. Вдигна очи към Сиглър, вече обзет от гордост.

— Нямате представа какво означава това — промълви Ървайн с безкрайна благодарност. — Сега можем да предадем номерата на откраднатите банкноти на всяка банка в страната, където бандитът би могъл да ги е депозирал. Ръчни списъци с номерата също може да се раздадат на търговците из целия Запад. Можем и да ги подканим да следят за банкнотите.

— Желая ви късмет — отвърна Сиглър с песимизъм. — Едва ли е възможно да ги проследите три години назад. Всяка от тях би могла да е сменила притежателя си сто пъти до сега.

— Вероятно сте прав, но да се надяваме, че бандитът все още ги харчи.

— Малко е вероятно — усмихна се Сиглър скептично. — Залагам месечната си заплата, че ги е похарчил отдавна.

Сиглър вероятно беше прав, помисли си Ървайн. Но не беше обезкуражен. Бел беше казал, че все някоя незначителна грешка ще спъне бандита. Сега въпросът бе само да се подаде информацията до банките и търговските къщи, и да се надяват на отговор, който да ги доведе до местонахождението на тайнствения убиец.

Къртис седеше на една маса в офиса на архивния отдел на железопътни линии „Южен Пасифик“ в Омаха, Небраска, обкръжен от високи рафтове, пълни с регистри и счетоводни книги с доклади за влакови операции. През деветте дни, откакто бе започнал издирването си, беше преровил записите на четири различни железопътни линии, както и на дилижансовата компания „Уелс Фарго“ в опит да намери следа, която да подсказва как Бандита касапин се е измъквал след извършването на грабежите си и отвратителните убийства.

Упражнението си беше безнадеждно. Нищо не съвпаднаше. Като начало се бе захванал да проучва възможно бягство с дилижанс. Повечето линии на дилижанси бяха закрити до 1906 г. „Уелс Фарго“ все още държеше монопола над линиите, които се протягаха на няколко хиляди мили отвъд експресните маршрути в отдалечените райони, до които влаковете не достигаха. Само че разписанията не съвпадаха по време.

През 1906 г. съществуваха хиляда и шестстотин различни железопътни компании из цялата страна, чието общо трасе беше над 350 хиляди километра. Всяка от петдесетте най-големи фирми покриваше по хиляда и шестстотин километра. Къртис беше стеснил броя на компаниите до пет — ограничил ги бе до тези, които поддържаха железопътните линии с курсове по разписание през градчетата, поразени от бандита.

— Желаете ли чаша кафе?

Агентът премести погледа си от поредното влаково разписание към лицето на дребния мъж, чийто ръст едва ли надвишаваше метър и половина. Казваше се Никълъс Кълхейн. Светлокафявата му прошарена коса беше сресана напред, за да прикрие оплешивяването. Имаше малки кафяви очички като на плъх, които шареха с удивителна бързина. Връхчетата на тънко подрязаните му мустаци бяха провиснали на три пръста от двете страни на устните му. Вървеше леко изгърбен и носеше очила с дебели лещи, които уголемяваха очите му. Услужливият дребосък с пъргавата походка беше забавен.

Представляваше съвършения стереотип на пазач на потънали в прах архивни документи.

— Не, благодаря. — Къртис погледна джобния си часовник. — Никога не пия кафе следобед.

— Извадихте ли късмет? — заинтригува се Кълхейн.

Агентът поклати уморено глава.

— Никой от пътническите влакове не минава по времето, когато са ставали банковите обири.

— Дано да хванете тая опасна отрепка! — Гневът в гласа на дребосъка беше отчетлив.

— Май го мразите.

— Имам си лични причини.

— Лични?

Кълхейн кимна.

— Най-близката ми братовчедка и момченцето ѝ бяха убити от касапина в банката в Макдауъл, Ню Мексико.

— Съжалявам — каза съчувствено Къртис.

— Трябва да го хванете и обесите! — Кълхейн удари с юмрук по масата, а книгата с разписания се разтвори и страниците изпърхаха. — Прекалено дълго се измъква вече с престъпленията си.

— Уверявам ви, че агенция „Ван Дорн“ работи денонощно, за да го изправи пред съда.

— Намерихте ли изобщо нещо, което би могло да ви отведе до него? — запита с тревога пазачът.

Къртис вдигна ръце в жест на безпомощност.

— Единственото, което сме открили е, че му липсва кутрето на лявата ръка. Извън това не разполагаме с нищо.

— Проверихте ли линиите на дилижансите?

— Прекарах един ден в архивния отдел на „Уелс Фарго“. Озовах се в задънена улица. Разписанията на дилижансите, които извеждат от градовете, се разминават с грабежите повече от четири часа, а времето е повече от достатъчно бандитът да успее да се измъкне от преследвачите си.

— Ами пътническите влакове?

— Шерифите и полицейските шефове са телеграфирали на околните градове да оглеждат за подозрителни пътници. Дори са претърсили всички багажи с надеждата, че може да съдържат

откраднатите пари, но нито са намерили улики, нито са успели да идентифицират някого. Бандитът е твърде умен. Маскировката, с която е крал и убивал, е твърде оригинална и добре направена. Органите на закона нямат почти нищо, за което да се захванат, за да продължат.

— Влаковите разписания не съвпадат ли?

— Само при два влака има някакво съвпадение — отвърна Къртис уморено. — Часът на тръгването на останалите се разминава със събитията.

Кълхейн потърка замислено изтънялата си коса.

— Елиминирали сте дилижансите и пътническите влакове. А товарните?

— Товарните влакове?

— Проверихте ли техните часове на тръгване?

Къртис кимна.

— Да. Тук имаме друга история. Установих, че има влакове, които са били на подходящото място и в подходящото време, и са напуснали обраните градове в подходящия момент.

— Значи имате отговор — възкликна пазачът.

Къртис не отговори веднага. Чувстваше се уморен и на ръба на пълното изтощение. Освен това беше потиснат от липсата на улики и произтичащата от това безизходица. Изруга на ум Бандита касапин. Изглеждаше невъзможно един човек да е толкова потаен, толкова призрачен и така способен да избягва всякакви опити да бъде засечен. Почти можеше да си представи как този тип се смее на безплодните усилия на преследвачите си.

Най-сетне каза:

Подценявате служителите на правораздаването. Претърсили са вагоните на всички товарни влакове, минали през градчетата в определените часови граници.

— А товарните вагони, които са бали прехвърлени на странични коловози, за да се прикачат по-късно на идващи влакове? Може да е избегнал хайките, като се е укривал в товарен вагон.

Къртис поклати глава.

— Преследвачите са преровили всички празни вагони и не са намерили и следа от бандита.

— Проверили ли са натоварените? — продължи да настоява Кълхейн.

— Как биха могли? Вагоните за здраво заключени. Няма начин бандитът да е успял да влезе в някой от тях.

Кълхейн се ухили като лисица, надушила плячка.

— Вероятно никой не ви е казал, че всички влакови механици носят ключове, които могат отворят вратите за товарене в случай на пожар.

— Не бях в течение за тази подробност — призна Къртис.

Очилата в метални рамки се хлъзнаха по носа на Кълхейн.

— Определено си струва да помислите над това.

— Да — отрони замислено агентът и умът му се задвижи. — Можем да елиминираме възможностите. Хайките твърдяха, че не е имало следи, водещи извън града, по които да тръгнат, което означава, че нашият човек не е яздил кон. Няма почти никакъв шанс да е могъл да вземе дилижанс и изглежда невероятно да е купил билет и да се е измъкнал от града като пътник на влак. Също така не е забелязан в празен товарен вагон.

— При което остават натоварените вагони като единственото непроучено средство за транспорт — довърши дребосъкът.

— Може би се натъкнахте на нещо — призна Къртис.

По лицето му пробяга странно изражение, докато започваше да си представя нов сценарий.

— Това отваря съвсем нова пътека. Сега трябва да прегледам регистрите на товарните вагони, за да проуча тези от тях, които са съставяли съответните композиции. Трябва да открия собствениците им и какви са били крайните им дестинации.

— Не е лека задачата — отбеляза Кълхейн. — Ще трябва да проверите стотици товарни вагони от десетина композиции.

— Като парче от пъзел. Намираме определен вагон, който е бил спиран на близък страничен коловоз във всеки от ограбените градове в дните на обирите.

— Ще се радвам да ви помогна с товарните записки на „Юнион Пасифик“.

— Благодаря ви, господин Кълхейн. Два от въпросните товарни влакове действително са били от „Юнион Пасифик“.

— Просто кажете кои градове са били и ще ви изровя записите, които дават серийните номера на вагоните, собственика и агента, уредил плащането за транспорта.

— Помогнахте ми много и съм ви благодарен — каза искрено Къртис.

— Аз съм благодарният, господин Къртис. Не бях си и помислял, че ще мога да съдействам да изправят пред съда Бандита касапин, убиеца на братовчедка ми и детето ѝ.

Четири часа по-късно и с вещата помощ на Кълхейн, Къртис разполагаше с информацията, която му даваше солидна основа за разследване. Сега трябваше само да проучи архивите на „Южен Пасифик“, както и железопътните линии „Атчисън“, „Топека & Санта Фе“, и „Денвър & Рио Гранде“, за да потвърди хипотезата на дребничкия мъж.

Към полунощ беше на влака за Лос Анджелис с архивите на „Атчисън“, „Топека & Санта Фе“. Твърде въодушевен, за да може да заспи, се взираше в отражението си в прозореца, тъй като бе прекалено късно, за да види пейзажа отвън. Обзет беше от оптимизъм, че краят на дирята е сякаш зад следващия хълм и следващия завой.

Ранната вечер дойде с лек дъждец, който мокреше мръсната главна улица, пресичаща Бисби, Аризона. Бел слезе от влака. В гаснещата светлина видя, че градът е разпрострян нагоре върху рязко издигащите се хълмове, отрупани с къщи, до които човек можеше да стигне само по стръмни стъпала. Тръгна по тесните лъкатушещи улички към хотел „Копър куин“ и се озова в ограден от нови и солидни тухлени сгради лабиринт.

Беше събота. Агентът на „Ван Дорн“ завари един помощник-шериф в сградата, която приютяваше шерифския офис и градския затвор. Помощникът обясни, че шерифът е взел няколко дни отпуск, за да ремонтира къщата си, пострадала от изсипало се по хълмовете наводнение. До четвъртък нямало изгледи да се върне. Когато Бел го помоли да го упъти до дома на шерифа, помощникът отказа под предлог, че шефът му не искал да го безпокоят, освен при спешен случай.

Бел се регистрира в „Копър куин“, хапна лека вечеря в хотелската трапезария и след това излезе из града. Пропусна пиенето в бара на хотела и отиде до скандалната „Бруъри гълч“ с нейните петдесетина кръчми, прочула се като най-дивата и вулгарна, а същевременно и най-добрата за пиене улица в Запада.

Надникна в четири от кръчмите, като влизаше да огледа обстановката, преди да продължи към следващата. Най-сетне се настани в голям, облицован с дърво салон със сцена и малък оркестър, който свиреше рагтайм, под чийто звуци се вихреха четири танцьорки. Промуши се между пълните маси до бара и изчака, докато барманът попита:

— Какво да бъде, приятел, уиски или бира?

— Кое е най-доброто ти уиски?

— „Джак Даниелс“ от Тенеси отвърна барманът без колебание.

— Спечели златния медал на изложението в Сейнт Луис за най-доброто уиски на света.

Бел се усмихна.

— Опитвал съм го. Налей ми едно двойно.

Докато барманът сипваше, Бел се обърна, подпря лакти на бара зад себе си и зазяпа из оживения салон. Като повечето пиянски свърталища из Запада, голяма част от помещението беше заета с хазарт. Очите на агента зашариха от маса на маса — търсеше подходящите играчи на покер. Откри това, което се надяваше — маса с мъже, облечени в по-изискани дрехи от повечето миньори наоколо. Изглежда бяха бизнесмени, търговци или собственици на мини. Най-хубавото беше, че бяха четирима и им липсваше пети играч.

Бел плати за уискито си и се приближи до масата.

— Може ли да се включа, господа?

Един едър мъж с червендалесто лице кимна и махна с ръка към празния стол.

— Добре сте дошли, заповядайте.

Мъжът срещу него на масата размеси картите, хвърли поглед на Бел, докато сядаше и започна да раздава.

— Аз съм Франк Катоуей. Другите са Пат О'Лиъри, Клей Кръм и Луис Латур.

— Айзък Бел.

— Нов ли сте в града, господин Бел? — попита О'Лиъри, едър мускулест ирландец.

— Да, пристигнах с влака в шест и половина от Финикс.

— По работа или за удоволствие? — подпита О'Лиъри.

— Бизнес. Агент съм при детективска агенция „Ван Дорн“.

Всички вдигнаха очи от картите си и се вторачиха в Бел с неприкрит интерес.

— Я да отгатна — каза Кръм и сплете длани на едрия си корем. — Проучвате банковия обир и убийствата отпреди два месеца.

Бел кимна, докато разгръщаше ръката си и оглеждаше картите.

— Прав сте, сър.

Латур заговори с френски акцент, докато палеше пура.

— Не сте ли закъснял малко? Следата е изстинала.

— Не повече, отколкото е била пет минути след престъплението — контрира Бел. — Ще взема две карти.

Калоуей раздаде на играчите, броя поискани карти, които те се надяваха да им донесат печеливша ръка.

— Голяма мистерия — отбеляза. — От бандита така и не се намери никаква следа.

— Свръхестествено — додаде О'Лиъри, докато оглеждаше картите си. Изражението му издаваше, че няма нищо, на което си струва да заложи. — Аз съм пас. — Погледът му за миг срещна очите на Бел. — Свръхестествено е, че е могъл да се изпари във въздуха.

— Шерифът не намери никаква следа — измърмори Кръм. — Преследвачите се върнаха в града, все едно че жените им са избягали с банда амбуланти. — Мъжът замълча. — Слагам два долара.

— Три отгоре — предложи Калоуей.

Латур хвърли ръката си на раздаващия.

— Излизам.

— А вие, господин Бел? — настоя Калоуей. — Още ли сте вътре? Бел го досмеша на ниските залози. Все пак не бяха и центове.

— Ще платя.

— Две дами — обяви Кръм.

— Две десетки — каза Калоуей. — Биеш ме. Господин Бел?

— Две осмици — отвърна Бел и подаде картите на Калоуей с лице надолу. Не беше загубил. Държеше тройка валета, но смяташе, че загубата ще му спечели повече доверие. — Имаше ли някакви догадки как се е измъкнал крадецът?

— Нищо, което да съм чул — отвърна О'Лиъри. — Последния път, когато говорих с шерифа, беше обезсърчен.

— Това трябва да е шериф Хънтър? — попита Бел, спомнил си прочетеното в доклада на агенцията.

— Джо Хънтър умря от сърдечен удар два месеца след убийствата — отвърна Латур. — Новият шериф е Стан Мърфи. Той беше помощник-шерифът на Хънтър. Знае по-добре от всеки какво стана.

— Отзивчив е като за шериф, ако човек му допадне — каза Кръм. — Но ядосаш ли го, ще те съдъвче.

— Бих искал да поговоря с него, но едва ли ще е в офиса си на Сабата. — Бел премълча обезкуражителния коментар на помощника на Мърфи. — Къде бих могъл да го намеря?

— Имахме лошо наводнение в града преди две седмици — отвърна Калоуей. — Къщата му пострада зле. Подозирам, че ще го намерите затънал до гуша в ремонти.

— Можете ли да ми кажете как да стигна до там?

О'Лиъри махна с ръка на север.

— Просто караш нагоре до края на Хоуланд стрийт и поемаш по стълбите. Къщата е боядисана в зелено и има горичка портокалови дървета покрай нея.

Разговорът се измести към политика и разсъждения дали Теди Рузвелт може да вземе трети мандат през 1908-ма, а ако не, кого би избрал за свой приемник. Бел губеше по три ръце на всяка спечелена и успя да отпусне другите мъже, след като разбраха, че гостът не го бива в хазарта. Успя отново да върне темата на банковите убийства.

— Изглежда странно, че никой не е видял крадеца да напуска банката или да излиза от града — подхвърли небрежно, докато отиграваше ръката си.

— Никой не излезе — каза О'Лиъри.

— И никой не е видял бандита да влиза в банката — добави Латур.

— Имаше някакъв стар пиян миньор, който се мотаеше на улицата срещу банката — отвърна Калоуей. — Но изчезна скоро след това.

— Шериф Хънтър не го ли сметна за заподозрян?

Латур нямаше късмет. Сгъна картите си за пети път след сядането на Бел.

— Стар миньор, наглед съвсем пропаднал и сякаш няма да е още дълго на този свят? Беше последният, за когото хората в града мислеха, че може да има нещо общо с престъплението.

— Неведнъж съм го виждал проснат на тротоара, гипсиран от пиене — рече О'Лиъри. — Могъл е да ограби банка и да убие трима души толкова, колкото аз мога да стана губернатор. Още си мисля, че беше вътрешна работа, изиграна от някой, когото познаваме всички.

— Би могло да е външен — възрази Бел.

Калоуей сви рамене.

— Бисби има двайсет хиляди жители. Кой да разпознае един външен?

— А оня тип на мотоциклет? — подхвърли Кръм.

— Имало е мотоциклет в града? — Любопитството на Бел се усили.

— Джак Карсън каза, че видял някакво конте да кара един. — Кръм хвърли на масата печелившата си ръка с флош.

Латур изпуфтя с пурата.

— Според Джак, бил добре облечен, когато го видял да минава по една уличка. Не могъл да си обясни как някой каращ от ония машинарии може да носи толкова чисти и неоцапани дрехи.

— Приятелят ви видял ли е лицето на мотоциклетиста?

— Джак знае само, че бил гладко избръснат — отвърна Калоуей.

— А цвета на косата?

— Според Джак, типът носел бомбе. Джак не беше сигурен, не могъл да го види добре, защото мотоциклетът минал много бързо, но смята, че косата трябва да е била рижа. Поне така си мисли, доколкото е успял да зърне бакенбардите.

За втори път през тази седмица Бел усети възбуда, потекла в жилите му. Жител на Ийгъл сити, Юта, друго миньорско градче, където Бандита касарин беше оставил четирима граждани мъртви, бе споменал, че е видял непознат да кара мотоциклет в деня на убийството.

— Къде мога да намеря този Джак Карсън?

— Не и в Бисби — обезкуражи го Кръм. — Последното, което чух, е, че се е върнал у дома си в Кентъки.

Бел си отбеляза на ум да поиска съгласието на Ван Дорн да се опита да намери Карсън.

О'Лиъри отново направи кисела физиономия, щом видя ръката си.

— Който и да е карал онзи мотоциклет, трябва да се е задържал в града няколко дни след обира.

— Защо казвате това? — попита Бел.

— Защото шерифът и хайката му щяха да забележат следи от мотоциклета, ако убиецът бе излязъл от града веднага след обира.

— Човек би си помислил, че щяха да са го забелязали, ако е останал в града, докато хайката се откаже от търсенето.

— Така е — отвърна Калоуей. Но никой не го е видял повече.

— Карсън благонадежден свидетел ли беше? — Бел сложи пет долара на масата. — Вдигам.

— Джак беше бивш кмет на Бисби, адвокат с висок престиж като почтен човек — обясни Латур. — Ако той каже, че е видял мъж на

мотоциклет, значи е видял мъж на мотоциклет. Нямам причина да се съмнявам в думите му.

— Утре ли ще идете да се видите с шериф Мърфи? — попита Кръм, най-послед спечелил ръка.

Бел кимна.

— Още сутринта. Но след като поговорих с вас, господа, боя се, че едва ли може да ми каже нещо важно.

След като изпи питието си през двата часа игра, Бел беше почти на нула. Беше влязъл само с четири долара и никой от другите играчи не възропта, когато им пожела лека нощ и се запъти обратно към хотела си.

* * *

Пътят, който криволичеше нагоре по улицата към къщата на шерифа, се оказа дълъг и разкалян след дъждовната буря, ударила Бисби през нощта. Щом свърши, Бел се заизкачва по стръмните стъпала, които сякаш продължаваха безкрайно. Въпреки чудесната си физическа форма се задъха, докато стигне до горе.

Беше в добро настроение. Още не бе научил дали Ървайн и Къртис са се натъкнали на нещо, но беше адски сигурен, че мъжът, видян на мотоциклета, е бил Бандита касапин, след като е свалил маскировката си на стар пиян миньор. Един липсващ пръст и сведението за рижата коса едва ли бяха повод за триумф. Дори цветът на косата, зърнат от Джак Карсън, беше много смътна следа. Това, което интригуваше Бел, бе мотоциклетът: изглеждаше уместно един ловък и пресметлив ум да прибегне до най-съвременните технологии в транспорта.

Основният въпрос беше как бандитът е излязъл с него от града, без повече да бъде видян.

Домът на шериф Мърфи се оказа само на няколко стъпки от горната площадка на стълбището. Сградата беше малка и приличаше по-скоро на барака, отколкото на къща. Пороят я беше избутал от основите и Бел видя, че Мърфи полага усилия да я укрепи на новото ѝ място, на три метра от старото. Точно според описанието на О'Лиъри,

беше боядисана в зелено, но пороят бе опустошил портокаловата горичка.

Мърфи размахваше енергично чук и не забеляза приближаването му. Дълга тъмнокафява коса се развяваше около врата и по раменете му. Повечето служители на закона в Запада не бяха дебели, а стройни и жилави. Мърфи имаше по-скоро фигура на ковач, отколкото на шериф. Мускулите на ръцете му приличаха на дънери и имаше бичи врат.

— Шериф Мърфи! — извика Бел, за да надмогне трясъка на чука по пироните.

Мърфи спря с вдигнат чук и бързо се обърна. Изглежда Бел намръщено, както щеше да погледне досаден койот.

— Аз съм шерифът, да. Но както виждате, съм зает.

— Можете да продължите работата си — каза Бел. — Аз съм от детективска агенция „Ван Дорн“ и бих искал да ви задам няколко въпроса за банковия обир и убийствата преди няколко месеца.

Името Ван Дорн бе уважавано в кръговете на правораздаването. Мърфи остави чука и посочи към входа.

— Заповядайте вътре. Поразхвърляно е, но имам кафе на печката.

— След това катерене по хълма, ще съм ви благодарен за чаша вода.

— Съжалявам, пороят замърси кладенеца и не става за пиене, но донесох един галон от конското корито в града.

— Кафе да бъде — отвърна леко притеснен Бел.

Мърфи го отведе в къщата и му предложи стол край кухненската маса. Женско присъствие не личеше и агентът реши, че Мърфи е ерген. Шерифът сипа кафе в две тенекиени чаши от емайлирания чайник на печката, в която горяха дърва.

— Не знам как мога да ви помогна, господин Бел. Пратих копие от разкритията си до агенцията ви в Чикаго.

— Пропуснал сте да упоменете за видяното от Джак Карсън.

Мърфи се изсмя.

— Онзи на мотоциклета ли? Не вярвам на казаното от Джак. Описанието не отговаря на никой от градските хора, дето ги знам.

— Бандитът може да е сменил външността си — предложи Бел.

— Не е имал време да смени напълно външността си, да си вземе мотоциклета и да духне.

— Водачът и машината му не са ли видени повече?

Мърфи сви рамене.

— Странно ми е, че никой друг не го е видял, освен Джак. Мъж с единствения мотоциклет в града трябваше да е бил забелязан. А и как би могъл да излезе от града, без да остави следа?

— Признавам, че това звучи малко невероятно — съгласи се Бел, въпреки че не искаше да отхвърли свидетелството.

— Джак Карсън беше изтъкнат гражданин, нямаше навик да се напива или да приказва измислици. Но вярвам, че е халюцинирал.

— Имаше ли някое открито свидетелство, което да не е отбелязано в доклада ви?

— Намери се нещо, след като пратих доклада в Чикаго. — Мърфи стана от масичката и отвори едно чекмедже от бюрото до стената. Подаде месингова гилза на Бел. — Това го открихме две седмици по-късно. Едно момченце си играело на пода на банката, докато баща му внасял пари. Беше под килима. Бандитът трябва да го е изтървал.

Бел огледа гилзата.

— Трийсет и осми калибър. Ако е изхвърлена, трябва да е от автоматично оръжие, вероятно колт.

— И аз така предположих.

— Може ли да я задържа? — попита Бел.

— Разбира се. Но едва ли ще научите нещо от нея според мен, освен че е от пистолета на бандита. А дори това не е твърда улика.

— Ако не е от бандита, откъде би могла да се появи тогава?

Мърфи вдигна ръце в жест на безпомощност.

— Понятие си нямам.

Бел задържа внимателно гилзата в дланта си.

— Дано успеем да вземем пръстовите отпечатъци на бандита.

Мърфи се усмихна широко.

— Ще намерите и моите, както и на момчето, че и на двама от помощниците ми.

— Все пак, експертите ни биха могли да извадят отпечатък — заинати се Бел, обзет от оптимизъм. — Мостра от момчето, което го е намерило, няма да ни трябва. Неговите отпечатъци ще са малки. Но бих искал да имаме вашите и на помощниците ви. Можете да ги пратите до офиса ми в Чикаго.

— Никога не съм взимал пръстови отпечата̀ци — призна Мърфи.
— Изобщо не съм сигурен как се прави.

— Науката го е разработила от столетия, но едва в последните няколко години се прилага в правораздаването. Отпечата̀ците върху предмет — в този случай гилзата — се оставят от ивиците по кожата. Когато предметът се държи, потта и мазнините се прехвърлят върху него и оставят отпечата̀к с формата на ивиците на върха на пръста. За да се вземат отпечата̀ците, повърхността се напращва с фина прах като стрит графит от молив. След това с помощта на телеграфна лента отпечата̀кът се вдига за проучване.

Мърфи отпи от кафето си.

— Ще го пробвам.

Бел благодари на шерифа и заслиза по стълбите. Три часа по-късно беше на влака за Денвър.

Шофьорът на Кромуел изкара от гаража пред разкошното имение на Ноб Хил ролс-ройса „Бругам“, модел 1906 г., с неговия шестцилиндров двигател от 30 конски сили. Колата беше изработена от лондонския майстор на карети Баркър. Кромуел лично беше направил плановете за гаража, който бе съграден от бели мраморни блокове, издялани и докарани по железопътната линия от една кариера в Колорадо. Фасадата наподобяваше гръцки храм с високи колони с канелюри, докато останалото от къщата беше с по-скромен дизайн, със сводести прозорци и корниз, увенчаващ стените.

Докато шофьорът Абнър Уийд, ирландец с каменно лице, нает повече заради опита си като борец, отколкото заради уменията си зад волана, стоеше търпеливо пред колата, Кромуел чакаше сестра си в кабинета, удобно отпуснат на кожено канапе и заслушан във валсове на Щраус, които се въртяха на цилиндров фонограф „Едисон“. Беше облечен консервативно в тъмен вълнен костюм. След като изслуша „Гласове на пролетта“, смени цилиндрите и пусна „Приказки от виенската гора“. Всеки цилиндър изсвирваше две минути музика.

Кромуел вдигна очи от машината, щом сестра му влезе в стаята, облечена във велурена рокля, която се спускаше около приятно закръглените ѝ прасци.

— Леко предизвикателно, а? — подхвърли ѝ той, зърнал оголената плът.

Тя се завъртя и краката ѝ се показаха до средата на бедрата.

— След като ще ходим из Барбари Коуст си помислих, че е уместно да се облека като мръсно гълъбче.

— Само гледай да не се държиш като такава.

Стана от канапето, изключи фонографа и ѝ помогна да облече палтото си. Въпреки високите подметки на обувките си пак беше на ръста на сестра си. Последва я през голямата пищно резбована входна двукрила врата до алеята и чакация ролс-ройс. Абнър, стегнат в униформената си ливрея и с лъснатите си черни ботуши, застана мирно и задържа отворената задна врата. Ролс-ройсът беше градска

кола с покрито пътническо отделение, а водачът бе на открито, предпазен само от предното стъкло. Щом сестра му се настани, Кромюел даде указания на шофьора къде да ги откара. Абнър даде газ и голямата кола се затъркаля тихо по каменния паваж на улицата.

— Това е първата ни възможност да поговорим, откакто се прибрах каза Кромюел спокоен, че шофьорът няма да чуе разговора им през стъклената преграда, отделяща предната от задната седалка.

— Знам, че разходката ти до Солт Лейк сити беше успешна. И банката ни е с още седемстотин хиляди долара по-богата.

— Не си ми разказала как се справи в Денвър.

— Шпионите ти в агенция „Ван Дорн“ бяха съвсем точни в оценката си за разследването. Водещ следовател е поел в офиса в Денвър работата по издирването на Бандита касапин.

— Мразя да ме наричат така. Бих предпочел нещо по-ефектно.

— Какво например? — засмя се тя.

— Елегантният дух.

Сестра му завъртя очи.

— Това едва ли ще ентусиазира издателите на вестници.

— Какво друго научи?

— Шефът на офиса в Денвър, Никълъс Аликзандър, е идиот. След като го замаях с чара си, не спря да говори за издирването. Беше ядосан, че не са му възложили разследването и без задръжки бе готов да издаде всичко, свързано с методите, които прилагат, за да хванат прочутия бандит. Лично Ван Дорн е поверил случая на най-добрия си агент, Айзък Бел. Красив и елегантен дявол. И много богат, бих добавила.

— Видяла си го?

— Запознах се и дори танцувах с него. — Извади малка снимка от портмонето си. — Чаках да ти дам това. Образът не е много добър, но фотографът, когото наех, не е много опитен в снимането без аранжировка.

Кромюел включи лампата на тавана на колата и огледа снимката. Показваше висок мъж с руса коса и мустаци.

— Трябва ли да се притеснявам от него?

— Не мога да кажа — отвърна тя уклончиво. — Стори ми се поинтелигентен и обигран, отколкото ме уверяваха шпионите ни. Накарах ги да проверят биографията му. Изглежда няма случай, в

който да не е успял да залови човека си. Досието му е брилянтно. Ван Дорн има много високо мнение за него.

— Ако е богат, както казваш, защо си губи времето като прост детектив?

Маргарет сви рамене.

— Нямам представа. Може би го привличат предизвикателства като теб? — Помълча, докато оправи с пръстите си въображаема къдрица.

— Откъде идват парите му?

— Забравих ли да спомена, че е от банкерска фамилия в Бостън?

Кромуюел се стегна.

— Знам за фамилията Бел. Притежават „Америкън стейтс банк“ в Бостън, една от най-големите финансови институции в страната.

— Той е парадокс — каза тя замислено, спомнила си няколкото минути с него в хотел „Браун Палас“. — Но също така може да е много опасен. Ще ни подгони като лисица — заек.

— Детектив, който познава вътрешните банкови процедури, не е на добро. — Тонът на Кромуюел стана тих и леден. — Трябва да бъдем особено бдителни.

— Съгласна съм.

— Сигурна ли си, че не се е досетил за самоличността ти?

— Прикрих добре следите си. Доколкото той и Аликзандър знаят, името ми е Роуз Мантека, от Лос Анджелис, където баща ми притежава голямо ранчо.

— Ако Бел е толкова умен, колкото допусках, ще провери и ще докаже, че Роуз не съществува.

— И какво от това? — отвърна тя лукаво. — Никога няма да разбере, че името ми е Маргарет Кромуюел, сестра на уважаван банкер, който живее на Ноб Хил в Сан Франциско.

— Каква друга информация изтръгна от Аликзандър?

— Само това, че разследването на Бел не върви добре. Няма улики, които да водят към теб. Аликзандър беше ядосан, че Бел не го е включил в доверения си кръг. Казва, че Бел пази в тайна действията си с двамата агенти, Къртис и Ървайн. Успях само да разбера, че са на терена и ровят из храстите за някаква следа.

— Това е добре. — Кромуюел се усмихна сдържано. — Изобщо няма да си помислят, че зад обирите стои банкер.

Тя го погледна в очите.

— Би могъл да престанеш, мисля. Не ни трябва повече пари. А колкото и да си предпазлив, колкото и да си хитър, въпрос е само на време да те хванат и обесят.

— Искаш да се откажа от възбудата и предизвикателството от постигането на нещо, което никой друг не би дръзнал, за да играя ролята на скучен банкер до края на живота си?

— Не. — В очите ѝ припламна лукава искра. — Аз също обичам възбудата. — После гласът ѝ затихна, някак отчужден. — Просто знам, че това не може да продължи вечно.

— Ще дойде момент, в който ще разберем кога да спрем — отвърна той с безразличие.

Нито братът, нито сестрата изпитваха и най-малкото разкаяние и угризение заради всичките мъже, жени и деца, които Кромуел беше убил. Нито им пукаше за всичките спестявания на дребни търговци, миньори и фермери, които се бяха разорили, след като обраните банки, неспособни да овъзмездят вложителите си, бяха затръшна врати.

— Коя взимаш тази вечер? — попита тя, за да смени темата.

— Марион Морган.

— Онази моралистка — присмя се Маргарет. — За мен е загадка защо я държиш.

— Между другото е много ефективна — отвърна той, без желание да влиза в спор.

— Защо още не си я вкарал в леглото? — подкачи го с лек смях сестра му.

— Знаеш, че никога не се заигравам със служителките си. Принцип, който ми е спестил много съжаления. Взимам я тази вечер само като бонус за работата ѝ. Нищо повече. — Роклята на сестра му се беше издърпала над коленете ѝ и той стисна едното. — Кой е щастливецът тази вечер?

— Юджийн Бътлър.

— Онова конте? — подразни я той. — За нищо не става.

— Мръснишки богат е...

— Баща му е мръснишки богат — поправи я Кромуел. — Ако Сам Бътлър не беше направил един щастлив удар, когато се натъкна на златната жила на Мидас, щеше да си умре пройдоха.

— Юджийн ще бъде по-богат от теб, когато баща му умре.

— Разсипник и пияница. Ще изхарчи състоянието си толкова бързо, че главата ти ще се замая.

— Мога да го озаптя — заяви сестра му. — Влюбен е до лудост в мен и ще прави всичко, което му кажа.

— Можеш да се справиш по-добре. Много по-добре — изсумтя Кромуел. Включи говорителната тръба и заговори на шофьора: — Абнър, завий наляво на следващата улица и спри пред дома на Бътлър.

Абнър вдигна ръка в знак, че е разбрал. Спря колата пред огромно имение, построено от дърво в модерния викториански стил. След това слезе и звънна на камбанката на предната врата с железни крила. Отзова се слугиня и той ѝ връчи визитката на Кромуел. Жената я взе и затвори вратата. Две минути по-късно крилата се отвориха отново и излезе висок чаровен мъж със скулесто лице, който тръгна към колата. Можеше да мине за модна театрална знаменитост. Също като Кромуел носеше вълнен костюм, но по-скоро тъмносин, отколкото черен, колосана яка и вратовръзка на бели ромбове. Спря се на прага и подуши във въздуха, примесен с лека мъгла от залива.

Абнър отвори задната врата на колата, дръпна подвижна седалка и се отдръпна. Бътлър влезе и се настани. Обърна се към сестрата на Кромуел.

— Маги, днес си направо зашеметяваща, да те схруска чо... — Замълча, видял враждебния поглед в очите на Кромуел и го поздрави, без да подава ръка: — Джейкъб, радвам се да те видя.

— Добре изглеждаш — подхвърли Кромуел равнодушно.

— Напълно. Ходя по пет мили на ден.

Кромуел го пренебрегна, взе говорителната тръба и даде указания на Абнър къде да вземе Марион Морган. После се обърна към сестра си.

— В коя кръчма на Барбери Коуст желаш да се смесим с вмирисаната сган?

— Чух, че в „Спайдър Кели“ е доста упадъчно.

— Най-гадният вертеп на света — отвърна нещо брат ѝ. — Но имат добри оркестри и голям дансинг.

— Смяташ ли, че е безопасно? — попита Маргарет.

Кромуел се засмя.

— Ред Кели държи цяла малка армия яки разпоредители да пазят богатата клиентела като нас от неприятности или притеснения.

— „Спайдър Кели“, твърдо — каза Бътлър. — Даже заведох там една вечер мамчето и татето. Седяхме на балкона и гледахме лудориите на сганта долу. Истински се забавлявах.

Колата спря пред жилищна сграда на Ръшън Хил, до Хайд стрийт на Ломбард, моден, но не особено скъп квартал на града. В този район на Ръшън Хил имаше домове и места за срещи, където интелектуалци, художници, архитекти, писатели и журналисти се въвличаха във възвишени спорове и дискусии — но винаги социализирани и на приятелски групи.

Марион не се вписваше в протокола. Чакаше отпред, на най-горното стъпало на блока си. Когато ролсът спря до бордюра, заслиза и се спря, докато Абнър ѝ отвори вратата. Беше облечена в къс жакет върху синя блуза, с пола в същия цвят, семпла и елегантна. Русата ѝ коса бе прибрана назад и сплетена на дълга плитка, с кордела отзад на дългата ѝ шия.

Кромуел слезе и елегантно ѝ помогна да се настани на задната седалка. Шофьорът дръпна другата подвижна седалка и той джентълменски седна на нея.

— Мис Марион Морган, позволете да ви представя господин Юджийн Бътлър. Вече се познавате със сестра ми, Маргарет.

— Мис Кромуел, за мен е удоволствие да се видим отново — каза с вежлив тон, но не особено топло Марион. — С вас също, Юджийн добави с мила фамилиарност секретарката.

— Познавате ли се? — изненада се Маргарет.

— Юджийн... господин Бътлър... ме заведе на вечеря преди известно време.

— Преди две години — уточни добродушно Бътлър. Не успях да я впечатля. Отклони всичките ми следващи покани.

— И попълзновения — добави с усмивка Марион.

— Готови ли сме за една пикантна вечер на Барбари Коуст? — попита Кромуел.

— Ще бъде ново преживяване за мен — отвърна Марион. — Никога не съм имала смелостта да ида там.

— Спомни си старата песничка — каза Маргарет:

Миньорите дойдоха в и четирийсет и девет,

*а курвите — в и петдесет и една.
А после като се събраха,
направиха си син не на шега...*

Марион се изчерви и заби срамежливо поглед в пода, а мъжете се разсмяха.

Няколко минути по-късно Абнър зави по Пасифик стрийт и подкара през центъра на Барбари Коуст, крайбрежието, наречено така заради леговището на варварските пирати от Мароко и Тунис. Това беше домът на комарджии, проститутки, крадци, изнудвачи, главорези и убийци. Всичко беше струпано тук, поквара и разврат, бедност и богатство, мизерия и смърт.

Брегът, спечелил си скандална репутация, се гордееше със своите над триста кръчми, наблъскани стена до стена в рамките на шест градски карета, петдесет, от които на самата Пасифик стрийт. Съществуваше заради извратени политици, подкупвани от собствениците на бордеи, игрални домове и бардаци. Почтените граждани публично се оплакваха от порочната бърлога, но извъръщаха очи, тъй като тайно се гордееха с неизбежното сходство на прелестния Сан Франциско с Париж, с което си беше спечелил завистливата слава на най-покварения град в западното полукълбо, карнавал на греха и развалата.

При все това Барбари Коуст беше крещящо лъскав и блестящ, пълен с врява и показен шум, истински рай за хора с прилични доходи, дошли да се смесят с изметта на обществото. Гаднярите, които държаха вертепите на порока — в повечето случаи мъже — се радваха на контетата от Ноб Хил, които влизаха в заведенията им, защото можеха, без да им мигне окото, да им вземат безбожни цени за пропуск и алкохол, обикновено трийсетачка за бутилка шампанско вместо нормалната цена от по шест — осем долара. Смесените напитки в повечето кръчми бяха по двайсет и пет цента, а бирата се харчеше за десет.

Абнър подкара ролса между гуляйджиите, шляеци се по улицата, и спря пред триетажно здание, на което горните му етажи служеха за хотел, но всъщност беше бардак, наричан „краварника“. Приютяваше петдесет жени в стаи, на които им викаха „ясли“. Приземният етаж

беше за хазарт и пиене, докато в мазето долу имаше сцена за неприлични представления и просторен дървен под за дансинг. Слязоха от колата и мъжете поведоха, за да предпазят дамите, които зяпнаха втрещени във викача в бляскава униформа:

— Насам, дами и господа, в „Спайдър Кели“, най-страхотното заведение за пиене и танци на брега! Всички са добре дошли, всички ще изживеят нощта на живота си. Вижте най-дивашкото шоу и най-красивите момичета, които може да се намерят някъде! Вижте как им хвърчат петичките до главите. Как само въртят кръстчетата и се полюшват! Ще ви стъписат и изумят!

— Мястото вече ми харесва — каза развеселена Маргарет.

Марион зяпна и се вкопчи силно в ръката на Кромуюел, загледана в надписа, пренебрегван от клиентелата, който гласеше: „ВСЯКАКВИ ВУЛГАРНОСТИ СА ЗАБРАНЕНИ В ТОВА ЗАВЕДЕНИЕ“.

Влязоха в голямо фоайе, украсено с панели в рамки с голи жени, танцуващи сред римски руини. Поздрави ги уредник, облечен в зле скроен смокинг и ги придружи навътре.

— Желаете ли да слезете долу за шоуто? — попита ги той. — Следващото започва след десет минути.

— Бихме искали безопасна маса по-настрана от сганта — заяви с настойчив тон Кромуюел. — След бутилка от най-доброто ви шампанско ще слезем долу за танците и шоуто.

Уредникът се поклони.

— Да, сър. Насам, моля.

Придружи групата на Кромуюел през пълния с хора салон до една маса на балкона за богати гости, за който бе споменал Бътлър, с изглед към долния етаж на салона. Скоро една сервитьорка, облечена в тънка блузка с голямо деколте и пола над коленете, от която се показваха апетитни крака в черни копринени чорапи, задържани от съблазнителни жартиери, им донесе голяма бутилка шампанско „Въов Клико Понсардин“, реколта 1892 г. След като постави бутилката в дървеното ведро с лед, тя се отърка в мъжете и им се усмихна свойски. Маргарет върна усмивката ѝ, давайки ѝ да разбере, че знае, че работи и в яслите горе, освен дето сервира на клиенти. Изненадана, че вижда особа от Ноб Хил, облечена така предизвикателно, сервитьорката я изгледа мръснишки.

— Знаеш ли, миличка, червенокоси като теб доста се търсят. Може и сама да си кажеш цената.

Марион се стъписа. Кромуел се мъчеше да сдържи смеха си, а Бътлър избухна открито:

— Това е дама! — сопна се той. — Ще се извиниш!

Сервитьорката го пренебрегна.

— Ако е и еврейка, може да удари върха на скалата. — След това се обърна, люшна задник и заслиза по стълбището.

— Какво общо има еврейството с това? — наивно попита Марион.

— Има един мит — обясни Корнуел, — че червенокосите еврейки са най-страстните жени.

Маргарет се забавляваше, загледана долу в салона. Изпитваше замайкащо въодушевление, докато наблюдаваше моряците и докерите, младите и честно трудещи се момчета, които, без да осъзнават, тръгваха по пътя на порока. Гледаше закоравелите престъпници, които обикаляха из помещението, осеяно с малка армия мъже, вече твърде пияни, за да могат да стоят на крака. Никой, дори и брат ѝ не знаеше, но тя беше посещавала по няколко повода вертепите на Барбари Коуст. А беше напълно в течение, че брат ѝ Джейкъб е чест клиент на скъпите и най-люксови публични домове, където въртяха занаята си дамите с лоша репутация.

Марион изпитваше погнуса и в същото време — възхищение. Беше чувала, че крайбрежието е дъното на горчивината и отчаянието за бедняците на Сан Франциско, но не беше имала и представа досега колко могат да затънат хората. Не беше свикнала да пие. След малко шампанското я размекна и започна да вижда мизерията в не толкова болезнена светлина. Опита се да си представи, че е от онези леки жени, които взимат мъже горе до „яслите“ само за петдесет цента. Ужасена, бързо изтласка мисълта от ума си и колебливо се изправи на крака, след като Кромуел вдигна опразнената бутилка и обяви, че е време да идат долу.

Уредникът се появи и намери заета маса на дансинга, недалеч от сцената. Две двойки, облечени в мръсни работи дрехи възразиха, че ги вдигат от местата им, но уредникът ги заплаши с телесни щети, ако не се махнат.

— Какъв късмет — отбеляза Маргарет. — Шоуто тъкмо започва.

Кромуюел поръча нова голяма бутилка шампанско, докато гледаха как една пищна жена се качи на малката сцена и започна „Танца на седемте воала“. Много скоро воалите паднаха и тя остана в оскъден костюм, който оставяше твърде малко за въображението. Коремните ѝ мускули се накъдриха, щом се заизвива и направи няколко прелъстителни движения. Когато номерът свърши, мъжете от публиката започнаха да хвърлят монети на сцената.

— Е, това определено беше възбуждащо — подхвърли Маргарет саркастично.

Малък оркестър засвири и по дансинга се задвижиха двойки в живия ритъм на танца „Тексас Томи“. Бътлър и Маргарет закръжиха по пода с игрива разпуснатост, все едно че бяха едно цяло. Марион изпитваше гузно притеснение, че е толкова интимно близо до шефа си. След всичките години работа за него, за първи път я беше поканил навън. Беше великолепен танцьор и тя се остави да я води.

Бендът сменяше ритъма, за да могат танцуващите да сменят стъпките от „Търки трот“ на „Бъни хъг“. Скоро танцьорите започнаха да се потят в тясното непроветрено пространство на сутерена. Главата на Марион се замая от шампанското и тя помоли Коруюел да поседи за няколко минути.

— Имате ли нещо против да ви оставя замалко? — попита я вежливо Кромуюел. — Бих искал да се кача горе да изиграя няколко ръце фаро.

Марион изпита огромно облекчение. Беше на ръба на пълното изтощение, а краката я боляха от новите обувки.

— Да, моля ви, господин Кромуюел. Тъкмо ще поотдъхна малко.

Кромуюел се качи по дървеното стълбище и бавно мина през игралния сектор, докато стигна до маса, на която нямаше никой друг, освен крупиеето. Зад него стояха двама мускулести мъже и видът им обезкуражаваше всеки клиент да седне да играе.

Крупиеето приличаше на заченат от бик. Главата му беше като изсечена скала, поставена върху врат с дебелината на дънер. Черната му коса беше боядисана, намазана с помада и раздвоена по средата. Носът му бе сплескан от многократно чупене. Бистрите му очи стояха някак не на място на лице, познало не малко юмруци. Имаше торс на бирена бъчва, закръглен и едър, но стегнат, без тлъстини. Спайдър Ред Кели, „Червения паяк“, беше някогашен боксьор, надвил веднъж

Джеймс Дж. Корбът, бившия шампион в тежка категория, сваляйки го два пъти в нокдаун, но беше рухнал сам в двайсет и първия рунд. Вдигна очи щом Кромуел се приближи.

— Добър вечер, господин Кромуел, очаквах ви.

Кромуел отвори капака на часовника си и погледна стрелките.

— Простете за закъснението ми с осем минути, господин Кели. Бях неизбежно задържан.

Ред Кели се усмихна, оголвайки двата реда златни зъби.

— Да, и аз щях да се задържа, ако бях в компанията на такава очарователна лейди. — Кимна към масата. — Бихте ли опитал късмета си?

Кромуел извади портфейла си и отброи десет петдесет доларови банкноти на Националната банка, отпечатани в неговата банка по договор с федералното правителство. Кели небрежно постави пачката на купчината отстрани на масата и избута към него стек медни жетони със знака на заведението. На зелената плюшена покривка беше изрисуван типичният за фаро комплект от тринайсет карти. Комплектът беше в пики от асо до поп, с асото вляво от крупиеето.

Кромуел постави един жетон на валето и един между петицата и шестицата в залог, наречен „цепене“. Кели извади горната карта от кутията на крупиеето и откри следващата карта, наречена „губеща“. Оказа се десетка. Ако Кромуел бе заложил на нея, щеше да е загубил, тъй като банката печелеше всички залози върху откритата карта. След това Кели извади губещата карта от кутията и откри печелещата карта. Беше петица. Кромуел спечели пълния залог, не половината.

— Късметът на начинаещия подхвърли той, докато Кели избута печелившите жетони по масата.

— Какво ви е желанието, господин Кромуел?

— Нищо не искам, благодаря.

— Поискайте да се видим. Какво мога да направя в замяна на услугите, които сте ми оказвали през годините, щедрите заеми и помощта полицията да не закача заведението ми?

— Искам едно лице да се елиминира — подхвърли небрежно Кромуел, все едно че си поръчваше бира.

— Тук в града ли? — попита Кели, докато размесваше картите за нова ръка.

— Не, в Денвър.

— Мъж, надявам се — измърмори бившият боксьор и настоящо крупие, без да вдига очи от кутията за раздаване. — Поставете залога си.

Кромуюел кимна и придвижи жетон между дамата и валето.

— Всъщност е агент на детективска агенция „Ван Дорн“.

Кели се спря, прели да извади карта от кутията.

— Премахването на агент на Ван Дорн би могло да има сериозни последици.

— Не и ако се направи добре.

— Името?

— Айзък Бел. — Кромуюел подаде снимката, дадена от сестра му. — Това е той.

Кели й хвърли поглед.

— Защо искате да бъде премахнат?

— Имам си причини.

Кели извади губещата карта и откри печелившата, дама. Кромуюел беше спечелил отново.

Крупиеето го погледна над масата.

— Доколкото съм чувал, всеки, който е убил агент на Ван Дорн, е бил заловен и обесен.

— Имаше няколко престъпника, които глупаво се оставиха детективите на агенцията да ги спипат. Ако се направи ефикасно, Ван Дорн изобщо няма да разбере кой е убил Бел и защо. Направете го да прилича на случайно убийство или дори злополука. Ако не остане следа, за агентите на Ван Дорн ще е невъзможно да отмъстят.

Кели се отпусна бавно в стола си.

— Трябва да ти кажа, Кромуюел, че не ми харесва. — Този път нямаше „господин“.

Кромуюел се усмихна мрачно.

— Ще ти хареса ли, ако платя двайсет хиляди долара за работата?

Кели се надигна и изгледа Кромуюел, все едно че не знае дали да му повярва.

— Двайсет хиляди долара, казвате?

— Искам да се направи от професионалист. Не от някой безмозъчен уличен убиец.

— Къде желаете да стане?

Нямаше никакво съмнение, че работата щеше да свърши самият Кели. Собственикът на салона бе затънал до колене във всевъзможни криминални дейности. Изкушението на Кромуюел за крупна финансова облага предрешаваше въпроса.

— В Денвър. Бел работи от офиса на Ван Дорн в Денвър.

— Колкото по-далече от Сан Франциско, толкова по-добре — тихо отбеляза Кели. — Имаме сделка, господин Кромуюел.

„Господин“ се върна в играта и трансакцията беше уговорена. Кромуюел стана от стола си и кимна към жетоните на масата.

— За крупнето — каза широко усмихнат — Ще пратя да ви донесат десет хиляди в брой утре до обед. Ще получите останалото след кончината на Бел.

Кели остана седнал.

— Разбирам.

Кромуюел слезе в сутерена и си проби път между хората, които бяха спрели да танцуват. Видя, че гледат сестра му, която изпълняваше на сцената предизвикателно съблазнителен танц „хучи-кучи“ за радост на всички присъстващи. Беше разхлабила корсета си и развързала чаровно коафираната си коса. Бедрата ѝ се полюшваха и потръпваха чувствено под музиката на оркестъра. Бътлър се беше проснал на масата в пиянска мъгла, докато Марион гледаше с благоговение извивките на Маргарет.

Банкерът махна на един от уредниците, които действаха и като разпоредители.

— Сър?

— Моля, отнесете джентълмена до колата ми.

Едрият мъж кимна и с опитен жест вдигна мъртво пияния Бътлър на крака и го метна на рамото си. След това продължи нагоре по стъпалата, понесъл отпуснатото туловище на Бътлър като чувал с овес.

Кромуюел се наведе към Марион.

— Можеш ли да вървиш до колата?

Тя го погледна ядосано.

— Разбира се, че мога.

— Време е да си ходим.

Хвана я под ръка и я повдигна от стола. Марион продължи сама по стъпалата, но замаяна и с леко залитане, а Кромуюел насочи вниманието си към сестра си. Скандалното ѝ поведение не го

забавляваше. Сграбчи я за ръката толкова силно, че ѝ остави оток, и я задърпа от сцената и през салона във при чакащата до бордюра кола. Бътлър беше заспал на предната седалка до Абнър, докато Марион седеше замаяна на задната.

Кромуюел грубо избута Маргарет вътре, влезе след нея и я изтика в ъгъла. Седна между двете жени, докато Абнър се настани зад волана, запали и подкара по улицата, грейнала от многоцветни светлини.

Банкерът бавно плъзна ръката си около раменете на Марион. Жената го погледна с вяло изражение, без да реагира. Беше изпаднала в летаргия от шампанското, но не беше пияна. Умът ѝ все още бе остър и ясен. Ръката му стисна едното ѝ рамо и тя за миг затаи дъх. Усещаше тялото му, притиснато в нейното, в тясното пространство на седалката.

Преди време Марион беше намирала шефа си за обаятелен мъж и изпитваше дълбоко привличане към него. Но през годините, откакто работеше за него, той не беше направил никакво усилие да прехвърли пропастта между тях. Сега, изведнъж след толкова време, проявяваше интерес към нея. Странно, но не изпита никакво чувство или възбуда. Нещо в Кромуюел сякаш я отблъскваше, а не знаеше защо.

Изпита облекчение, след като не последваха нови ходове от негова страна. Едната му ръка си остана около нея с длан, отпусната на рамото ѝ, когато Абнър спря колата пред жилището ѝ. Кромуюел слезе на тротоара и ѝ помогна да излезе от колата.

— Лека нощ, Марион — пожела той, като задържа дланта ѝ. — Вярвам, че прекара интересно тази вечер.

Сега сякаш видя нещо дълбоко в него, което изобщо не бе виждала преди и се почувства отблъсната от допира му.

— Вечерта ще я помня дълго — отвърна искрено. — Надявам се, че господин Бътлър и сестра ви ще се съвземат.

— Ще имат махмурлук утре, и заслужено — отвърна той със стегната усмивка. — Ще се видим в понеделник сутринта. Има куп писма, които трябва да продиктувам. Искам бюрото ми да е разчистено, когато замина в командировка в петък.

— Напускате отново толкова скоро?

— Банкерска конференция в Денвър. Трябва да присъствам.

— До понеделник, тогава — каза тя с огромно облекчение, щом шефът ѝ пусна ръката ѝ.

Марион се заизкачва по стъпалата към входната врата, но се обърна и се загледа в ролс-ройса, докато се скри на завоя. Умът ѝ се задвижи сам. Отношенията с работодателя ѝ вече нямаше да са същите. Имаше някаква студенина у него, за която не беше си давала сметка и тя потрепери, щом си спомни докосването му. Изведнъж ѝ прилоша от задържалата се по дрехите ѝ миризма на дим и пот от салона за танци.

Втурна се нагоре към стаята си, завъртя крановете на ваната, смъкна трескаво дрехите си и се пъкна в сапунената вода, за да махне всякакъв спомен от упадъчната вечер.

* * *

— За какво беше малката ти среща с Ред Кели? — попита Маргарет, след като оставиха Марион до жилището ѝ.

— Наех го за малка работа.

Взря се в лицето му, огряно от светлината на околните улични лампи.

— Каква работа?

— Ще се погрижи за Айзък Бел — подхвърли той небрежно.

— Не можеш да убиеш агент на Ван Дорн! — ахна Маргарет. — Всеки полицейски служител в страната ще скочи срещу теб.

Кромуюел се изсмя.

— Не се притеснявай, мила сестричке. Поръчах на Кели само да му нанесе достатъчно щети, за да го задържи в болницата за няколко месеца. Нищо повече. Наречи го предупреждение.

Кромуюел излъга нагло сестра си. Щеше да изиграе изненада, щом се разчуеше за убийството на Бел и щеше да твърди, че смъртта на агента е било грешка, че Кели се е увлякъл. Предизвикването на гнева ѝ бе малка цена за премахването на мъжа, превърнал се в най-опасния му враг.

— Минете още една ръка — нареди Кромуюел на двамата мъже, които боядисваха багажния му вагон. Цветът беше землисто кафяв, както се боядисваха повечето товарни вагони в ранните дни на железниците. Но тосканско червеното беше по-новият цвят, използван от „Южен Пасифик“ за стандартизиране на огромната им флотилия от товарни влекачи. Искаше втори пласт боя, защото надписът Мебелна компания „О’Браян, Денвър“ още прозираше под прясно засъхналия първи пласт.

Маргарет, облечена във вълнена рокля и къс жакет, за да ѝ пази топло срещу хладния бриз, който духаше от океана през Голдън гейт, държеше слънчобран в леката утринна мъгла, паднала над града. Стояха и гледаха бояджиите на товарната платформа на празния склад, който брат ѝ беше наел под псевдоним.

— Можеш ли да им се довериш? — попита го тя.

— На бояджиите ли? — Загледа се в четиримата мъже, които мажеха усърдно боята по вагона. — За тях е просто поредната работа, още един вагон за оправяне. Стига да им се плаща добре, не задават въпроси.

— Крайно време е да смениш името — каза тя. — Някой шериф или агент на Ван Дорн ще открие, че товарен вагон на Мебели „О’Браян“ е присъствал в пет от обраните градове.

— И на мен ми мина през ума.

— Как ще го наречеш този път?

— Никак — отвърна Кромуюел. — Ще прилича просто на поредния товарен вагон на железници „Южен Пасифик“.

— Би могъл да купиш и обзаведеш нов. Защо държиш тази стара реликва?

— Защото прилича на стара реликва — засмя се той. — Изработен е през 1890 г. Железниците все още използват този модел. Предпочитам да изглежда грохнал и износен от многото години и хилядите мили влачене на товар. И тъкмо защото външният му вид е толкова обикновен, никой не би заподозрял истинското му

предназначение. Дори на твоя господин Умник Бел изобщо няма да му хрумне за истинското му предназначение.

— Не подценявай Бел. Достатъчно умен е, за да надуши подвижния ти хотелски апартамент.

Погледна я кисело.

— Не е чак толкова умен. А дори и да надуши нещо, ще е закъснял. Вагонът на Мебели „О’Браян“ вече не съществува.

Кромуюел се гордееше с грохналия си от старост багажен вагон. Беше 10 м. дълъг, с капацитет 18 тона и тежеше пет тона и половина. Щом изсъхнеше вторият пласт, вагонът щеше да се довърши с подходящото означение върху дървените си страни, което щеше да включи сериен номер под буквите ЮП за „Южен Пасифик“. Капацитетът и разтовареният тонаж също щяха да се изпишат на едната страна, докато знакът на ЮП със слънчевия изгрев — бял кръг с извито отгоре ЮЖЕН и ЛИНИИ през средата — щеше да се изрисува на противоположната страна. Довършен, товарният вагон щеше да прилича на всеки друг вагон, собственост на „Южен Пасифик“.

Дори серийният номер 16173 беше коректен. Кромуюел бе уредил номерът да се вдигне от един вагон в разпределителна станция, бракуван и след това прехвърлен на неговия апартамент на колела.

Нищо не оставяше на сляпата случайност. Всеки ход биваше грижливо обмислен и след това репетиран и репетиран многократно. Всички случайности се обмисляха и отиграваха. Нищо не убягваше на вниманието на Кромуюел, до последния най-дребен детайл. Никой бандит в историята на Съединените щати, включително Джеси Джеймс и Бъч Касиди взети заедно, не можеха да се сравнят с него по броя на успешни обири и количеството събрана плячка. Или броя на убитите хора.

При споменаването на името на Бел, мисълта на Маргарет се върна към онзи ден, в който бяха танцували заедно в хотел „Браун Палас“. Изруга се на ум, затова че ѝ се прииска да посегне и да го докосне. Самата мисъл я накара да потръпне. Беше познавала много мъже, не малко от които интимно. Но никой не беше ѝ въздействал така, както докато бе в прегръдката на Бел. Беше вълна на копнеж, която нито можеше да разбере, нито да удържи. Започна да се чуди дали изобщо ще го види някога отново, след като знаеше дълбоко в себе си, че би било изключително опасно. Ако изобщо се срещнеха,

той със сигурност щеше да разбере истинската ѝ самоличност и да намери пътека към брат ѝ Джейкъб.

— Хайде да тръгваме — каза тя, ядосана на себе си, че е дала воля на чувствата си.

Кромуел забеляза отчуждения поглед в очите ѝ, но предпочете да го пренебрегне.

— Както искаш. Ще се върна утре да проверя резултатите.

Обърнаха се и влязоха в склада. Кромуел спря да заключи вратата и постави лост, за да не може никой да влезе. Стъпките им заотекваха из празната вътрешност на сградата. Единствените мебели бяха в ъгъла, две бюра и тезгях като касиерски гишета в банка.

— Жалко, че толкова наето пространство не може да се използва по-добре — каза тя, докато се суетеше с шапката си, кривнала се настрани, след като се бе измъкнала иглата, която я придържаше.

— Трябва ми място, където да държа вагона отвърна Кромуел. — Колкото по-дълго стои на страничен коловоз до товарна платформа на празен склад, чийто собственик не може да бъде проследен, толкова по-добре.

Маргарет погледна брат си подозрително и отбеляза:

— Пак този поглед.

— Кой поглед?

— Този, който издава, че замисляш нов обир.

— Не мога да излъжа сестра си — ухили се той.

— Предполагам, че ще е загуба на време да се опитвам да те убеждавам да се оттеглиш от бизнеса с обирите.

Кромуел хвана ръката ѝ и я потупа.

— Един мъж не може да понесе да се откаже от игра, в която е по-добрият играч.

Тя въздъхна примирено.

— Добре, но този път къде?

— Не съм решил още. Първата стъпка е да разпиташ дискретно в банковите кръгове за разплащателни ведомости. После трябва да избира градчета, които имат железопътни линии и резервни коловози за товарни влакове. Измъкването е най-важната част от операцията. След това е проучването на улиците и разположението в банката. Накрая идват грижливото планиране на самия обир, разчетът на времето и маскировката ми.

Маргарет спря до бюрата и тезгяха.

— И тук го репетираш.

Той кимна.

— След като агентите ни съобщят разположението в банката и подрежда съответно мебелите.

— Свел си го до фина наука.

— Да — отвърна той не без гордост.

— Начинът ти на действие става прекалено изтънчен, прекалено сложен — предупреди го тя.

Хвана ръката ѝ и леко я стисна.

— С нищо по-малко не бих се примирил.

Бел дойде в офиса направо от влака. Ървайн и Къртис вече го чакаха в конферентната зала. Разбра, че имат добри новини, след като лицата им не бяха намръщени и не гледаха мрачно. Веселото настроение беше подсилено и с това, че Ървайн пушеше пура, а Къртис извади сребърна табакера от джоба на палтото си.

— Двамата изглеждате с бодър дух — отбеляза Бел и остави куфара си.

— Намерихме някои следи — обясни Къртис, докато палеше цигара. — Нищо разтърсващо, но малки парченца от пъзела.

— А ти, Айзък, натъкна ли се на нещо? — попита Ървайн.

Преди Бел да отговори, Агнес Мърфи влезе в конферентната зала с поднос с три чаши и кафеник.

— Извинете, че ви прекъсвам — каза тя мило, — но помислих, че може би ще желаете кафе, господа.

Бел взе подноса от нея и го постави на дългата маса.

— Много мило от твоя страна, Агнес.

Тя се обърна и тръгна към вратата.

— Ей сега ще се върна. — След по-малко от минута се върна с купичка захар и каничка със сметана. — Не ги забравих. Просто не можех да донеса всичко.

— Ти си спасителка — каза Къртис с широка усмивка и я целуна леко по бузата.

Бел и Ървайн се спогледаха усмихнати. Знаеха, че Къртис и Агнес са просто приятели и винаги се дразнеха. Агнес събра полите си, обърна се, напусна стаята и затвори вратата.

— Освен кафето, беше много съобразително, че затвори вратата — каза Бел.

Къртис пусна кръгче дим към тавана.

— Знае си стоката. Агнес не храни повече уважение към Аликзандър от нас.

— Канеше се да кажеш... — обърна се Ървайн към Бел.

— Открих, че освен липсващ пръст вероятно има рижа коса. И кара мотоциклет, който е използвал в повече от един обир. — Бел бръкна в джоба си и извади копринена торбичка, отвори я и изсипа на масата гилзата. — Вече знаем, че Бандита касапин използва колт трийсет и осми калибър. Тази гилза е намерена под един килим. Убиецът някак я е изтървал, след като не е оставил никакви гилзи в другите си банкови удари. Шериф Мърфи в Бисби се оказа умен мъж и накарал окръжния съдебен лекар да извади куршумите от жертвите на убиеца. Всички са от колт трийсет и осем.

— Можем да проверим продажбите на автоматичните колт трийсет и осми калибър — предложи Къртис.

— Не биха могли да са повече от десет хиляди — подхвърли Ървайн саркастично. — Ще отнеме десет агентски години, за да се провери всеки оръжеен дилър, продавач и собственик на магазин за метални изделия, който продава автоматици колт трийсет и осем.

— Арт е прав — отбеляза Бел, загледан в месинговата гилза. — Ще бъде загуба на време.

Къртис се ухили като лисица.

— Не и ако имаме следа към мястото, където се крие бандитът. Тогава можем да проверим търговците на оръжие в района.

— Добро съображение — съгласи се Бел, без да знае какво се кани да разкрие Къртис. Междувременно ще я пратя в Чикаго, да видим дали експертите на агенцията ни могат да извадят някакви пръстови отпечатащи. — Отпусна се на един от столовете, килна го на двата задни крака и вдигна стъпалото си на масата. — Сега да чуем какво изровихте вие двамата.

Ървайн отвори подвързана счетоводна книга и я постави на масата пред Бел и Къртис.

— Ударих добра жила в Елхорн, Монтана. Записали са серийните номера на петдесетдоларовите банкноти в хранилището им в деня преди обира.

— Мога да разбера защо — каза Бел. — Петдесетачките се фалшифицират повече от всяка друга банкнота. След като счетоводителят им е описал банкнотите, трябва да е оглеждал всяка една, за да е сигурен, че не е фалшификат.

Ървайн потупа с пръст данните в книгата и погледна Бел.

— Може да помолим офиса в Чикаго да пусне бюлетин до банките в Запада да следят за тях. Петдесетачки ще се проследят по-лесно от петачки, десетачки или двайсетачки.

— И много по-лесно от еднодоларовите добави Къртис.

— Ще се погрижа за това — увери ги Бел.

— Поразпитах сам и всъщност стигнах до две банки в Сан Франциско, където са се появили три от банкнотите.

— Добра работа — похвали го Бел. След това се обърна към Къртис. — Е, как е при теб, Артър? Извади ли някакъв късмет?

— Намери ли пътнически вагони, на които може да се е измъкнал убиецът? — попита Тървайн.

— Не. Но виж, товарните вагони са друга история.

— Не бяха ли претърсени от хайките?

Къртис поклати глава.

— Не и натоварените и заключените.

— И това на какво те наведе? — попита Бел.

Лицето на Къртис се разцепи в широка усмивка и засия.

— Много часове ми отне в ровене в мухлясали стари регистри на железопътни компании, но направих интересно откритие. Установих, че три вагона са били на страничните коловози в обраните градове. Товарен вагон номер 15758 е присъствал в град Вирджиния и Бисби по време на грабежите. Във Вирджиния товарният му манифест е записан като петдесет бали бодлива тел за транспорт до едно ранчо в Южна Калифорния. Вагон 15758 е бил празен на страничния в очакване да го прикачат на друг влак в Бисби.

— Празен — повтори Тървайн и се размърда неспокойно в стола си.

— Да, празен. Карал е товар фаянс от Лас Крусес, Ню Мексико, до Тусон, преди да го върнат празен до Ел Пасо.

— Значи можем да го задраскаме — измърмори Бел. — А другите?

Къртис погледна бележките си.

— Номер 18122 е присъствал в Елкхорн, Монтана и Гранд Джънкшън, Колорадо, когато банките им бяха обрани. Бил е на страничния коловоз в Гранд Джънкшън в очакване да го прикачат на влак до Лос Анджелис. Товарът му е бил шейсет каси вино. В Елкхорн с носил товар дюшеци от фабрика в Сакраменто, Калифорния.

— Толкова с 18122 — каза Ървайн. Едва ли бандитът е избягал в различни места.

Къртис още повече засия.

— Запазих най-доброто за накрая. Стана и отиде до черната дъска. Написа на черната повърхност: Мебелна компания „О’Браян, Денвър“. След това се обърна с доволно изражение на лицето. Вече стигаме до товарен вагон, който е присъствал на пет обира.

Бел и Ървайн изведнъж се надигнаха в столовете си, приковали вниманието си в Къртис. Агентът беше хванал бика за рогата и разровил в поле, където никой от тях не бе помислил да влезе.

Изненадан от неочакваното разкритие на Къртис, Бел повтори:

— Вагонът е бил в пет града в деня, в който банките им бяха ограбени?

— Съставих списък на градовете, времето и крайната му дестинация.

Ървайн едва не разля кафето си и го върна на подноса.

— Нямах ли предвид дестинации, в множествено число?

— Не. Дестинация. Единствено. — Къртис се изсмя тихо. — Във всеки от случаите, мебелният вагон от Денвър е отивал до Сан Франциско. Не можах да намеря никакъв запис да е бил каран обратно до Денвър или някъде другаде. Мога само да заключа, че е бил фасада, използвана от бандита да се измъкне от преследвачите.

Бел се вторачи в написаното на черната дъска.

— Ще заложа месечната си заплата, че една проверка за мебелни предприятия в Денвър ще докаже, че Мебели „О’Браян“ не съществува.

— Мисля, че това се разбира от само себе си — довърши Ървайн.

Бел се обърна към Къртис.

— Кога е последният опис на „Южен Пасифик“ за вагона?

— Бил е оставен на резервен коловоз в железници „Сан Франциско“ преди две седмици. При последното ми запитване все още беше там.

— Значи трябва да отидем и да го потърсим.

— И да го наблюдаваме — додаде Ървайн.

— Това също — отвърна Бел. — Но трябва много да внимаваме, да не предупредим бандита, че стягаме обръча около него.

Къртис запали нова цигара.

— Ще тръгна с първия влак сутринта за Сан Франциско.

— Двамата с Ървайн тръгваме с теб. — Бел се обърна към Ървайн. — Спомена, че три банкноти са се появили в Сан Франциско.

Ървайн кимна.

— Точно така. Една в Национална банка „Кромуюел“ на Сан Франциско и две в Национална банка „Крокър“.

Бел се усмихна за първи път.

— Изглежда, че всички пътища водят към Сан Франциско, господа.

— Така започва да изглежда — съгласи си Къртис, още по-въодушевен.

Двамата агенти зачакаха нетърпеливо, докато Бел оглеждаше картата на стената с флагчетата, маркиращи ужасните престъпления на Бандита касапин. Уликата беше почти нищожна и лесно можеше да ги отведе в задънена улица. И все пак това, до което се бяха докопали тримата агенти на Ван Дорн, носеше удовлетворение. Колкото и слабо да беше, нямаха накъде другаде да продължат. Но бе достатъчно, за да се заформя план в ума на Бел.

— Може да се окаже като залагане на товарна кранта в надбягване, но мисля, че може би имаме шанс да хванем бандита в капан.

— Имаш ли план? — попита Ървайн.

— Да предположим, че подхвърлим версия в местните вестници в Сан Франциско, според която на специален влак се товари сума за заплати от един милион до банка в град, населен от няколко хиляди миньори. Голямото количество ще е защото собствениците на мини са обещали специален бонус за работниците, за да предотвратят стачка, обявена от миньорския профсъюз с искане за значително повишаване на заплатите.

Къртис помисли над предложението на Бел и отвърна:

— Бандитът би могъл лесно да провери версията и да разбере, че е фалшива.

— Не и ако някой от нас седи в телеграфната служба, когато дойде запитването и даде подходящия отговор.

— Можем дори да извадим късмет и да открием кой е пратил телеграмата — каза Ървайн.

Бел кимна.

— И това го има, да.

Ървайн се загледа в чашата си с кафе като баячка, гадаеща по чаени листенца.

— Шансът е едно на хиляда. Всички го знаем.

— Несъмнено си струва да опитаме — каза Бел. — А и да се провали замисълът, все пак може да се натъкнем на друга следа към бандита.

— Имаш ли предвид някой град? — попита Къртис.

— Телърайд, Колорадо — отвърна Бел. — Защото градчето е разположено в затворен каньон. Телърайд също така е районът, където миньорите му са се вдигали на стачка срещу собствениците на мини през 1901 и 1903 г., тъй че нова стачка би изглеждало доста правдоподобно.

— Ако товарният вагон „Мебели О’Браян“ се появи, ще знаем, че нашият човек се е хванал на въдицата — каза Къртис.

— Щом влакът го изведе на страничния коловоз в Телърайд, единственият изход ще бъде, откъдето е дошъл. — Ървайн въздъхна и се усмихна доволно. — Бандитът ще е в капан и няма да може да се измъкне.

Атмосферата в конферентната зала беше нажежена от очакване и надежда. Онова, което доскоро изглеждаше изгубена кауза, започваше да се прояснява. Три чифта очи зашариха по гигантската стенна карта на запад към Тихия океан и се фокусираха в пристанищния град Сан Франциско.

В асансьора, който го свали на улицата, за да тръгне към „Браун Палас“, Бел се почувства окрилен. Загуба, печалба или равенство, крайт на играта сякаш се очертаваше пред очите му. Вярно, все още беше мъгливо и едва доловимо, но картите най-сетне падаха за него. Мислите му се насочиха към Роуз и той за стотен път се зачуди каква връзка можеше да има красавицата с Бандита касапин.

Що за жена можеше да е близо до мъж, който убива жени и деца? Започваше да се убеждава, че може би в нея има нещо гнило почти колкото у бандита, ако не и повече.

Бел излезе от асансьора на „Браун Палас“ и тръгна към апартамента си. Извади ключа от джоба на панталона си и го пъкна в

ключалката. Преди да го завърти, вратата се откряна. Резето не беше задвижено докрай при заключването.

Спря се и се напрегна. Първата му мисъл бе, че камериерката е забравила да затвори вратата и да завърти ключа. Беше логично допускане, но някакво вътрешно благоразумие събуди подозрителността му. Усещането, че нещо не е съвсем наред, го беше спасявало неведнъж.

Бел си беше създавал много врагове през годините като агент на Ван Дорн. Няколко мъже, които беше заловил, изправил на съд и пратил в затвора, се бяха заклели да му отмъстят. Трима се бяха опитали и двама бяха загинали.

Ако някой го очакваше вътре, нямаше да е с оръжие, прецени той. Изстрелите щяха да отекнат из хотела и да доведат на бегом десетина души от персонала. За да се измъкне престъпник от деветия етаж, трябваше или да изчака асансьора, или да побегне по стълбището надолу, а нито едно от двете не беше добър избор за успешно бягство.

Бел си даваше сметка, че може би преувеличава заплахата, която най-вероятно не съществуваше. Но не беше доживял толкова дълго, без да проявява подозрителност. Ако го очакваха вътре, щяха да свършат мръсната си работа с нож.

Смъкна шапката си и я пусна. Преди да падне на килима, стисна в ръката си малкия деринджър, двуцевен 41-калибров пистолет, който можеше да нанесе изумително тежко поражение в близък обхват.

Бел размърда ключа в ключалката уж че завърта резето. Отвори вратата и се задържа, като огледа фоайето на апартамента и дневната зад него, преди да влезе. Миризмата на цигарен дим го удари в ноздрите, потвърждавайки подозренията му. Много рядко запалваше пура, и то само след обилна вечеря. С малкия пистолет в дланта пристъпи в апартамента. Смъртта бе третият, който чакаше вътре.

На едно от канапетата седеше мъж и четеше вестник. При появата на Бел остави вестника настрана и показа лице, грозно като грях. Черната коса беше мазна и зализана назад. Лицето, все едно че беше стъпкано от муле, а тялото му бе като на глиган, спечелил награда на щатска ловна експозиция. Погледът в очите му беше странно мек и дружелюбен — прикритие, заблудило много от

жертвите му. Бел не се подлъга. Веднага разбра, че мъжът има силата да скочи като тигър.

— Как влязохте? — попита го чистосърдечно детективът.

Непознатият вдигна ключ. Гласът му прокълтя като каменотрошачка:

— Шперц. Никога не излизам от къщи без него.

— Името ви?

— Все едно е дали ще знаеш името ми. Няма да имаш шанс да го използваш. Но щом попита — Ред Кели.

Фотографската памет на Бел зацепи и споменът за един доклад, който бе прочел веднъж, се върна в ума му.

— О, да. Скандално известният Ред Кели, боксьор, съдържател на бар в Барбери Коуст и убиец. Би се добре срещу световния шампион Джеймс Дж. Корбът. Проучих веднъж един доклад за теб, в случай че прехвърлиш границата на Калифорния. Сбърка. Имаш покровителството на корумпирани политици, което те пази от екстрадиране за престъпления в други щати, но това няма да ти помогне в Колорадо. Тук си субект за арест.

— И кой ще ме арестува? — запита Кели, оголил два реда златни зъби. — Ти ли?

Бел стоеше отпуснат, в очакване Кели да се задвижи.

— Няма да си първият.

— Знам всичко за теб, миличък — изсумтя презрително боксьорът. — Ще кървиш като другите мърлячи, дето съм вкарал в гроба.

— Колко детективи и ченгета?

Кели се ухили гадно.

— Трима, доколкото помня. След време бройката почва да се губи.

— Дните ти за убийства свършиха, Кели — каза Бел спокойно.

— Това ще е денят, миличък. Ако мислиш, че ще ме уплашиш с това детско пушкало в ръката, забрави.

— Не мислиш ли, че мога да те убия с него?

— Няма да имаш шанса.

Това беше. Бел го засече моментално. Внезапното изместване на погледа. Изви се присвит, прицели се мигновено и стреля в челото на мъжа, промъкваш се към него иззад завесата, където се беше скрил.

Изстрелът отекна през отворената врата и изкълтя в преддверието на хотела.

Кели погледна тялото на съдружника си с интереса на кон, настъпил прерийно псе. След това се усмихна на детектива.

— Репутацията ти е заслужена. Сигурно имаш очи на тила си.

— Дошъл си да ме убиеш — каза невъзмутимо Бел. — Защо?

— Работа, нищо повече.

— Кой ти плати?

— Няма нужда да го знаеш. — Кали остави вестника настрана и бавно се изправи.

— Не посягай за пистолета на колана зад гърба ти — предупреди Бел. Малкият деринджър не трепваше в ръката му.

Златните зъби на Кели лъснаха отново.

— Не ми трябва патлак.

Скочи напред и силните му крака го изстреляха като оръдеен снаряд.

Това, което спаси Бел в двете последващи секунди, беше разстоянието от два метра и половина, което го делеше от убиеца. Малко по-близо и Кели щеше да се срути върху него като лавина. Сега го удари като таран, Бел изхвърча настрана върху един от столовете и падна на зеления килим, но не преди да успее да дръпне спусъка на пистолета си и куршумът да се забие в дясното рамо на Кели.

Гангстерът залитна на място, но не падна. Твърде як и мускулест беше, за да се огъне от куршум, който не бе засегнал сърцето или мозъка му. Огледа разширяващото се алено петно на ризата си с равнодушния поглед на хирург и се ухили злобно.

— Патлачето ти има само два куршума, миличък. Вече е празно.

— Ще ми се да престанеш да ме наричаш „миличък“ — каза Бел и скочи на крака.

Този път беше ред на Кели да посегне зад гърба си и да извади своя револвер колт. Тъкмо го насочваше, за да дръпне спусъка, когато Бел запокити деринджъра като играч на бейзбол, получил сигнал от кетчъра да хвърли бърза топка. От метър и двайсет не можеше да не улучи. Малкото оръжие, твърдо като кварц, фрасна гангстера в лицето точно между очите.

Кръвта бликна от раната и заля лицето на Кели. Ударът го принуди да залитне повече от парчето стомана в рамото му. Не извика

от болка, нито нададе смразяващ кръвта рев, само изпъшка силно. Революерът все още бе в ръката му, но не го вдигна да се прицели. Не можеше. Бел наведе глава и връхлетя срещу силния мъж като делфин към голяма бяла акула, ускоряваше с всяка стъпка и натресе с всичка сила главата си в стомаха на убиеца. Бившият боксьор изпъшка, подхвана го и го запокити през стаята с феноменална сила.

Бел се стовари с трясък в стената и въздухът изригна от дробовете му. Малко по-силен сблъсък и щеше да е в гипс два месеца. Но чупещото кокали връхлитане не бе напразно. При удара на неговите осемдесет и три килограма в сто и дванайсетте на Кели беше измъкнал револвера от ръката на убиеца.

Не последва команда „Спри или ще стрелям“. Бел беше минавал през мелачката и знаеше, че няма смисъл да хабиш думи с тип, убийствено решен да те прати на мраморната маса на окръжния съдебен лекар. Не хранеше илюзии, че ще надвие Кели в мъжки бой. Убиецът беше по-силен и по-безскрупулен. Едва успя да прати два куршума, докато Кели се съвзе достатъчно, за да посегне и да го сграбчи за врата с яростта на горила. Яките му ръце започнаха да душат детектива. Рухна върху Бел и го събори върху килима. Огромната му тежест притисна тялото и ръцете на агента, за да му попречи да стреля отново. Кели застиска методично и невъзмутимо, все едно че куршумите, които бе получил, са дребна досада.

Бел не можеше да мръдне, нито да посегне нагоре в усилие да изтръгне пръстите, впити в шията му. Силата на Кели надвишаваше неговата многократно. Детективът не се съмняваше, че не е първият, когото Кели е удушил. Освен ако не направеше нещо много бързо, нямаше и да е последният. Мракът вече стесняваше полезрението му и с всеки миг ставаше по-тъмно.

Това, което го стъписа повече от осъзнаването, че е едва на няколко секунди от смъртта, беше какво става с двата куршума в тялото на Кели. Беше сигурен, че е поразил гиганта. Бел се взря в двете очи, тъмни като самото зло и в кръвта, превърнала долната половина на лицето в ужасна пурпурна маска. Какво го държеше жив, защо не се изцеждаше силата му? Този мъж не беше човек.

След това, съвсем доловимо, Бел усети, че натискът започва леко да отслабва. Вместо да се опита да изтръгне ръцете от врата си, той заби палци в безизразните очи на Кели знаейки, че ще е последният му

ход, преди тъмнината да се затвори около него. С рязко въртливо движение Бел измъкна тялото си изпод боксьора.

Едрият мъж изохка и покри очите си с ръце. Заслепен пропълъзя към Бел и той изрита отчаяно в стомаха му. Едва сега видя двете дупки от куршуми, от които се процеждаше кръв през ризата на Кели под гръдния кош. Какво го държеше още, зачуди се Бел. Трябваше вече да е умрял. Но вместо това гангстерът се пресегна и го сграбчи за крака.

Бел усети, че го дърпат по килима, вече зацапан и прогизнал от кръвта на убиеца. Изрита със свободния си крак и той отскочи от Кели, който все едно че изобщо не го усети. Хватката на прасеца на Бел се стегна. Ноктите се забиха в плътта му през панталона. Издърпаха го още и видя сгърченото в агония лице и очите, пламнали от омраза.

Беше време грозният бой да свърши. Дясната ръка на детектива още стискаше колта. С убийствено спокойствие надигна цевта, докато дулото се озова на половин педя от лицето на Кели, уверено дръпна спусъка и отпрати 44-калибровия куршум в дясното око на мъчителя си.

Нямаше предсмъртен крясък, нито ужасно гъргорене. От гърлото на Кели се изтръгна тежка въздишка и той се превъртя по килима като огромен звяр в смъртните си гърчове.

Бел се надигна на пода и заразтрива гърлото си, задъхан от изтощение. Извърна глава и се взря към входа с нахлуващите в апартамента мъже. Спряха се стъписани пред гледката на морето от кръв и туловището на мъж с неразпознаваемо лице под червената засъхваща маска. Лицето изглеждаше особено гротескно заради златните зъби, показали се от отворената уста, които в момента бавно потъмняваха.

Кели беше умрял трудно, но за какво? Пари? Дълг? Вендата? Не и последното. Бел изобщо не беше правил разследване срещу гиганта от Барбари Коуст. Някой трябваше да му е платил за убийството и да е платил изключително щедро.

Зачуди се дали изобщо ще узнае отговора.

* * *

На другата сутрин Бел излезе от голямата порцеланова вана, изтри водата, капеща от тялото му и се огледа в огледалото. Гърлото му не изглеждаше добре. Беше подуто, със синкави отоци, толкова ясни, че можеше да види формата на пръстите на Ред Кели, където се бяха заровили в плътта му. Облече чиста бяла риза и остана доволен, че високата колосана яка, която, макар да дразнеше възпалената кожа, прикриваше отоците.

Не бяха единствените синкавозелени петна по разнебитеното му тяло. Имаше следи и от падането върху стола, а също и от момента, когато бруталната сила на Кели го отпрати през стаята в стената. Бяха болезнени на допир и нямаше скоро да спаднат.

След като облече традиционния си ленен костюм, Бел напусна хотела, отби се в телеграфната станция на „Уестърн юнион“ и прати телеграма до Джоузеф Ван Дорн, в която го уведоми за опита за покушение над живота му. Когато влезе бавно през вратата на офиса, Агнес Мърфи се втренчи в него открито. Стоеше замръзнала, с майчинска загриженост в очите.

— О, господин Бел. Чух за неприятния ви инцидент. Искрено се надявам, че сте добре.

— Няколко отока, Агнес, нищо повече.

Чули гласа му, Къртис и Тървайн дойдоха от конферентната зала, а след тях от кабинета си изскочи и Аликсандър. Двамата агенти стиснаха ръката му енергично — малко прекалено енергично, помисли Бел и потръпна от болката, пронизала разнебитеното му тяло. Аликсандър само се задържа отзад като зрител на аудиенция.

— Радвам се, че все пак си жив и здрав — каза Къртис. — Чухме, че било голям бой.

— Този път бях на косъм повече откогато и да било — потвърди Бел.

— След като говорихме с теб по телефона, пратих идентификацията ти на Ред Кели до офиса ни в Сан Франциско. Ще проверят Кели за някой от клиентите му, който може да е искал те елиминира.

— Ужасно нещо — каза Аликсандър безчувствено. — Немислимо е някой да помисли да убие агент на Ван Дорн.

Бел го изгледа продължително.

— Мога само да се чудя как Кели е научил къде съм отседнал.

— Кели е добре известен криминален бос от Барбери Коуст в Сан Франциско — замисли се Ървайн. — Би ли могло някой от бившите ти приятели, които си пращал в затвора, или пък приятели или семейства на екзекутирани, които ти си задържал, да са от Сан Франциско?

— Не, доколкото мога да си спомня — отвърна Бел. — Ако трябва да правя предположения бих казал, че Бандита касапин стои зад това.

— Ако знае, че ти водиш делото, определено има мотив.

— Няма да спрем, докато не стигнем до дъното на тая история — заяви Аликсандър. За Бел думите му прозвучаха кухо. — Не мога да опиша колко се радвам, че сте жив и здрав. — След това се обърна и тръгна към кабинета си.

След като се отдалечи достатъчно, Бел каза тихо:

— Още един пирон в ковчега, господа. Ключът към местонахождението на бандита наистина е Сан Франциско.

Когато Бел, Ървайн и Къртис слязоха от ферибота от Оукланд и влязоха в огромния Фери Билдинг, се озоваха в триетажен коридор с низ от еднакви арки и високи прозорци. Излязоха на Ембаркадеро, в началото на Маркет стрийт. Ървайн и Къртис се засилиха да спрат едно моторно такси, а Бел се обърна и погледна към високата 72 метра часовникова кула, моделирана по подобие на камбанарията Хиралда в Севиля, Испания. Дългите стрелки на масивния часовник показваха четири и единайсет.

Бел провери на джобния си часовник и грижливо си отбеляза, че часовникът на фериботното здание е с една минута напред.

Заради огромните тълпи в терминала, изсипали се от четири ферибота едновременно, агентите не успяха да намерят свободна кола. Бел спря една карета с конски впряг, спазари се с кочияша за цената и се разпореди да ги откара до хотел Палас на Монтгомъри стрийт. Щом се настаниха в каретата, Къртис се обърна към Бел:

— Как смяташ да се справиш с офиса на Ван Дорн в Сан Франциско?

— Ще имаме вечеря с окръжния директор. Казва се Хорас Бронсън. Веднъж работих с него в Ню Орлиънс. Добър колега е и много ефективен. Когато му пратих телеграма, отговори ми и предложи всякакво съдействие, което е по силите му. Обеща да прати агентите си да съберат от оръжейните продавачи имената на хора, които може да са закупили колт трийсет и осем автоматик.

Ървайн завъртя незапалена пура между пръстите си.

— Аз от своя страна ще започна с банки „Кромуюел“ и „Крокър“, за да видя дали могат да помогнат да проследим серийните номера на откраднатата валута.

Бел му каза:

— Би могъл да провериш и другите по-големи банки като „Уелс Фарго“ и банка „Италия“. Може някои от откраднатите банкноти да са при тях. Ако бандитът е от Сан Франциско, допустимо е да ги е пуснал из града.

— Работата ни е очертана ясно — отбеляза Къртис. — Аз ще се опитам да намеря вагона на „Мебели О’Браян“.

Бел изпъна крака в каляската и рече:

— След срещата ни с Бронсън ще напиша съобщението за фалшивия превоз на валута до банка „Сан Мигел“ в Телърайд и ще наредя на издателите на главните вестници в града да го пуснат.

Каретата стигна до величественния хотел „Палас“ и навлезе през „Гардън корт“, елегантния вход за карети с извисяващите се над него седем етажа блестящи бели мраморни балкони и над сто изящни колони. Светлината отгоре се процеждаше през огромен купол от цветно стъкло.

Бел плати на кочияша, а носачите внесоха багажа. Тримата детективи влязоха в просторно внушително фоайе. След като се регистрираха, качиха се до стаите си в хидравличен асансьор, облицован с дърво от секвоя. Бел уреди стаите им да са свързани, оформяйки голям апартамент.

— Вижте какво — заговори той на Ървайн и Къртис, — вече е почти пет часа, тъй че нищо не можем да постигнем днес. Хайде да се освежим. После излизаме, вечеряме хубаво, наспиваме се добре през нощта и утре от рано почваме ровенето из храстите.

— На мен ми звучи добре — отвърна Ървайн. Стомахът му къркореше, след като не бяха яли нищо в последните осем часа.

— Имаш ли предвид някой ресторант? — попита Къртис.

— Бронсън е член на „Бохемиън кльб“. Уредил е да се храним с него в трапезарията.

— Звучи страхотно.

Бел се усмихна.

— Не знаете колко страхотно.

* * *

В осем часа мъжете слязоха от таксито на Тейлър стрийт пред входа на могъщия и елитен „Бохемиън кльб“. Основан през 1872 г. като средище за вестникарски журналисти и хора на изкуството и литературата, членовете на клуба включваха личности като Марк Твен, Брет Харти, Амброуз Биърс и Джек Лондон. С годините се включваха

и други могъщи и влиятелни мъже, които формираха бизнес елита на града и скоро се превърнаха в доминираща група. Не се допускаха жени, а съпруги и неженени гости на членовете трябваше да влизат през задна врата.

Тази вечер бяха допуснали жени в трапезарията от уважение към Енрико Карузо, който бе настоял съпругата му да присъства. Директорите на клуба прецениха, че поводът е специален и направиха едно от малкото изключения.

Ървайн и Къртис последваха Бел в главната приемна и постояха малко, докато към тях се приближи строен младолик мъж със стегнато мускулесто тяло, създаващо впечатлението за висок ръст и енергично разтърси ръката на Бел.

— Айзък, колко се радвам, че се виждаме.

— Удоволствието е мое — отвърна Бел зарадван, че вижда стария си приятел и се подготви за смазващото кости здрависване. — Изглеждаш в добра форма.

— Още работя по тоя въпрос. — Кимна на Ървайн и Къртис и се усмихна. — Здравейте. Аз съм Хорас Бронсън.

Гласът му беше дрезгав и пасваше на широките рамене, които сякаш бяха готови да пръснат по шевовете самото на изрядно скроения му сив костюм. Чертите на лицето му придаваха вид на ученик под буйната, изсветляла от слънцето коса.

Бел ги представи и го досмеша, като видя израженията на агентите си, и как примигаха щом Бронсън стисна ръцете им в голямата си лапа. Макар да оглавяваше офис с десет агенти в голям град, Бронсън отстъпваше на Бел, който беше с по-висок ранг в агенцията. Освен това изпитваше възхищение към него заради всестранния му опит и безупречната репутация в залавянето на закононарушители. А също тъй беше и задължен на старшия детектив, който го бе препоръчал на Ван Дорн за поста в Сан Франциско.

— Елате с мен в трапезарията — покани ги той топло. — Клубът е известен с гастрономичните си удоволствия и чудесните си вина.

Домакинът им ги изведе от импозантното фойе в просторната и впечатляваща трапезария, облицована великолепно с махагон на пода, стените и тавана. Размени няколко думи с дежурния управител. После сложи ръка на рамото на Бел.

— Помолих го за маса, която обикновено резервирам за делови разговори. Намира се в един от ъглите на трапезарията и никой няма да ни подслуша.

Управителят ги отведе до една маса встрани от останалите, но с добра гледка към другите вечерящи в помещението. Стоящият до нея сервитьор постави кърпи на скутовете им и изчака, докато Бронсън прегледа менюто с вино и направи избора си. Щом сервитьорът се отдалечи, Бронсън се отпусна и погледна Бел.

— Проверих броя на магазините, които са продавали колт трийсет и осем автоматик, откакто тези оръжия са се появили на пазара. Шейсет и седем са. Включил съм четирима агенти в разследването. Би трябвало да имат отговор до два-три дни. Или порано, ако извадят късмет.

— Благодаря ти, Хорас — отвърна Бел. — Това ще ни спести нужното време, за да потърсим и по другите следи.

— Най-малкото, което мога да направя — каза с широка усмивка Бронсън. — Освен това господин Ван Дорн ми нареди да ти окажа най-пълно съдействие.

— Ще ни трябва цялата помощ, която можем да получим.

— Имате ли други дири към Бандита касапин?

— Ще трябва да ми се закълнеш да пазиш тайна. Открих, че бандитът има шпиони вътре в агенцията ни.

— В пълна безопасност си, ако споделиш с мен — каза Бронсън с усиливаща се тревога. — Трудно е да се повярва, че е възможно такова проникване. Ван Дорн знае ли за това?

Бел кимна.

— Знае.

След това го запозна с уликите, колкото и да бяха несигурни, които ги бяха довели в Сан Франциско. Обясни за издирването на Ървайн на серийните номера на парите, откритието на Къртис за товарния вагон за бягството и своите разкрития за косата на бандита и липсващия пръст. Каза го предпазливо, с подробности, но без разкрасяване. Ървайн и Къртис също добавиха коментари по това, което бяха разкрили в проучванията си. След като Бел приключи доклада си, Бронсън помълча няколко секунди.

Най-сетне заяви:

— Разследването ви е постигнало голям напредък, Айзък. Събрали сте конкретни неща, след като само допреди няколко седмици нямаше нищо. Но за жалост едва ли е достатъчно за идентифицирането на бандита.

— Не е — съгласи се Бел. — Но е нишка, която може да доведе до конец, който може да отведе до въже.

Виното, избрано от Бронсън, калифорнийско шардоне резерва на Чарлз Крут, най-старата винарна в долината Напа, пристигна и след подобаващата церемония с опитването беше разлято по чашите. Докато проучваха менюто, всякакви приказки за бандита се прекратиха. Наслаждаваха се на виното и избираха вечерята си.

— Какво те интригува, Бел? — попита Бронсън.

— Кухнята има момици в сос бешамел. Ще ги опитам, защото обожавам момици.

— Това не са ли бичи тестиси? — попита Къртис.

— Мислиш за „стридите“ от Скалистите планини — засмя се Бронсън.

— Ценени са от чревоугодниците по цял свят — обясни Бел. — Това са телешки щитовидни жлези. Има две жлези, едната в гърлото, а другата близо до сърцето. Сърдечната момица е смятана за най-вкусната от главните...

Изведнъж Бел млъкна по средата на изречението и се загледа напрегнато през трапезарията. Виолетовите му очи се присвиха фокусирани в далечината. Отпуснатото му тяло се стегна и той се надигна в стола си като замаян.

— Какво има, Бел? — попита Ървайн. — Изглеждаш сякаш си видял самото Възкресение.

— Видях го — промълви Бел, приковал очи в двама души, които бяха влезли току-що и говореха с управителя. Бяха изумителна двойка и накараха всички в трапезарията да извърнат глави към тях. И двамата имаха еднаква огнено червена коса. Жената беше висока колкото средния на ръст мъж.

Дамата беше облечена в костюм от две части с пола на годета, която очертаваше издължена камбановидна форма и леко се влачеше по пода. Блузата беше извезана с дантела по ръба, а над нея имаше къс жакет с изключително дълбоко деколте, което ѝ позволяваше да покаже великолепно диамантено колие. В доминираната от

формалност ера, модната ѝ широка и обшита с пера шапка модел „Веселата вдовица“ ѝ придаваше свършена елегантност. Раменете ѝ бяха загърнати с лисича кожа.

Мъжът носеше скъп черен костюм с елек. Голяма златна верижка висеше от единия джоб и минаваше през илик до другия джоб, в който беше джобният часовник. От него висеше дебел ланец, инкрустиран с диаманти. Очите му гледаха уверено и не пропускаха нищо. Огледа помещението, все едно че е собственикът му. Видял няколко познати, мъжът леко се усмихна и вежливо закива с глава. Двойката беше отведена до маса в средата на трапезарията на място, видимо добре от другите гости. Беше добре отиграно влизане, извършено с изтънчена елегантност.

— Коя е онази двойка, дето влезе толкова импозантно?

— Джейкъб Кромуел, собственикът на Национална банка „Кромуел“. Очарователната дама до него е сестра му.

— Сестра?

— Да, казва се Маргарет, член на обществения елит. Заета е с благотворителна дейност. Двамата с брат ѝ са много богати и влиятелни. Живеят на Ноб Хил.

— Значи се казва Маргарет Кромуел — каза Бел тихо. — В Денвър я познавах като Роуз Мантека.

Ървайн го погледна.

— Това ли е жената, за която ни каза, че е шпионка за Бандита касапин?

— Освен ако няма близначка, тя е — отвърна Бел.

— Невъзможно — заяви Бронсън с тон, натезжал от насмешка. — Предположението е нелепо. Двамата с брат ѝ правят за Сан Франциско повече, отколкото половината богаташи в града взети заедно. Поддържат домове за сираци, хуманитарното общество за изгубени и скитащи животни в града и градското благоустройство. Дават големи дарения за достойни каузи. Радват се на голяма почит и възхищение.

— Има право — потвърди Къртис. — Ако Кромуел притежават голяма банка в Сан Франциско и вече са богати, защо са им кражбите и убийствата?

— Мис Кромуел омъжена ли е? — запита Бел.

— Не. И има репутация на дама с доста буен нрав.

— Възможно ли е да си сгрешил за това, че шпионира за бандита? — запита Ървайн.

Бел гледаше напрегнато към Маргарет Кромуел и попиваше всяка черта от лицето ѝ. Изглеждаше потънала в разговор с брат си и не погледна към него.

— Би могло да съм сбъркал — промълви той неубедено. — Приликата между нея и жената, която срещнах в Денвър, е свръхестествена.

— Познавам Кромуел лично — каза Бронсън. — Той съдейства на Ван Дорн по една банкова измама, с която банда мошеници искаха да разорят местни бизнесмени. Ще те запозная с него.

Бел поклати глава и стана.

— Не се притеснявай. Сам ще се представя.

Закрачи между столовете на вечерящите към масата на Кромуел. Преднамерено мина леко встрани от Маргарет, за да не забележи приближаването му. Без да обръща внимание на Кромуел я погледна със снизходителна усмивка, зачуден как ще реагира.

— Моля за извинение, мис Кромуел, но вярвам, че се срещнахме в Денвър. Казвам се Айзък Бел.

Тя се вцепени, но не се обърна да го погледне. Гледаше брат си в очите над масата с неразгадаемо изражение — изненада навярно, или стъписване, или нещо друго — нещо, граничещо с терзание или притеснение. За миг сякаш не знаеше как да реагира. Но моментално се овладя.

— Съжалявам, но не познавам господин Айзък Бел.

Гласът ѝ беше спокоен, без и най-малка следа от трепет. Говореше, без да поглежда към него. Знаеше, че ако го направи, щеше да е като удар в стомаха ѝ. Беше благодарна, че не стои права, иначе краката ѝ щяха да омекнат и да се свлече на килима.

— Извинете — каза Бел вече убеден от реакцията ѝ, че е жената, която познаваше като Роуз Мантека. — Трябва да е моя грешка.

Кромуел беше станал вежливо и държеше кърпата си. Гледаше Бел като боксьор на турнир, оценяващ противника си, преди да бие звънецът за първия рунд. Подаде ръка.

— Джейкъб Кромуел, господин Бел. Член ли сте на клуба?

— Не, гост съм на Хорас Бронсън от детективска агенция „Ван Дорн“.

Бел стисна ръката на Кромуел и му се стори странно, че банкерът държи ръцете си в ръкавици, докато яде. От дългия следователски навик хвърли поглед на кутрето на ръкавицата на лявата ръка. Тъканта над пръста беше изпълнена и плътна. Не че смяташе, че има и най-нищожен шанс Кромуел да е бандитът. Идеята беше безумна.

Кромуел кимна.

— Познавам Хорас. Чудесен мъж. Голям актив за компанията ви.

Бел забеляза отблизо, че рижата коса на Кромуел с късо подстригана и започваше да изтънява на тила. Банкерът беше нисък, слаб и се държеше по-скоро с женствено изящество, отколкото с мъжка грубост. Видя в очите му същия поглед, който беше видял веднъж в един планински лъв, когато го простреля в Колорадо. Беше хладен, почти мъртъв дълбоко отвътре.

— Да, голям е, да.

— Бел? Май не бях чувал името досега — каза Кромуел, сякаш се опитваше да го свърже с нещо познато. Изостави мисълта като маловажна. — В Сан Франциско ли живеете?

— Не, в Чикаго.

Маргарет не можеше да се насили да погледне към Бел. Изпитваше неудържим огън дълбоко в тялото си. Лицето ѝ пламна и се изчерви като череша. След това се ядоса не толкова на Бел, колкото на себе си, че издава емоция.

— Двамата с брат ми бихме искали да се насладим на вечерята си насаме, господин Бел. Ако ни извините.

Видя как почервеня дългата ѝ шия и остана доволен.

— Много съжалявам за натрапването си. — Кимна на Кромуел.

— Господин Кромуел.

След това се обърна и тръгна обратно към масата си.

Щом се увери, че Бел се е отдалечил достатъчно, Кромуел изсумтя.

— Какво, по дяволите, нрави той в Сан Франциско? Мислех, че Ред Кели се е погрижил за него.

— Явно Кели се е провалил — отбеляза Маргарет с лека нотка на задоволство.

— Как е разбрал, че ти си тук?

— Не ме гледай — отвърна ядосано сестра му. — Взех влака от Денвър за Лос Анджелис като Роуз Мантека и там купих кон под друго

име. След това яздих до Санта Барбара, където взех влак до Сан Франциско под ново име. Няма начин да ме е проследил.

— Да го смятаме ли за съвпадение?

— Не знам. Просто не знам.

— Независимо за какво е в Сан Франциско, присъствието му говори за неприятност — каза Кромуюел и погледна открито със съдържана усмивка четиримата агенти на масата им. — Не мисля, че е събрал две и две, но след като те видя и подозира, че може да имаш връзка с бандита, и научи, че си ми сестра, ще започне да души.

— Може би е време да си взема отпуска.

— Не е лоша идея.

— Ще взема кораб за Джуно, Аляска, още утре сутринта.

— Защо Джуно? — попита Кромуюел. — Мястото по-студено от цица на вещица.

— Но е и последното място, където ще потърси. — Замълча и в очите ѝ се появи лукав блясък. — Освен това бащата на Юджийн, Сам Бътлър, ръководи минните операции край Джуно. Маргарет се засмя, разхлабила възела от чувства. — Дава ми възможност да огледам бъдещите си финансови интереси.

— Мила сестричке — каза Кромуюел сърдечно, — ти си един безкраен, несекващ източник на удивление. — След това нагло погледна през трапезарията към Бел. — Чудя се какво е станало с Ред Кели.

— Може би Бел го е убил.

— Може би — измърмори Кромуюел. — Ако е така, то Бел е много по-опасен, отколкото го мислех. Следващия път лично ще се заема с въпроса.

* * *

Когато Бел се върна на масата, блюдото му с момици беше пристигнало. Вдигна вилицата, обзет от нетърпение да опита деликатеса, но го спряха въпросите на останалите сътрапезници.

— Беше ли жената, която мислиш, че си срещнал в Денвър? — попита Бронсън.

Бел отбягна въпроса, съзнавайки, че темата е деликатна за домакина им.

— Признавам, че най-вероятно греша. Но приликата е доста необичайна.

— Имаш око за красивото — подсмихна се Бронсън.

— Как ти се стори Кромуюел? — попита го Ървайн. — Мислиш ли, че ще помогне, когато се срещна с него да обсъдим откраднатата валута, минала през банката му?

— Трябва да питаш Хорас. Не споменах за разследването ни. Изглеждаше съвсем учтив, макар и малко надут.

— Има репутация на високомерен — потвърди Бронсън. — Но общо взето е внимателен и ще бъде много отзивчив по разследването ви.

— Ще видим — каза Бел и най-сетне опита от момичите. След като преглътна, се обърна към Ървайн. — Мисля, че ще те придружа до Национална банка „Кромуюел“.

— Искаш пак да се видиш с него ли? — попита Бронсън.

Бел поклати глава.

— Не е в приоритетите ми, но бих искал да поогледам из банката му.

— Какво очакваш да откриеш? — учуди се Къртис.

Бел сви рамене, но в очите му имаше смътен блясък.

— Знаеш ли, нямам и най-бегла идея.

Марион седеше зад бюрото си и печаташе писмо, когато в офиса влязоха двама мъже. Вдигна очи от пишещата машина „Ъндъруд“, модел 5 и ги погледна. Единият, с гъста несресана кафява коса, се усмихна дружелюбно. Беше слаб и щеше да ѝ се стори болнав, ако не беше загарът на лицето му. Другият беше висок, с руса коса. Не можа да види лицето му, защото се беше извърнал настрани и като че ли оглеждаше пищната украса на кабинета.

— Мис Морган?

— Да, с какво мога да ви помогна?

— Името ми е Ървайн. — Подаде ѝ визитката си. — С колегата ми, агент Айзък Бел, сме от детективска агенция „Ван Дорн“. Имаме уговорена среща с господин Кромуел.

Секретарката стана, без да се усмихне.

— Разбира се. Срещата ви беше за девет и трийсет. Подранили сте с пет минути.

Ървайн разпери ръце.

— Знаете поговорката...

— За ранната птица, дето взима червея ли? — каза тя развеселена.

Високият рус мъж се извърна към нея.

— Но втората мишка взима сиренето.

— Много остроумно, господин Бел... — каза Марион и гласът ѝ заглъхна.

Очите им се срещнаха и Марион изведнъж изпита непознато ѝ досега чувство, щом се вгледа във виолетово-сините му очи. Осъзна, че е висок доста над метър и осемдесет, с жилаво тяло, облечено в елегантно скроен бял ленен костюм. Не притежаваше модерната момчешка красота и чертите му бяха груби и мъжествени. Излъчваше суровостта на мъж, който се чувства съвсем на място в дивата пустош на Запада, както и сред удобствата на градския живот. Гледаше го открито, дала воля на обикновено добре съдържаните си чувства. Никой

мъж досега не беше я развълнувал толкова, особено още на първата среща.

Бел също беше развълнуван от красотата на Марион и прелестното ѝ излъчване. Подът затрепери под краката му, щом се загледа в нея. Изглеждаше крехка, но силна като върба. В нея имаше някаква вътрешна увереност, намекваща, че е в състояние да преодолее всякакъв по-сложен проблем. Изглеждаше спокойна и изящна, а от тънкия кръст и дългата ѝ до пода пола можеше да прецени, че има дълги и стройни крака. Гъстата ѝ лъскава коса беше сбрана над главата ѝ и се спускаше на стегната плитка до кръста ѝ. Предположи, че е някъде на неговата възраст, плюс-минус една година.

— Г-н Кромуюел зает ли е? — попита той, за да се върне към целта на посещението.

— Да... — отвърна тя леко замаяна. — Но ви очаква.

Почука на вратата на Кромуюел, влезе и съобщи за пристигането на Бел и Ървайн. След това се отдръпна настрана, а Кромуюел излезе иззад бюрото си да ги поздрави. На влизане Бел преднамерено докосна с ръка нейната. Сякаш ток мина през нея, преди да затвори вратата.

— Седнете, господа — каза Кромуюел. — Хорас Бронсън ми каза, че идвате заради откраднатата валута, минала през моята банка.

Ървайн не го забеляза, но на Бел отново му се стори интригуващо, че Кромуюел носи ръкавици.

— Така е — заговори Ървайн, след като Бел го остави да поведе разговора. — За една от банкнотите, сериен номер 214799, имаме сведение, че е била депозирана във вашата банка.

— Това е напълно възможно — отвърна Кромуюел докато въртеше между пръстите си незапалена пура. — Предполагам, че е петдесет или сто доларова банкнота, защото никога не записваме банкноти с по-малка стойност.

Ървайн погледна бележките си в тефтера.

— Всъщност, появила се е от един търговец на Джиъри стрийт, цветарски магазин. Управителят, чието име е Ринслър, се свърза с детективска агенция „Ван Дорн“, защото си помислил, че банкнотата може да е фалшива. Оказа се редовна. Заяви, че я е получил от Национална банка „Кромуюел“, когато прехвърлял сума в брой в личен сейф.

— Обясненията на Ринслър звучат малко мътно — добави Бел. — Но ако той е нарушил закона, това е проблем на местния полицейски отдел.

— Милиони долари минават през тази банка за година — каза Кромуюел. — Не разбирам защо една банкнота е толкова важна.

— Защото проверката на серийния номер разкри, че е дошла от банков обир в Елхорн, Монтана, където бандитът уби четирима банков служители и клиенти — обясни Бел.

Кромуюел изчака за повече, но Бел и Ървайн замълчаха. Ървайн оглеждаше бележките си, но Бел наблюдаваше Кромуюел напрегнато. Банкерът издържа неумолимия му поглед, без да измести очите си. Възбуждаше самочувствието му да знае, че си премерва силите в игра на воля с най-добрия детектив на Ван Дорн.

— Съжалявам, господа — каза най-сетне Кромуюел и измести погледа си от Бел към незапалената пура в ръката си. — Но не разбирам как бих могъл да ви помогна. Ако и други банкноти от обира са минали през банка Кромуюел, то те отдавна са влезли в общо обращение и няма начин да се проследят, няма начин да се разбере кой ги е депозирал.

— Това е вярно — отвърна Бел. — Но се налага да проследим всяка нишка, колкото и да е тънка.

— Банкнотите бяха нови и имаха последователни серийни номера — обясни Ървайн. — Възможно ли е да сте ги записали, преди да влязат в обращение?

— Напълно възможно, тъй като, както казах, записваме банкнотите от по петдесет и сто долара.

— Бихте ли могъл да накарате счетоводителя си да провери записите ви? — попита Бел.

— Ще се подчиня с удоволствие. — Кромуюел замълча и натисна бутон под бюрото си. След секунди Марион Морган стоеше на вратата. — Мис Морган, бихте ли предала на господин Хопкинс да се качи в кабинета ми?

Тя кимна.

— Разбира се.

Когато Хопкинс се появи, разминаването с очакванията на Бел беше пълно. Вместо безцветен сив дребосък с очила и молив зад ухото, чийто работен живот минава в ровене в числа из счетоводни тефтери,

Хопкинс приличаше на звезден атлет, едър и жилав. Кимна на Бел и Ървайн, след като го представиха.

— Господин Бел и господин Ървайн са от детективска агенция „Ван Дорн“. Тук са, за да проверят серийни номера на банкнота, открадната по време на банков обир в Елхорн, Монтана. Една петдесетдоларова банкнота е била депозирана в нашата банка, преди да се даде на клиент, осребрил чек. Тези господа смятат, че и други откраднати банкноти може да са минали през банката ни. Биха искали да провериш списъка на серийните номера, които сме записали.

Хопкинс се усмихна свойски.

— Ще ми трябват серийните номера.

— Провери за последователни банкноти над и под 214799 — отвърна Кромуюел, разчитайки на паметта си.

— Веднага, сър — отзова се Хопкинс и леко се поклони на Бел и Ървайн. — Ако съществуват ще ги имам до няколко часа.

— Ще ви бъда благодарен — каза Бел.

— Нещо друго, господа? — каза Кромуюел, приключвайки разговора.

— Не, бяхте много отзивчив. Благодаря ви.

Бел остави Ървайн да поведе към асансьора, като се задържа малко. Спря се до бюрото на Марион и я погледна.

— Мис Морган?

Тя завъртя стола си от пишещата машина към него, но се посвени да го погледне в очите.

— Зная, че е ужасно нахално от моя страна, но приличате на дама, която обича приключенията и се зачудих дали бихте могли да зарежете всякаква предпазливост и да излезете на вечеря с мен тази вечер?

Първият ѝ импулс беше да му откаже, но някаква забранена врата се бе откряла и в душата ѝ забушува битка между принципа и желанието.

— Не ми е разрешено да излизам с клиенти на банката. Освен това как да знам мога ли да се доверя на един напълно непознат?

Засмя се и се наведе към нея.

— Първо, не съм клиент на банката ви. И второ, ако не можете да се доверите на заклет детектив, тогава на кого можете? — Пресегна се и взе ръката ѝ в своята.

Обля я ужасна вълна на притеснение щом усети, че губи битката. Последната ѝ бариера рухна, а с нея — и цялата ѝ сдържаност.

— Добре — чу се да казва Марион, сякаш гласът ѝ идваше от другаде. — Свършвам работа в пет часа.

— Хубаво — отвърна той, може би малко прекалено въодушевено. — Ще ви срещна при официалния вход.

Загледа го, докато се отдалечаваше към асансьора.

— Мили Боже — промълви на себе си Марион. — Трябва да съм луда, че се съгласих да вечерям с непознат.

Но докато се укоряваше, очите ѝ бяха блеснали.

* * *

Ървайн чакаше Бел в асансьора.

— За какво беше това?

— Поканих личната секретарка на Кромуюел да излезе на вечеря с мен.

— Бързо действаш — каза Ървайн с възхищение.

Бел се усмихна широко.

— Нещата някак се наместиха.

— Както те познавам, ще се обзаложа, че имаш и по-скрит мотив.

— Да кажем, че съчетавам работата с удоволствието.

— Може да си играеш с огъня — предупреди го Ървайн сериозно. — Ако се усети, че я използваш, за да ровиш в работите на Кромуюел, би могло да има неприятности.

— Ще се тревожа за това като му дойде времето — отвърна Бел невъзмутимо.

На връщане към хотела Бел мислеше не за деловата част в предстоящата вечеря, а по-скоро за удоволствието.

Марион не можеше да си го обясни. Не беше изпитвала това усещане откакто едно момче, за което си мечтаеше в училище, ѝ се беше усмихнало. Това беше всичко. Така и не се доближи до нея, нито я затвори. Сега, докато седеше на интимната маса за двама, се чувстваше замаяна като ученичка.

Бел я беше взел пред банка „Кромуюел“ точно в пет часа и бяха потеглили с моторно такси. Шофьорът ги закара направо от улицата в седеметажното здание, където се помещаваше най-прочутият френски ресторант в града, „Делмонико“. Влязоха в асансьор, който ги отведе до горния етаж, където управителят ги заведе в затворена интимна трапезария с голям живописен прозорец с изглед към града и залива.

За хората, които можеха да си го позволят, нямаше проблеми да консумират вечеря с десет блюда, всяко от които придружено с различно вино. Бел поръча стриди „Рокфелер“ със силен сос къри, последвани от пикантен бульон, задушена есетра от Големите езера, жабешки крачета „ала пулет“, свински котлети, пилешко „Киев“, печени диви птици, варени картофи и грах със сметана.

Марион никога в живота си не беше вечеряла така обилно. Вярно, беше излизала на вечеря и вино с подходящи за брак богати мъже в града, но никой не беше се отнасял толкова щедро с нея. Беше повече от благодарна, че порциите са малки, но съжали, че не бе поразхлабила корсета си предварително.

За десерт Бел поръча „креп сюзет“, фламбирания деликатес с портокалов аромат. Когато сервитьорът застана до масата и с опитен жест сипа с лъжица пламтящата смее върху палачинките, Марион вдигна глава, за да погледне Бел право в очите.

— Може ли да ви задам един въпрос, господин Бел?

Усмивката му беше подкупваща.

— Вярвам, че вече се познаваме достатъчно добре, за да ме наричате Айзък.

— Бих предпочела господин Бел, ако нямате нищо против — отвърна тя с полагащата се вежливост.

Усмивката се задържа.

— Моля.

— Как можете да си позволите всичко това с детективска заплата?

Той се засмя.

— Ще повярвате ли, че съм пестил цял месец, само за да ви впечатля?

— Нито за миг — отвърна тя сдържано.

— „Кромуюел“ ли е най-голямата банка в Сан Франциско?

Въпросът, с който посрещна отговора ѝ, я изненада.

— Не, има други две, които са по-големи, включително „Уелс Фарго“. Защо питате?

— Семейството ми притежава най-голямата банка в Ню Ингленд. Опитва се да го възприеме, но не успя.

— Ще се обидите ли ако кажа, че не ви вярвам?

— Питайте шефа си. Той ще го потвърди.

Марион се намръщи объркана.

— Защо сте станал детектив, след като можете да сте президент на банка?

— Криминалното разследване ми допада повече от банкирането. Чувствам се натясно зад бюро. Има го също така и предизвикателството от умственото надиграване с престъпника.

— И бива ли ви? — попита тя заядливо.

— Печеля повече пъти, отколкото губя — отвърна той искрено.

— Защо мен? — попита го тя. — Защо каните на вечеря и вино обикновена секретарка, вместо дама от вашия кръг?

Бел отвърна без заобикалки:

— Защото сте привлекателна, интелигентна и съм очарован.

— Но вие не ме познавате.

— Надявам се да променим това — заяви той и отново я размекна с погледа си. — Хайде, стига приказки. Да се насладим на десерта.

След като приключиха с великолепия десерт, Бел поръча на келнера две чаши петдесетгодишен портвайн. След това се отпусна, напълно заситен.

— Разкажете ми за Джейкъб Кромуюел.

Храната и виното си бяха свършили работата. Марион беше твърде замаяна, за да усети капана, в който влиза.

— Какво бихте искали да знаете?

— Произходът му, как е открил банката си, женен ли е. След като го срещнах, намирам го за много интересна личност. Чух, че двамата със сестра му са най-големите филантропи на града.

— Работя за господин Кромуел от девет години и мога убедено да кажа, че е много умен и проникателен мъж, който е заклет ерген. Основа банката си в 1892 г. с много малко активи и устоя на депресията от деветдесетте. Натрупа пари през най-лошата ѝ част. Почти всички други банки в града бяха на ръба да затворят врати през трудните икономически времена. Не и Национална банка „Кромуел“. С умно ръководене и стабилни принципи на банкиране той изгради финансова империя с активи, които стигат до много милиони долари.

— Находчив човек — отбеляза Бел с възхищение. — Очевидно сам е постигнал успеха си.

Тя кимна.

— Израстването на Национална банка „Кромуел“ е истинско финансово чудо.

— Откъде е намерил парите, за да отвори банка?

— Това е донякъде загадка. Много е мълчалив за бизнес делата си преди откриването на малката банка на Маркет стрийт. Според слуховете е започнал с не повече от петдесет хиляди долара. Когато дойдох да работя при него, банковите активи надвишаваха милион.

— В какви инвестиции влага капиталите си?

Тя вдигна ръце в безпомощен жест.

— Честно, не знам. Никога не е споменавал пред мен за личните си финанси и не съм виждала документация или кореспонденция. Допускам, че влага печалбите си обратно в банката.

— Какво е семейството му? Откъде са дошли той и сестра му?

Марион отново изглеждаше безпомощна.

— Никога не е говорил за миналото си. Веднъж спомена, че баща им имал ферма в Северна Дакота, в малко градче наречено Бъфало. Извън това, фамилните му връзки са заровени в миналото.

— Сигурен съм, че си има причини — каза Бел.

Не искаше да притиска прекалено Марион, затова обърна разтвора към собственото си детство, с отрастването в елитното

общество на Бостън. Разказа ѝ за отиването си в Йейл и за крайното недоволство на баща му, когато започна да работи за детективска агенция „Ван Дорн“, а не в семейната банка. Постепенно върна темата към Кромуел.

— Кромуел ми направи впечатление на образован мъж. Чудя се къде е ходил на учителите.

— Маргарет веднъж каза, че посещавали колеж в Минесота.

— Маргарет е красива жена — подхвърли той и я погледна за реакция.

Марион едва прикри неприязънта си към сестрата на Кромуел.

— Зная, че участва в много благотворителни дейности, но не бих я приела за близка приятелка.

— Не може да се разчита на нея, може би? — предположи Бел.

— Невинаги казва истината. И винаги има слухове за някой скандал, който господин Кромуел успява да покрие. Той като че ли не се притеснява от лудориите ѝ. Едва ли не го забавляват.

— Той пътува ли много?

— О, да. Често ходи на риболов в Орегон, забавлява се с експедициите на „Бохемиън кльб“ в горите от секвоя или се занимава с лов в Аляска. Също така присъства на поне три банкови конференции годишно в различни части на страната. Веднъж в годината двамата с Маргарет обикалят Европа.

— Значи не ръководи ежедневния бизнес на банката.

Тя поклати глава.

— Не, господин Кромуел винаги е в ежеседмичен контакт с банката, когато го няма. Също така има директорски борд с най-добрите мозъци в бизнеса.

Сервитьорът донесе чашите им с портвайн на сребърен поднос. Отпиха и помълчаха няколко мига, преди Марион да проговори:

— Защо ми задавате всички тези въпроси за господин Кромуел?

— Аз съм следовател. Просто по природа съм любопитен.

Тя избута къдрица от челото си и приглади косата си.

— Чувствам се пренебрегната.

Бел я погледна внимателно.

— Пренебрегната?

— Да, задавате всички тези въпроси за шефа ми, но така и не попитахте за мен. Повечето мъже, които съм познавала, винаги питаха

за миналото ми на първата среща.

— А смея ли да стигна до там? — подразни я той.

— Нищо рисковано — отвърна тя със смях. — Животът ми беше доста скучен, всъщност. Родена съм в Калифорния, отвъд залива в Саусалито. Майка ми умря, когато бях много малка и баща ми, който беше машинист в „Западен Пасифик“, ми наемаше гледачки, докато пораснах достатъчно, за да тръгна в първото училище за секретарки в града. Когато завърших, Джейкъб Кромуюел ме нае и оттогава работя в банката му, като израснах от офисна машинописка до личната му секретарка.

— Била ли сте женена?

Усмихна се свенливо.

— Имах едно-две предложения, но така и не минах по пътеката до олтара.

Той се пресегна над масата и хвана дланта ѝ.

— Надявам се, че чаровният принц ще се появи един ден и ще ви понесе в ръцете си.

Тя издърпа ръката си, по-скоро за да се наложи, отколкото да го отхвърли.

— Вълшебните принцове са малко и далече. Още не съм срещнала някой в Сан Франциско.

Бел реши да спре дотук. Възнамеряваше твърдо да я покани отново на среща и да види докъде ще ги отнесе вълната на взаимното привличане.

— Вечерта беше приятна за мен. Рядко ми се случва да оценя компанията на такава очарователна дама, която може да държи на своето в разговор.

— Много сте добър в ласкателствата.

Бел измести очите си от нейните. Не искаше да прекалява с късмета си, но имаше още една загадка, чийто отговор трябваше да намери.

— Има още едно нещо около Кромуюел, което ме заинтригува.

Разбра по изражението ѝ, че е разочарована. Очакваше да каже нещо за ново излизане заедно и долови, че започва да се съмнява в чувствата си към него.

— Какво е то? — Тонът ѝ изведнъж стана леден.

— Когато го видях първия път в трапезарията на „Бохемиън клуб“ и днес в кабинета му, носеше ръкавици. Винаги ли ги носи, когато се храни или работи на бюрото си?

Тя сгъна кърпата си и я постави на масата в знак, че за нея вечерта е приключила.

— Когато е бил момче, го е сполетял пожар. Двете му ръце са лошо обгорени, тъй че носи ръкавици да крие белезите.

Бел се почувства гузен, че използва Марион. Стана, заобиколи масата и издърпа стола ѝ.

— Искрено съжалявам, че позволих на прекалено любопитната си детективска природа да надделее в мен. Надявам се да ми простите. Ще ми дадете ли шанс да го компенсирам?

Марион усети, че е искрен и изпита възбуда. Отново се обнадежди, че се интересува от нея. Беше много по-изкусителен, отколкото бе допускала.

— Добре, Айзък. Ще изляза отново с теб. Но никакви въпроси.

— Никакви въпроси — отвърна той с нотка на задоволство от това, че го нарича с малкото му име. — Обещавам.

Два дни по-късно четиримата детективи се събраха на заседание в офисите на детективска агенция „Ван Дорн“ на петия етаж на Кол билдинг на Маркет стрийт. Седяха в полукръг около кръгла маса и сравняваха бележките си. Всички бяха по ризи, палтата им висяха на гърбовете на столовете. Повечето носеха прави консервативни вратовръзки под колосаните яки. Само един беше с папийонка. Трима отпиваха кафе от чаши със знака на Ван Дорн, изпечен на порцелановата повърхност, а четвъртият пиеше чай. Масата беше затрупана с листове хартия и подвързани доклади.

— Написал съм съобщение за пресата как един от най-големите товари с току-що отпечатани пари ще бъде превозен под тежка охрана до миньорското градче Телърайд, Колорадо, за заплати и бонус за десет хиляди миньори — обяви Бел. — Замалко да пропусна да уточня количеството, но намекнах, че ще е в кръга на петстотин хиляди долара.

— Използвах контактите си с вестникарския издател да пусне статията — каза Бронсън. — Ще бъде отпечатана в утрешните вестници.

Ървайн бавно завъртя чашата си на чинийката.

— Ако бандитът живее в Сан Франциско, би трябвало да го съблазни да опита.

— Ако живее в Сан Франциско — повтори Къртис. — Тук би могло да се озовем в задънена улица.

— Знаем, че товарният вагон и няколко от откраднатите банкноти стигнаха до тук — каза Бел. — Мисля, че шансовете да живее някъде из района на залива, са добри.

— Щеше да е добре, ако знаехме със сигурност — каза Бронсън уморено и се обърна към Ървайн. — Казваш, че издирването ти на откраднатата валута не е стигнало доникъде.

— Провал — призна Ървайн. — Следата беше много изстинала и нямаше как да се проследят банкнотите, преди да влязат отново в обращение.

— Банките нямаха ли запис кой ги е внесъл? — попита Бронсън.
Ървайн поклати глава.

— Касиерите няма как да знаят, защото не записват серийните номера. Това се прави след това от банковите счетоводители. Докато направим връзката, вече е много късно. Който е сменил банкнотите, отдавна си е заминал и е забравен.

Бронсън се обърна към Къртис.

— А твоето издирване на вагона?

Къртис гледаше, все едно че е загубил домашното си куче.

— Изчезна — отвърна безпомощно. — Търсенето в разпределителната не показва и следа от него.

— Може би е пратен на товарен влак, който е напуснал града — предложи Бел.

— Товарните влакове на „Южен Пасифик“, напуснали по график последната седмица, нямат никакъв манифест, който да включва вагон на компания „Мебели О’Браян“.

— Искаш да кажеш, че изобщо не е напуснал разпределителната?

— Точно.

— Тогава защо не може да се намери? — запита Бронсън. — Не е възможно да се изпари във въздуха.

Къртис вдигна ръце.

— Какво мога да кажа? С двама от агентите ви претърсихме разпределителната от горе до долу. Вагонът не е там.

— Диспечерите на „Южен Пасифик“ знаеха ли къде е бил отклонен след пристигането му? — попита Бел.

— Отклонен е на страничен коловоз до товарната платформа на един изоставен склад. Проверихме го. Нямаше го там.

Ървайн запали пура и изпуфка облак дим.

— Би ли могло да е прикачен към влак, без диспечерът да знае за това?

— Не може да се случи това — отвърна Къртис. — Щяха да разберат, ако някой вагон е добавен тайно към влака. Механиците използват формуляра, в който изреждат серийните номера на влака в последователността, в която вагоните са прикачени. Когато товарните вагони пристигнат до определената им дестинация, могат лесно да

бъдат откачени от задния край на влака, преди да продължи по маршрута си.

— Вероятно бандитът е решил, че вагонът е надживял срока си на годност и го е пратил за бракуване и унищожаване — предположи Бронсън.

— Едва ли — отвърна Бел замислено. — Предположението ми е, че просто е поръчал да го преобядисат с нов сериен номер и да сменят името с друга фиктивна компания.

— Би било все едно — каза Къртис. — Бездруго не може да го използва.

— Какво искаш да кажеш? — попита Бел.

— Само „Южни железници Рио Гранде“ стигат до Телърайд.

— И какво ще го спре да го преобядиса с надписи на „Южен Пасифик“?

— Нищо. Само дето ще е губене на време. „Рио Гранде Юг“ вървят по тесен коловоз. Влаковете на „Южен Пасифик“ се движат по стандартна линия, близо 30 сантиметра по-широка. Няма как коловозът да се пригоди към вагона на бандита.

— Колко тъпо от моя страна — промърмори Бел. — Забравих, че през Скалистите планини минават само теснолинейки.

— Не се упреквай — успокои го Бронсън. — И аз изобщо не се сетих.

Ървайн удари отчаяно с юмрук по масата.

— Изобщо няма да ухапе въдицата, след като знае, че не може да се измъкне с личния си товарен вагон.

Бел се усмихна стегнато.

— Има си качества, но си има и слабостите. Разчитам на алчността му и самоувереността му, на чувството му за непобедимост. Сигурен съм, че ще ухапе стръвта и ще опита грабеж в банката в Телърайд. Предизвикателството е твърде голямо, за да го пренебрегне.

— Желая ти късмет — каза Бронсън. — Ако някой може да хване Касапина, това си ти.

— А ти, Хорас? Някакъв късмет в търсенето на пистолета на бандита?

— Нищо окуражаващо — отвърна мрачно Бронсън. — Новите продажби на оръжие не трябва да се регистрират. Купувачът трябва само да остави парите си и да си излезе с оръжието. С търговците

изтеглих слаба ръка. Дори да помнят на кого са продали колт трийсет и осем автоматик, няма да ни кажат имена.

Ървайн се вторачи в стената, без да я вижда.

— Изглежда, господа, че всичките ни трудно събрани нишки се оказаха задънени улици.

— Неуспехи са, да — промълви тихо Бел. — Но играта не е свършила — още не. Все още имаме шанс да теглим последната черта.

Кромуюел седеше на масата, ядеше закуската си и четеше сутрешния вестник. Сгъна първата част на уводната статия и го подаде през масата на Маргарет без коментар.

Тя я прочете, присви очи щом осъзна за какво иде реч и го погледна питащо.

— Възнамеряваш да опиташ това?

— Намирам го за много съблазнително — отвърна той. — Все едно че е хвърлена ръкавица в краката ми.

— Какво знаеш за Телърайд?

— Само каквото съм чел. Разположен е в един задънен каньон. Има голям квартал с червени фенери и Бъч Касиди ограби банката „Сан Мигел“ там през 1889 г.

— Успял ли е?

Кромуюел кимна.

— С бандата си се е измъкнал с над двайсет хиляди долара.

— Предполагам, че си мислиш, щом той е могъл да го направи, ти също би могъл.

— Касиди е направил аматьорски удар и е избягал на коне отвърна Кромуюел надут. — Моите методи са по-научни.

— Щом Телърайд е в затворен каньон, има само един вход и един изход. Една хайка ще има достатъчно време да спре влак и да претърси вагоните.

— Бездруго не мога да използвам вагона си. Ще трябва да го оставя.

— Не разбирам.

— Железницата, която влиза и излиза от Телърайд, е „Рио Гранде Юг“. Коловозът е тесен, релсите са прекалено тесни за моя вагон „Южен Пасифик“. Ще трябва просто да намеря друго средство да напусна града, без заплаха от залавяне.

Маргарет отново прегледа статията.

— Нямам добро предчувствие за това.

— Не се занимавам с предчувствия. Работя с твърди факти и го отигравам безопасно, като отчитам всички възможни случайности, колкото и да са малки.

Тя го загледа над масата, докато отпиваше от новата чаша кафе.

— Ще ти трябва помощ с тази работа.

Погледна я над чашата си.

— Какво имаш предвид?

— Ще дойда с теб.

— А малката ти разходка до Джуно, Аляска?

— Просто ще я отложа.

Кромуюел помисли няколко секунди.

— Не мога да те изложа на риск.

— Не си се провалял досега — напомни му тя. — Но този път може би ще ти трябвам.

Той помълча. После се усмихна.

— Вярвам, че щеше да дойдеш дори да ти го забраня.

Тя се засмя.

— Някога да съм се огъвала пред настояванията ти?

— Не си, още докато бяхме деца — припомни си той. — Макар и с две години по-малка, така и не можех да ти се наложа.

Тя изтри със салфетката червените си устни.

— Значи се разбрахме. В тази работа сме заедно.

Той въздъхна.

— Печелиш. Но се надявам да не съжаляваш, че не си се качила на кораба до Аляска.

— Какво искаш да направя?

Заби поглед в масата, все едно че виждаше някаква абстрактна картина и закръжи с вилицата по покривката.

— Взимаш влак до Колорадо утре и оттам се прехвърляш до Телърайд.

Тя го изгледа.

— Искаш да замина преди теб?

Кромуюел кимна.

— Ще се отклоня от обичайната си практика. Вместо да си губя времето с местните и да проучвам банковата операция, можеш да го направиш ти. Като жена, можеш да направиш внимателен оглед, без да събудиш подозрение.

— Жена в Телърайд? — възкликна сестра му. — Ще трябва да се представям за проститутка.

— Още по-добре. Представи си, че си изоставена жена, чийто съпруг я е оставил, за да забогатее в мините, и е изчезнал. Така никой няма да е подозрителен към теб, че разпитваш и душиш наоколо.

— Но за да се препитавам, трябва да си намеря работа в някой бардак.

— Както искаш — отвърна той примирен с прищевките на сестра си.

— А ти?

— Аз ще дойда няколко дни по-късно, след като съм проверил товара и утвърдил плановете си за грабежа и бягството ни. — Замълча и я погледна с братска обич в очите. — Трябва да съм луд, че те въвличам в такава рискова авантюра.

— И аз съм луда. — Засмя се тя весело. — Побъркана съм от възбуда и страст към авантюрите. — Отвърна му с женственото изражение на котка, готова да скочи на мишка. — И, разбира се, мисълта да се представям за проститутка, е особено привлекателна.

— Спести ми подробностите.

Маргарет изведнъж стана сериозна.

— А Айзък Бел?

Той сви рамене.

— Той какво?

— Като че ли се появява навсякъде, може и в Телърайд да цъфне.

— Помислих си го, но след като потвърдя за превоза на парите, това в голяма степен ще го елиминира. Твърде зает е с гонене на призраци из Сан Франциско, за да се появи от въздуха в Телърайд.

— Не му вярвам изобщо. Опасен е.

Кромуюел се засмя.

— По-бодро, скъпа ми сестричке. Това ще бъде лесна работа, също като другите обири. Ще видиш.

Пролетният ден беше хладен и ветровит, когато Бел напусна влака на градската гара и зави на ъгъла на Аспен стрийт и булевард Колорадо, където намери триетажна дървена сграда с табела отпред, гласяща: „Пансион Мейми Тъбс“. Носеше изтъркана пътна чанта и беше облечен в протрито вълнено палто с елек и бархетна риза отдолу. Панталоните му бяха груби, памучни и твърди като зебло. Ботуши, които изглеждаха сякаш са извървели пет хиляди мили, пазеха стъпалата му, а на главата му стоеше стабилно смачкано старо бомбе „Стетсън“. Фалшивият образ се довършваше от извита лула стил „Дъблин“, увиснала между зъбите му. Бел също тъй вървеше с подчертано накуцване, сякаш левият му крак беше скован.

Влезе в преддверието на евтиния пансион, където беше посрещнат от Мейми Тъбс, весела жена, закръглена като грамадна круша. Сивата ѝ коса висеше отзад на две плитки и имаше лице, което приличаше на голяма чиния с нос.

— Добре дошъл, страннико — каза тя с гърлен глас като на мъж. — Място за отсядане ли търсиш?

— Да, мадам — отвърна учтиво Бел. — Нов съм в града.

— Седем долара седмично с яденето, стига да си на масата, когато сервирам.

Бръкна в един джоб, извади няколко сгънати банкноти и отброи седем долара.

— Ето ви парите, в аванс. Нямам много, но ще ме оправят за известно време.

Беше забелязала куцането му при влизането.

— Търсиш работа в мините?

Бел потупа крака си.

— Времето ми с мините свърши, когато се раних от лошо поставен заряд динамит.

Изглежда го подозрително, зачудена откъде се надява да дойдат доходите му за бъдещия наем.

— Къде очакваш да намериш работа?

— Един приятел ми намери работа като чистач в хотел „Ню Шеридан“.

Тя се усмихна.

— Не ти ли намериха стая в мазетата?

— Всички легла в мазетата бяха взета от миньори — излъга Бел. Представа нямаше дали в мазетата спят миньори.

Впечатлението за един окуцял миньор, знаеше той, щеше да задоволи достатъчно Мейми Тъбс, за да не почне да клюкарства из градчето за новия си наемател. Заведе го до стаята му, където Бел разопакова багажа от чантата си. Извади кърпа, в която беше увил автоматичен пистолет колт браунинг, модел 1905, 45-ти калибър, с изработен по поръчка на клиента магазин с двайсет патрона и раменна ложка, прибираща се в слот зад дръжката. Пъхна оръжието под леглото, но задържа доверения деринджър в бомбето си. След това пренатегна превръзката около коляното си, за да пречи на нормалното си движение.

След вечерята от говежда яхния в трапезарията на Мейми се запозна с другите хора, отседнали в пансиона. Повечето бяха миньори, но имаше и няколко складови чиновници, както и един мъж със съпругата си, които отваряха ресторант. След вечерята Бел се разходи по Пасифик авеню и огледа разположението на града.

Телърайд — името уж идваше от поговорката „яздиш към ада“ — бе възникнал след откриването на злато в река Сан Мигел. Златото, наред със сребърната руда, намерена в големи количества в планините Сан Мигел, бързо бяха привлекли армия от златотърсачи и миньори през следващите петдесет години. До 1906 г. в Телърайд живееха повече милионери на глава от населението, отколкото в Ню Йорк сити.

Миньорите с времето прокопаха 560 км. тунели, разровили като кошер околните планини, някои чак на 3600 м. над морското равнище. Населението набъбна до пет хиляди и бързо разрастващото се градче скоро закипя от щур живот, примесен със здравословна доза корупция. Имаше над трийсет и шест кръчми и сто и осемдесет проститутки, които срещу три долара на ден поддържаха доброто настроение на армията миньори след дългите двайсет и четири часови смени в мините „Силвър бел“, „Смъглър юнион“ и „Либърти бел“.

Когато слънцето се спусна зад планините и се стъмни, ярки светлини блеснаха нагоре и надолу по улиците. В 1892 г. минният

собственик Л. Л. Нън беше наел електрическият чародей Никола Тесла да построи първата в света електростанция за променлив ток за минните влекачи надолу по планината и миньорите нагоре от града. След като жицата се прокара от електростанцията в града, Телърайд се превърна в първия град в историята с електрически улични лампи.

Бел мина покрай прочутите бардаци, където жените на порока упражняваха занаята си. Класните домове се наричаха „Сената“ и „Сребърната хубавица“. През прозорците долу по улицата се чуваше музика, щом някой пианист засвиреше „Дил Пикълс Раг“ или някой друг рагтайм. Наричаха улицата Алея на Пуканките заради непрекъснатото отваряне и затваряне на вратите през цялата нощ.

Продължи до главната част на града по Колорадо авеню и погледна през прозорците на Първа национална банка Телърайд. Утре щеше да се срещне с градския шериф и банковия мениджър, за да подготвят прием за Бандита касапин, в случай че захапне стръвта и направи опит за обир на банката. Подмина старата банка „Сан Мигел“, която Бъч Касиди бе обрал преди петнайсет години.

Вечерният въздух беше станал студен, след като слънцето отнесе топлината си зад планинските върхове. Бел забеляза, че две хиляди и седемстотинте метра надморска височина го принуждават да вдишва по-дълбоко. Пренебрегна кръчмите по главната улица и се запъти към хотел „Ню Шеридан“.

Влезе във фоайето и помоли администратора за среща с управителя. След минута нисък мъж с червендалесто лице и плешива глава излезе от кабинета със забързани стъпки като мишка, притичала от дупка в стената. Усмихна се официално, но не особено топло, след като видя доста опърпаната външност на Бел.

— Съжалявам, всичките ни стаи са заети. „Шеридан“ е пълен догоре.

— Не искам стая — каза Бел. — Вие ли сте господин Маршъл Бъкман?

Усмивката се изпъна и очите се присвиха.

— Да, аз съм Бъкман.

— Аз съм Айзък Бел от детективска агенция „Ван Дорн“.

Очите на Бъкман отново се разшириха и той кимна.

— Господин Бел, получих телеграмата ви. Позволете ми да заявя, че „Шеридан“ ще съдейства по всякакъв начин.

— Най-важното — обясни Бел, — е да заявите на всеки, който попита, че работя тук като портиер.

— Да, разбира се — отвърна покровителствено Бъкман. — Можете да разчитате на мен.

— Благодаря ви, господин Бъкман. Сега, ако нямате нищо против, мисля да опитам от най-доброто уиски на бара ви.

— Сервираме само превъзходно уиски от най-добрите производители.

Бел кимна, обърна гръб на Бъкман и се запъти към бара. Спря се, за да прочете табелата, върху която бяха изредени правилата за гостите на хотела:

Не стреляйте по пианиста, толкова може.

Не се допускат коне над първия етаж.

Не повече от петима в легло.

Погребенията са за сметка на заведението.

Легла — 50 цента, с чаршафи — 75 цента.

На прага се отдръпна встрани, когато една руса дама, чието лице беше скрито под шапка с широка периферия, мина покрай него. Видя само, че има хубава фигура.

Тя от своя страна не обърна внимание на куцация мъж, който я подмина, щом тръгна по застланото с пътека стълбище, водещо към стаята ѝ.

Много по-късно Бел се наруга, че не е разпознал блондинката, също както Маргарет се обвиняваше, че не е идентифицирала куцация мъж, преди да е станало много късно.

Бел обясни ситуацията на шериф Хенри Парди и банковия мениджър Мъри Окснард. Тримата седяха около една маса и ядяха закуска, сервирана им от жената на шерифа. Къщата на Парди се намираше точно зад офиса и затвора му. Той отиде до вратата, увери се, че е заключена и дръпна пердетата, за да не може никой да види вътре.

Бел беше впечатлен от шерифа. На стената на гостната си имаше рафтове от пода до тавана, натъпкани с творби на Шекспир, Платон, Волтер, Бейкън и Емерсън, наред е няколко тома на латински. Никога досега не беше срещал толкова начетен служител на закона в малко градче.

Парди прокара длан през буйната си посивяла коса и подръпна рошавите си мустаци.

— Казвате ни, господин Бел, че според вас Бандита касапин ще удари градската ни банка.

— Не мога да твърдя със сигурност — отвърна Бел. — Но ако е верен на себе си, ще бъде примамен от голямата сума за заплати, която се транспортира до банката от Първа национална банка на Денвър.

— Не знам за такъв товар за заплати — каза Мъри Окснард. Беше висок кротък мъж с широки рамене и тесни бедра. Рядко се усмихваше и лицето му винаги беше стегнато в кисела физиономия.

— Няма никакъв товар — обясни Бел. — Това е уловка, за да изкараме Бандита от бърлогата му.

Парди забарабани с пръсти по масата.

— Ако е толкова умен, колкото четох, ще изрови истинските факти и ще разбере, че всичко е симулация.

Бел поклати глава.

— Не, сър, директорите на банката в Денвър са инструктирани да потвърдят версията.

— Ако мога да попитам — каза Парди, — защо избрахте Телърайд?

— Защото сте в задънен каньон с единствения му вход и изход на запад. Разположението го прави идеално за блокада при бягство, ако не го заловим при опита за грабеж.

— Не ми харесва — заяви Окснард. — Бандитът е известен като безскрупулен убиец. Не мога да изложя на риск служителите си, нито ще понеса кръвта им на ръцете си.

— Не смятам вашите хора да са в банката, когато и ако стане обирът. Лично аз и още един агент на Ван Дорн ще заемем местата в банката. Друг агент ще наблюдава влизащите и излизащи влакове, тъй като за бандита се знае, че се измъква от местопрестъплението с помощта на железопътен товарен вагон.

— А клиентите ми? — настоя Окснард. — Кой ще се занимава с трансакциите им?

— Дватама с агента ми сме съвсем наясно с ежедневната работа на една банка. Ако бандитът отиде до касиерско гише, ще съм готов за него.

— Знаете ли как изглежда? — попита Парди.

— Освен че му липсва кутрето на лявата ръка и че има рижка коса, нямаме описание.

— Защото убива всеки, който може да го идентифицира. Нямаме много, с което да продължим.

— Все още не мога да се съглася с това — каза Окснард. — Един мой клиент може да се окаже на неподходящото място в неподходящия момент, и да получи куршум.

— Взимаме всички предпазни мерки — отвърна мрачно Бел. — Може да има някакъв риск, но този бандит трябва да бъде спрян. Вече е убил над трийсет души. Не може да се предвиди колко още ще загинат, преди да го заловим и спрем убийствата.

— С какво мога да помогна? — попита Парди и изгледа хладно Окснард.

— Не патрулирайте около банката с помощниците си, за да не изплашите бандита — отвърна Бел. — Стойте в готовност — прикрито, ако е възможно — но бъдете готови да действате, в случай че се появи. Ще уговорим сигнал, когато започне играта си.

Макар Окснард да имаше своите страхове за капана, Парди вече си представяше славата, която щеше да си спечели, ако бандитът бъде

заловен на местопрестъпление под неговата юрисдикция. За него дебатът бе решен веднъж и завинаги. Имаше само още един въпрос.

— Кога уж се очаква въпросният товар?

— Утре — отговори Бел.

Окснард го погледна питащо.

— А сумата, която вече е в сейфа за реалните изплащания?

— Оставете я в сейфа. Гарантирам, бандитът няма да я вземе.

Парди засука краищата на мустаците си.

— Бил ли сте някога в миньорски град в ден на плащане, господин Бел?

— Не съм имал удоволствието, но съм чувал, че може да стане доста разюздано.

— Самата истина — потвърди Окснард с лека усмивка. — Всеки ден на плащане целият ад се развихря от единия край на града до другия.

Парди също се ухили.

— Да, бардаците ще се пръснат по шевовете, докато миньорите изхарчат тежко припечелените си пари по уиски и хазарт. — Помълча за миг и изгледа Бел. — Къде сте отседнал, в случай че се наложи да се свържа с вас?

— Спя в пансиона на Мейми Тъбс.

— Добро място за ниска класа — съгласи се Окснард. — Мейми е чудесно старо момиче и добра готвачка.

— Мога да го потвърдя за яхнията ѝ отвърна без следа от хумор Бел.

След закуската срещата приключи. Бел и Окснард благодариха на госпожа Парди за вкусната храна. След това тримата излязоха навън и тръгнаха към града. Парди ги остави, щом стигна до офиса и затвора си. Бел отиде с Окснард до банката да огледа вътрешното разположение.

Разпределението беше същото като в хиляди други банки. Офисът на банковия управител се намираше зад гишето на касиера, затворено със стъкло, като се осигуряваше достъп до чекмеджетата, откъдето се даваха парите в брой. Тази секция на гишето беше оградена с тесни решетки. Хранилището беше по-скоро голям сейф и стоеше в ниша отстрани на фойето. Бел научи, че е затворено през

работните часове и се отваря само за изваждане на валута или когато всички пари в брой и монети се върнат след затварянето.

— Нямате ли хранилище? — обърна се Бел към Окснард.

— Не ни трябва. Парите за заплати обикновено отиват горе до мините под тежка охрана втория ден след пристигането на товара.

— Защо втория ден?

— Трябва ни време да преброим и потвърдим сумата, пратена от банката в Денвър.

— Значи бандитът има ограничен прозорец за действие.

Окснард кимна.

— Ако ще играе играта си, ще трябва да е утре.

— Да сте виждали или имали контакти с някои нови вложители или хора, които просто влизат в банката и след това излизат?

— Един нов надзирател на мина „Либърти бел“ отвори сметка.

— Замълча и се загледа в тавана замислен. — После имаше една много привлекателна жена, която също си откри сметка. Много малка сметка. Много тъжно.

— Тъжно ли?

— Мъжът ѝ я оставил в Айова, за да забогатее в Колорадо. Така и не получила повече вест от него, а последното, което научила било от приятел, кондуктор на железницата. Казал ѝ, че мъжът ѝ го известил, че заминал за Телърайд да работи в мините. Дошла е тук, за да се опита да го намери. Горката. Най-вероятно е един от многото умрели в мините.

— Бих искал името на минния надзирател — каза Бел. — За да го проверя.

— Ще ви го дам. — Окснард отиде в кабинета си и се върна след по-малко от минута. — Името е Оскар Рейнолдс.

— Благодаря ви.

Окснард го погледна.

— Няма ли да проверите жената?

— Бандитът никога не работи с жена — или с друг мъж, впрочем. Винаги извършва престъпленията си сам.

— Толкова по-добре. — Окснард въздъхна. — Горкото същество. Откри сметка едва за два долара. За да се изхранва, вероятно ще ѝ се наложи да работи в бардак. Работните места за жени са малко в Телърайд. А съществуващите са запълнени от жените на миньорите.

— Просто за всеки случай, бих искал и нейното име.
— Рейчъл Джордан.
Бел се изсмя тихо.
— Нея обаче запомнихте.
Окснард се усмихна.
— Лесно се помни име с хубаво лице.
— Каза ли къде е отседнала?
— Не, но мога да предположа, че е в бардак. — Погледна Бел лукаво. — Ще я проверите ли?
— Не — отвърна Бел замислено. — Трудно ми е да си представя, че Бандита касапин е жена.

Маргарет не би могла да понесе живота на проститутка в бардак на Пасифик авеню. Живееше стилно в хотел „Ню Шеридан“. След като откри малка сметка в градската банка, за да огледа разположението, броя на служителите и местоположението им, както и вида на сейфа, обиколи минните компании, за да разпита за отдавна изгубилия се съпруг, който така и не съществуваше. Усилието придаде плътност на версията ѝ и скоро тя се превърна в предмет на клюки из градчето.

Стигна дотам, че да се обърне към шериф Парди с фалшивата си версия и да види що за мъж бе този, срещу когото предстоеше да се изправи брат ѝ. Госпожа Алис Парди влезе в офиса, докато Маргарет молеше шерифа да ѝ съдейства в търсенето на съпруга ѝ. Алис моментално изпита съчувствие към жената в евтината похабена памучна рокля, която редеше тъжния си разказ за изоставената съпруга, отчаяно търсеца изоставилия я съпруг. Допусна, че тази Рейчъл Джордан трябва да умира от глад и я покани в къщата им на вечеря. Маргарет прие и дойде в същата евтина рокля, която бе купила в Сан Франциско от магазин за дрехи втора употреба за бедняци.

Тази вечер Маргарет прояви желание да помогне на Алис Парди в кухнята, но за жената на шерифа беше явно, че гостенката им няма опит край горещата печка. Алис поднесе домашно сготвено овнешко и сварени зеленчуци с ябълков пай за десерт. След вечерята беше поднесен чай и всички се настаниха в гостната, а Алис посвири няколко мелодии на старото пиано.

— Кажете ми, госпожо Джордан — попита Алис, докато обръщаше нотната страница, — къде сте отседнали?

— Една мила дама, мис Били Магуайър, ме нае за сервитьорка в дамския си пансион.

Парди и жена му се спогледаха притеснено. Алис си пое дъх.

— Голямата Били е мадам на публичния дом „Сребърната красавица“ — рече тя. — Не знаехте ли това?

Маргарет се направи на смутена.

— Представа нямах.

Алис се върза на лъжата на Маргарет. Парди — не. Знаеше, че нямаше как една жена да не схване разликата между пансион и публичен дом. Зърното на подозрението покълна в ума му, но жена му беше обзета от състрадание.

— Горкичката ми — каза тя и прегърна Маргарет. — Няма да оставате в „Сребърната красавица“ нито минута повече. Ще отседнете тук при нас с Хенри, докато намерите съпруга си.

— Но той може да не е в Телърайд — отвърна Маргарет, готова едва ли не да се разплаче. — Тогава ще трябва да продължа да го търся другаде, а и не искам да ви създавам неудобства.

— Глупости — каза Алис. — Връщаш се веднага при Голямата Били и донасяш вещите си. Ще ти приготвя резервното легло.

Маргарет влезе отново в ролята си и проля няколко сълзи.

— Как бих могла изобщо да ви се отблагодаря? Как бих могла да ви се отплатя?

— Не си го и помисляй. Двамата с Хенри само ще се радваме да помогнем на една бедна душа, изпаднала в затруднение. По християнски е.

Маргарет отпи от чая си и насочи разговора към работата на Парди като шериф.

— Животът ви трябва да е напрегнат. Телърайд изглежда е град без морални задръжки. Сигурно ви се отваря много работа.

— Миньорите могат да са доста буйни понякога — съгласи се Парди. — Но сериозни престъпления като убийство се случват не повече от веднъж на шест месеца. Мирно е след профсъюзните стачки преди две години, когато правителството прати армията да потуши безредиците.

Маргарет бавно и пестеливо отвръщаше на въпросите на Парди за изчезналия ѝ съпруг. На свой ред зададе няколко въпроса от общ характер за града и миньорите.

— През банката ви трябва да минават много пари за минните компании подхвърли тя небрежно.

Парди кимна.

— Заплатите стигат до значителни суми.

— И никога ли не сте се страхувал от обири и крадци? — попита тя невинно.

— Миньорите са стабилни хора и рядко си позволяват да нарушат закона. Освен кръчмарските свади от време на време или някое убийство, когато страстите се нажежат, градът е доста мирен.

— Когато бях в банката видях, че сейфът изглежда много здрав и сигурен.

— Здрав е, да — отвърна Парди, докато палеше лулата си. — Пет заряда динамит не могат да го отворят.

— И банковият управител е единственият, който знае комбинацията?

Въпросът, идващ от устата на жена, се стори странен на Парди, но отвърна без колебание:

— Всъщност, заключващите лостове са настроени така, че да се отключват всяка сутрин в десет часа. В три часа следобед управителят затваря вратата и наглася лостовете.

— Някой в „Сребърната красавица“ ми каза, че Бъч Касиди ограбил местната банка.

Парди се засмя.

— Това беше отдавна. Никакъв банков обир не сме имали оттогава.

Маргарет се опасяваше да не прекали с въпросите си, но трябваше да събере още информация, ако искаше брат ѝ да успее с удара.

— Миньорските заплати. Директно до компаниите ли се носят, щом пристигне сумата?

Парди поклати глава и пусна версията на Бел.

— Сумата пристигна днес и отиде директно в банката. Утре ще бъде преброена и пратена до мините вдругиден.

— Има ли допълнителна охрана в банката, за да пази парите?

— Не е нужно — отвърна Парди. — Всеки, който се опита да обере банката, няма да стигне далече. С телеграфните линии покрай железопътното трасе, служителите на закона в района ще бъдат предупредени и ще пратят хайки да чакат крадците, когато се опитат да се измъкнат.

— Значи е невъзможно такова престъпление да се извърши успешно?

— Мисля, че би могло да се каже така — отвърна убедено Парди. — Не би могло да успее.

Маргарет напусна дома на Парди и пое към „Сребърната красавица“. Щом се отдалечи достатъчно и се скри от погледите им, сви по една странична уличка и затича към хотел „Ню Шеридан“, за да опакова оскъдните си дрехи. Чувстваше се доволна от себе си и не можеше да повярва на късмета си. Отсядането при шерифа и жена му щеше да ѝ осигури достъп до по-голямата част от града. Щом брат ѝ пристигнеше, щеше да разполага с достатъчно информация, за да планира престъплението безопасно.

Единственият ѝ проблем беше местонахождението на брат ѝ. Доколкото знаеше, все още не бе пристигнал в града, а утре беше единственият ден, в който заплатите можеше да се откраднат, преди да отидат в мините за раздаване на миньорите. Започна да изпитва все по-силна тревога.

На другата сутрин една чернокоса жена подкара спретнатата двуколка, теглена от дорест кон по пътя за Телърайд. Пътят водеше от Монтроуз, общност от скотовъдни ферми и спирка на Южни железници „Рио Гранде“. Беше пристигнала от Денвър и нае возилото и коня в местната конюшня. Облечена беше в дълга пола от шевро над чифт островърхи кожени ботуши. Тялото ѝ над кръста беше покрито с хубаво изплетен зелен пуловер под палто от вълча кожа. На главата ѝ беше кацнала дамска каубойска шапка с плоско дъно. Беше облечена по модата на Запада, но без да изглежда натрапчиво.

Излезе на Колорадо авеню, подмина съдебната сграда на окръг Сан Мигел и дръпна поводите на коня пред градската конюшня. Слезе от двуколката и го върза за коневръза. Собственикът на конюшнията излезе и вдигна шапката си за поздрав.

— Добро утро, мадам. Мога ли да ви помогна с нещо?

— Да, чудя се дали ще сте така добър да нахраните и напоите коня ми. Трябва да хвана пътя обратно за Монтроуз днес следобед.

— Да, мадам — отвърна собственикът учтиво, изненадан от леко дрезгавия глас. — Ще се погрижа. Междувременно ще затегна предните ви колела. Изглеждат ми малко разхлабени.

— Много сте мил, благодаря ви. А, между другото сестра ми ще дойде за двуколката и ще ви плати.

— Да, мадам.

Жената напусна конюшнията и продължи една пресечка нагоре до хотел „Ню Шеридан“. Приблужи се до рецепцията и попита администратора:

— Имате ли регистрирана тук мис Рейчъл Джордан?

Служителят поклати глава, изгледа привлекателната според него жена и отвърна:

— Не, мадам, вчера вечерта напусна. — Замълча, обърна се и извади плик от слота за пощата и връзка ключове. — Но каза ако някой попита за нея, да му дам това.

Жената благодари на служителя, излезе на тротоара, отвори плика и прочете бележката. Пъхна я в чантичката си и тръгна из града. След малко вървене стигна до гробището „Самотното дърво“, на един хълм северно от река Сан Мигел. Мина през портата и закрачи между паметниците, като забеляза, че повечето покойници са загинали от минни злополуки, снежни свлачища и миньорска туберкулоза.

На една пейка край гробищната алея седеше хубава русокоса жена. Беше се отпуснала назад и се грееше на слънцето. С крайчеца на окото си забеляза приближаването на другата жена. Изправи се и погледна непознатата, която се спря и я изгледа отгоре. Маргарет се разсмя.

— Боже мой, Джейкъб — ахна най-сетне тя. — Това е най-находчивата маскировка, която си измислял някога.

Кромуел се усмихна.

— Помислих си, че ще я одобриш.

— Добре е, че си нисък, тънък и жилав.

— Не знам защо изобщо не бях се сецал за това преди. — Вдигна непохватно кожената си пола и седна на пейката до Маргарет. — Кажи ми, скъпа сестро, какво научи, откакто си тук?

Маргарет му разказа как се е сприятелила с шерифа и жена му. Връчи му скица, която бе нахвърлила на вътрешността на Първа национална банка „Телърайд“ и описание на служителите. Докладът ѝ включи пристигането на товара със заплати от банката в Денвър и броенето на сумата днес, преди да се изпрати до мините утре.

Кромуел погледна часовника си.

— Имаме още един час преди банката да затвори. Най-добрия момент да приберем валутата и да напуснем града.

— Забелязах един мъж да се мотае на гарата. Не бих могла да кажа със сигурност, но подозирам, че може да е агент на Ван Дорн, дошъл да те търси.

Кромуел помисли.

— Дори ако Ван Дорн праща агенти да наблюдават пристягания и заминавания при превози на заплати, гонят само един призрак. Няма как да знаят къде ще е следващият ми удар.

— Ако са се досетили за вагона ти, добре е, че го преобоядиса. — Тя го погледна въпросително: — Как точно очакваш да се измъкнем чисто, след като обереш банката?

Кромуюел се усмихна хищно.

— Кой ще заподозре две спретнато облечени привлекателни дами, които бавно излизат от града в двуколка с един кон?

Тя го прегърна през раменете.

— Простият план е най-добрият план. Гениален си, братле. Никога няма да спреш да ме удивляваш.

— Благодаря за комплимента — отвърна той и стана. — Нямаме много време. Заплатите чакат.

— Какво искаш от мен?

— Иди до конюшната и вземи коня ми и двуколката. Казах на собственика, че сестра ми ще намине да вземе возилото. След това чакаш при задния вход на банката.

* * *

Докато Къртис наблюдаваше градската гара и железопътната линия, Бел и Ървайн бяха заели местата си в банката на Телърайд. Седнал в кабинета на Мъри Окснард, Бел започваше да мисли, че е заложил на погрешния кон. Оставаха още десет минути до часа на затваряне, а от бандита нямаше и помен. В ролята си на касиер, Ървайн вече се приготвяше да затваря гишето, в очакване на последния клиент.

Бел хвърли поглед към колта автоматик, калибър 45, който беше оставил в едно отворено чекмедже на бюрото и съжали, че вероятно няма да се стигне до използването му по Бандита касапин. Пръсването на главата му щеше да е прекалено добре за него. Не и след като бе убил толкова много нищо неподозиращи хора. Вярно, смъртта му щеше да спести на данъкоплатците разходите по делото. Но му предстоеше да признае поражение и да започне отново с нищожните улики, до които бе успял да се докопа с агентите си.

Ървайн отиде до вратата на кабинета и се облегна на рамката.

— Не мога да отрека, че беше добър опит — каза стегнато.

— Изглежда бандитът не ухапа въдицата — отвърна Бел замислено.

— Може би не е прочел статията във вестника, защото не живее в Сан Франциско.

— Така започва да изглежда.

Точно в този момент входната врата се отвори и в банката влезе жена, облечена в пола от шевро. Шапката ѝ беше придърпана толкова ниско напред, че скриваше очите ѝ. Бел надникна покрай Ървайн, но се отпусна, след като видя просто една добре облечена жена. Кимна на Ървайн, а той се върна в касиерската си кабина и каза:

— Мога ли да ви помогна с нещо, мадам?

Кромуюел вдигна леко глава, за да може да види лицето на касиера. Изведнъж се вцепени, жегнат от тревога, след като моментално си спомни агента на Ван Дорн, един от мъжете, които седяха с Бел и Бронсън в трапезарията на „Бохемиън кльб“ едва преди няколко дни. Не отговори на Ървайн от страх, че гласът му ще го издаде. Напрежението го обзе, след като осъзна, че това е капан. Последва пауза, докато навеждаше отново глава и умът му трескаво затърси решения. Предимството му бе, че агентът не беше го разпознал, не и облечен като жена, и не си даваше сметка, че бандитът е на по-малко от четири стъпки от другата страна на тезгяха.

Можеше да застреля агента и да прибере колкото пари имаше в сейфа, или просто да се обърне и да излезе от банката. Избра второто и тъкмо се канеше припряно да се оттегли, когато Бел излезе от кабинета. Кромуюел моментално го разпозна. За първи път в криминалната си кариера го жегна паника.

— С какво мога да ви помогна, мадам? — повтори Ървайн, смътно зачуден защо жената не му отговори първия път.

Бел вече го гледаше с озадачено изражение на лицето, сякаш клиентката му изглеждаше позната. Бел беше майстор в разпознаването и притежаваше фотографска памет за лица. Очите му издадоха, че се опитва да си спомни къде я беше виждал. След това погледът му се спря на ръцете на Кромуюел, покрити с кожени ръкавици. Изведнъж, сякаш беше видял привидение, осъзна, че гледа бандита. Осъзнаването го удари като чук в главата. Очите на Бел се разшириха и той ахна:

— Ти!

Кромуюел не загуби нито секунда. Бръкна в голямата си платнена чанта и извади своя 35-калибров колт, с увития дебел плат около дулото. Без и най-малко колебание насочи пистолета в гърдите на Ървайн и дръпна спусъка. Тътенът отекна в банковото фойе. След

това извърна дулото и стреля в Бел, преди още Ървайн да се свлече на пода като парцалена кукла.

Ако Бел не беше се завъртял инстинктивно и не беше се хвърлил през бюрото, рухвайки на пода зад него, куршумът щеше да го поразии право в стомаха. Светкавичният скок го спаси, но куршумът все пак заора в месестата част на бедрото му. Едва усети пронизващия удар. С едно движение посегна и дръпна колта си от чекмеджето на бюрото. Без да губи време, стреля по Кромуюел и пропусна врата на бандита едва на сантиметър.

След това, по-бързи и от мълния, двамата мъже стреляха отново. Изстрелите излетяха толкова близо, че проехтяха като един.

Вторият куршум на Кромуюел изрови малка бразда в скулата на Бел, едва разкъса кожата му, но само облиза черепа. Погледът на Бел се замъгли и той потъна в черната яма на безсъзнанието. Кръвта бързо потече от раната и обля едната страна на лицето му. Раната не беше фатална, но за Кромуюел, който все още стоеше на крака, куршумът като че ли бе пръснал половината глава на противника му.

Бандитът не излезе невредим от кратката престрелка. Куршумът на Бел беше поразил Кромуюел в кръста, но бе излязъл, без да засегне важни вътрешни органи. Залитна и само това, че се пресегна и вкопчи в ръба на касиерското гише, го опази да не падне на пода. Постоя така няколко мига, докато надвие болката. После се обърна, отключи задната врата и остана встрани, а Маргарет нахлу вътре.

— Чух изстрели отвън — извика тя стъписана. — Какво се обърка?

— Беше капан — измърмори той, след като гневът измести страха. Притиснал ръка върху раната си, махна с дулото на калта към вратата на кабинета. — Убих Айзък Бел.

Маргарет пристъпи в кабинета, погледна плувналия в кръв на пода агент на Ван Дорн и в очите й се появи ужас, щом позна Бел въпреки кръвта, покрила повечето лице.

— О, Боже! Имаше чувството, че ще повърне, но гаденето бързо премина, щом се обърна и видя, че брат й също кърви. — Ти си ранен! — ахна тя.

— Не толкова лошо, колкото изглежда — отвърна той стиснал зъби.

— Трябва да се махаме оттук. — Изстрелите ще доведат шерифа и ще вдигнат половината град.

Маргарет едва извлече ранения си брат през задната врата на банката. Отвън конят и двуколката чакаха. Вложи цялата си сила, докато го избута на седалката на кабриолета, отвърза коня от дървения пилон и се качи.

Вдигна камшика, за да подкара коня в галоп, но той я сграбчи за китката.

— Не, карай бавно, все едно че сме две жени, излезли да се повозят на кабриолет. Ще изглежда подозрително, ако изхвърчим в галоп от града.

— Шерифът е умен мъж. Познавам го. Няма да се излъже толкова лесно.

— Дори един умен мъж няма да заподозре жена в обир на банка и убийство на двама мъже — измърмори Кромуел.

В края на задната уличка Маргарет зави кабриолета по една странична улица и продължи на запад към края на града. Кромуел свали палтото си от вълча кожа и го метна на скута си, за да скрие кръвта, просмукала се в пуловера му. Пъхна колта в един от каубойските си ботуши и се отпусна назад, мъчейки се да запази ума си ясен, като надмогне пулсиращата болка в хълбока си.

* * *

Бел беше указал на шериф Парди, че ако бандитът се появи, ще произведе един изстрел. Но Парди разбра, че става нещо неприятно, когато чу пет изстрела, някои от които приглушени като далечен заряд динамит в някоя мина наблизо. Излетя на улицата от един магазин за железария, където се беше скрил, уплашен, че жената, която бе видял да влиза в банката, може да е застреляна от бандита.

Щом го видяха да тича към банката, четирима от помощник-шерифите му изскочиха от укрытията си и се шурнаха след него, докато петият помощник затича към гарата да предупреди Къртис. С извадения си Смит & Уесън за единична стрелба и дръпнат назад ударник, Парди нахлу през вратата на банката. В първия момент не видя никого. Ървайн лежеше скрит зад касиерската кабина, а Бел беше

паднал от другата страна на бюрото. След това заобиколи кабината и видя проснатия на пода сред локва кръв агент на Ван Дорн. Провери пулса, увери се, че Ървайн с мъртъв, след което влезе в кабинета и намери Бел.

— Пътник ли е? — попита един от помощниците си, едър като мечок мъж с огромен корем, издут над панталоните с изпънатите до пръсване тиранти, който стоеше в готовност с рязана карабина в ръцете.

— Куршумът само е забърсал черепа му — отвърна Парди. —
Още е жив.

— А жената?

Умът на Парди не зацепи за миг. След това го осени.

— Жената, която влезе в банката преди изстрелите?

— Същата.

— Трябва да е похитена от бандита.

— Но не видяхме никой да влиза в банката преди или след нея.

Парди се изправи, объркан и невярващ. Нужно му беше цялото въображение, за да си представи, че Бандита касапин е жена.

— Бандитът трябва да е влязъл през задната врата.

— Не знам, шерифе — отвърна помощникът и се почеса по брадичката. Вратата трябва да е била заключена отвътре, както винаги.

Парди притича до задната врата и я намери отключена. Отвори я рязко и огледа нагоре и надолу по уличката, но не видя никого.

— По дяволите — изруга той. — Измъкнала се е.

— Не може да стигне далече — каза помощникът.

— Вдигай хората! — сопна се Парди. После махна с ръка на друг помощник, застанал на входа на банката. — Доведи доктор Медисън. Кажи му, че агент на Ван Дорн лежи с рана на главата и да дойде до банката на бегом. — Парди коленичи и отново огледа Бел. Кажи му също, че в крака на агента май има куршум.

Веднага щом помощникът се отдалечи от входа, Парди се надигна и затича към коня си, вързан на коневръза пред офиса му. Изглеждаше невъзможно, мислеше си, всичко да се обърка така ужасно. Едва тогава го осени мисълта, че бандитът е мъж, маскиран като жена и че бедната вдовица, която бяха приютили с жена му, беше съучастница.

* * *

Щом напуснаха границите на Телърайд и подминаха пътя към мините Офир на юг, Маргарет шибна коня и го подкара в бяг през каньона и надолу по пътя, водещ на запад към Монтроуз. През десетте минути, откакто бяха напуснали банката, Кромуюел имаше време да помисли. Посочи към една просека в дърветата, която водеше към мост над река Сан Мигел. Беше обрасъл с бурени път, използван от железницата за екипите, ремонтиращи трасето.

— Свий встрани от пътя — каза Джейкъб на Маргарет. — Мини през моста и продължи по линията.

Тя се обърна и го погледна.

— Не каза ли, че никога няма да заподозрат две жени в двуколка?

— Това беше преди да се сетя, че шерифът и помощниците му са наблюдавали банката.

— Несъмнено, но какво общо има с бягството ни?

— Не разбираш ли, мила сестричке? аз бях последният влязъл в банката и повече не излязох. Ако това, което казваш, е вярно, Парди не е глупак. Вече трябва да е събрал две и две и да търси двама ни. Но изобщо няма да се сети да ни търси по железопътната линия. Ще е сигурен, че сме хванали по пътя.

— А ако не ни намери, какво смяташ, че ще направи тогава?

— Ще претърси назад, смятайки, че сме се скрили в дърветата, докато хайката му ни е подминала. Дотогава ще сме на влака от Монтроуз, облечени като двама мъже.

Както обикновено, Кромуюел беше на мили пред преследвачите си, станеше ли дума за борба на умове. Макар и да беше обезсърчен, че Бел го бе надхитрил със залагането на добре скроен капан, компенсираше с голямото задоволство, че е убил прочутия агент на Ван Дорн.

Точно както беше предвидил, шерифът и хайката му препуснаха по пътя далече встрани от линията през горите и след като не намериха никаква следа от плячката си, претърсиха обратно пътя към Телърайд. Возенето друсаше по железопътните траверси, но беше компенсирано от това, че Парди е изигран и щеше да се върне с празни ръце.

Бел беше пренесен в болницата на Телърайд и прегледан от градския доктор. Първият куршум от колта на Кромуюел беше влязъл и излязъл от бедрото му, причинявайки малки щети на тъканта. Докторът заяви, че до месец ще зарасне. След това заши раната на черепа, като затвори браздата грижливо като шивач, закърпил скъсан джоб.

Пренебрегнал настояванията на лекаря да остане няколко дни в болницата, Бел изкуцука до гарата, за да вземе следващия влак до Денвър. Нахлупил шапката, за да скрие превръзката около главата си, двамата с Къртис наблюдаваха с гняв и тъга как помощник-шерифите на Парди вдигнаха ковчега с тленните останки на Тървайн в багажния вагон. След това се обърна и стисна ръката на Парди.

— Шерифе, не бих могъл да се отблагодаря за съдействието ви. Още веднъж ви благодаря.

Парди разтърси ръката му.

— Съжалявам за приятеля ви — каза искрено. — Имаше ли семейство?

— За щастие нямаше жена и деца, но живееше със старата си майка.

— Горката. Предполагам, че я очаква окръжният дом за бедни.

— Ще се грижат за нея в добър старчески дом.

— Добрият старчески дом не излиза евтино. Тървайн имаше ли пари?

— Не отвърна Бел. — Но аз имам.

Парди се въздържа от повече въпроси.

— Само да не бяха се издънили така нещата.

— Добре скроените ни планове явно се провалиха — отрони Бел, докато вратата на багажния вагон се затваряше зад ковчега. — Бандитът ме направи на глупак.

— Не се укорявайте — каза Парди. — Всички ни надигра, а аз бях най-големият глупак. Вече съм сигурен, че бедната вдовица, която приютихме с жена ми, му беше съучастничка. Трябваше да проявя

подозрителност, когато измъкваше информация от мен за дейността на банката.

— Но не ѝ казахте, че залагаме капан. Кромуел изобщо нямаше да влезе в банката, ако подозираше капан.

Парди поклати глава.

— Хванаха се на версията ви — въдицата, кордата и плувката. Само да знаехме, че ще е в женски дрехи, щяхме да го застреляме без колебание като куче, каквото е.

— Според докладите от другите му обири, никога не се е обличал като жена.

— Дори след като капанът се провали, с хайката ми трябваше да ги заловим. Глупаво си помислих, че ще се задържат на пътя. Изобщо не ми мина през ума, че могат да използват железопътното трасе за изход, докато не се окажа много късно. Докато се сетя, че са ме прецакали, отдавна бяха заминали.

— Бяха ли проверени списъците на пътниците в Монтроуз?

— Телеграфирах на началника на гарата, но вече бяха заминали на влака за Гранд Джънкшън — отвърна Къртис. — Не помнеше да са се качвали две жени, но е забелязал двама мъже. Каза, че единият изглеждал болнав.

— На задното стъпало на банката имаше кръв — каза Парди със стегната усмивка. — Трябва да сте го улучил.

— Не е било достатъчно сериозно, за да го спре — измърмори тихо Бел.

— Телеграфирах на районния полицейски началник. Пратил е помощници в Гранд Джънкшън да претърсят всички влакове, заминаващи на изток и запад, но не са намерили и следа от две пътуващи заедно жени.

Бел се подпря на дадения му от Парди бастун.

— Започвам да разбирам как работи умът на бандита. Отново се е облякъл в мъжки дрехи и е преоблякъл и сестра си като мъж. Полицейският началник е търсил две жени и изобщо не са ги заподозрели.

— Хитрец е този Кромуел.

— Да — призна Бел. — Такъв е.

— Оттук накъде? — попита Парди.

— Връщаме се в Денвър и започваме всичко отначало.

— Но вече знаете името и навиците на бандита.

— Да, но образуването на дело е невъзможно. Никой федерален прокурор няма да си губи времето по обвинение с толкова неубедителни доказателства.

— Ще го спипате — каза Парди уверено.

— Ще работим още по-усърдно, след като вече имаме лична причина да го видим обесен — мрачно отвърна Бел.

* * *

Когато Бел и Къртис стигнаха в Денвър късно вечерта, ги чакаше катафалка, която да откара Ървайн до местната морга.

— Беше най-добрият ми приятел — въздъхна Къртис. — Ще утеша майка му и ще уредя погребението.

— Благодаря ти — отвърна Бел. — Аз ще поема разходите.

Бел взе такси до хотел „Браун Палас“. Щом влезе в апартамента си, смъкна дрехите си и се отпусна във ваната с гореща вода, като подпря ранения си крак на ръба, за да не се намокри превръзката. Затвори очи и умът му се зарея над събитията от последните няколко дни. Вече знаеше, че жената, покрай която беше минал в хотел „Ню Шеридан“, е била Маргарет Кромуюел. Когато брат ѝ влезе в банката от предната врата, тя беше чакала отзад с кон и двуколка. Образът на Кромуюел, предрешен като жена, го отврати, но неволно изпита уважение към хитрия пресметлив ум на Бандита касапин. Избягването на хайката на шериф Парди с минаването на кабриолета по железопътната линия беше гениално решение.

Отначало Бел си помисли, че Кромуюел няма да направи нов опит за обир. Възможността изглеждаше безкрайно малка, но като с всички престъпници, които бе залавял досега, Бел започна да рови в ума на заподозрения. Обучил се беше да разсъждава като бандита. Колкото повече мислеше за това, толкова повече се убеждаваше, че Кромуюел си въобразява, че е непобедим и неуязвим за всякакво разследване от силите на закона, особено от агентите на детективска агенция „Ван Дорн“.

Следващата стъпка трябваше да се обмисли много внимателно. Умът му работеше над възможностите да събере достатъчно улики за

ареста на Кромуюел, когато чу чуване на вратата. Залагайки на здравия си крак и надмогнал лекото замайване от болката, причинена от раната в главата му, докато се надигаше. Бел се измъкна тромаво от ваната, навлече си халат и изкуцука до вратата. След като я отвори, с изненада видя застаналия на прага Джоузеф Ван Дорн.

Ван Дорн погледна превръзката около главата му с избилото петно кръв и се усмихна мрачно.

— Жалка гледка си.

— Влезте, сър. Разполагайте се като у дома си.

Ван Дорн огледа агента си. Беше разтревожен, но не направи усилие да си придаде безразличие.

— Много ли боли?

— Нищо, което аспирина да не излекува.

Ван Дорн пристъпи вътре и се озърна из апартамента.

— Обичам агенти, които пътуват стилно, без да е за моя сметка.

— Мога ли да поръчам румсървис и да ви донесат нещо за ядене или пиене?

Ван Дорн махна с ръка.

— Не, благодаря. Ядох на влака от Чикаго, малко преди да пристигна в Денвър. Чаша портвайн ще е съвсем на място.

Кел се обади до румсървиса и остави слушалката.

— Не очаквах шефа да пътува над хиляда мили, само за да ме види.

— Срещата ни не само е уместна, но и жизненоважна за разследването. — Ван Дорн се отпусна в мекото кресло.

Предпочитам подробен доклад пред няколкото думи по телеграфа. Е, кажи ми какво се случи в Телърайд и не пропускай нищо.

— Повечето от това, което мога да ви кажа, се обърка — отвърна Бел с горчивина.

— Не се самообвинявай — утеша го Ван Дорн. Идея нямаш колко мои планове са се проваляли.

Донесоха им портвайн и в следващите четирийсет минути Бел описа подробно на Ван Дорн схемата за залавянето на Бандита касапин и как Кромуюел обърна залозите срещу него и шериф Парди. Разказа му за убийството на Ървайн и неговото раняване, приключило със събуждането му в болницата на Телърайд.

Когато приключи, Ван Дорн го попита:

— Сигурен ли си, че Джейкъб Кромуел е Бандита касапин?

— Маскировката му беше гениална и двамата с Ървайн бяхме неподготвени. Но в ума ми няма съмнение. Лицето в банката, което разпознах, беше Кромуел, облечен в женски дрехи. Двата с Парди идентифицирахме и сестра му, Маргарет, отседнала в града, за да му помогне в обира.

Ван Дорн извади кутия с пури от джоба на елека си, извади дълга тънка хаванска пура и я разпали с клечка кибрит, която драсна в палеца си.

— Нелогично изглежда. Щом Кромуел е богат, притежава банка с активи в милиони и живее на Ноб Хил в Сан Франциско, какво печели, като рискува всичко това и залага на банкови обири и убийства?

— Според това, което успях да събера, парите, които е крал, ги е използвал, за да изгради банковите си активи.

— Но защо сега, след като е финансово осигурен и банката му е стабилна? Защо продължава криминалните авантюри?

Бел се загледа през прозореца в синьото небе над града.

— Простият отговор е, че човекът е луд. Сглобих му профил в ума си. Сигурен съм, че краде и убива, защото го забавлява. Парите вече не са целта му. Загубили са важността си. Като човек, пристрастен към уиски или опиум, го влече да сее погроми и смърт. Вярва си, че е недосегаем от силите на правораздаването. Смята, че е непобедим и всеки криминален акт за него е предизвикателство в надиграването на закона.

— Трябва да признаеш... — Ван Дорн издуха голям кръг дим в стаята. — Дотук доста успешно направи нас и всеки полицейски служител западно от Мисисипи да изглеждаме като тайфа аматьори.

— Кромуел не е безгрешен. Той е човек, а всеки човек прави грешки. Когато дойде моментът, смятам да съм там.

— Накъде ще продължиш оттук?

Бел направи гримаса.

— Ще ми се всички да престанат да ме питат това.

— Е?

Бел погледна Ван Дорн съсредоточено и спокойно.

— Ще се върна в Сан Франциско и ще съставя дело срещу Кромуел.

— Според това, което ми каза, няма да е лесно. Имаш малко доказателства, за да внесеш дело. Защитата ще те разпъне на свидетелската банка. Ще ти се изсмее на твърдението, че си разпознат мъж, преоблечен като жена и ще заяви, че е било невъзможно да направиш разликата. А без друг свидетел или пръстови отпечатащи трябва да кажа, че каузата ти е загубена.

Бел го изгледа ледено.

— Намекваш да се оттегля от разследването?

Ван Дорн се намръщи.

— Нищо такова не намеквам. Само изтъквам фактите. Знаеш съвършено добре, че този случай е приоритетен в агенцията. Няма да откънем, докато не видим Кромуюел зад решетките.

Бел леко опипа скулата си, сякаш за да се увери, че раната още си е там.

— Веднага щом подреда някои неща тук в Денвър, се връщам в Сан Франциско.

— Мога да уредя екип от агенти да ти помага. Трябва само да поискаш.

Бел поклати глава.

— Не. С Къртис като моя дясна ръка и с подкрепата на Бронсън и агентите в офиса му, ще имам цялата работна сила, която ще ми трябва. По-добре да продължим прикрито, без армия от агенти, които да причиняват усложнения.

— А полковник Дензлър и Департамента за криминално разследване във Вашингтон? Може ли правителството да е от помощ по този проблем?

— Да, но само в подходящия момент. Кромуюел има невероятно влияние в политическия и финансов елит в Сан Франциско. Той е най-видният филантроп в града. Ако съберем достатъчно улики и го обвиним, приятелите му ще барикадират фургоните и ще се бият с нас на всяка стъпка. В този момент ще ни трябва цялата помощ от федералното правителство, която можем да получим.

— Какъв е планът ти?

— В момента нямам готов план. Кромуюел е спокоен, тъп и щастлив, без да си дава сметка, че стягаме кръга около него с всеки изтекъл ден.

— Но не си по-близо до залавянето му, отколкото преди три седмици.

— До, но сега имам предимство.

Ван Дорн вдигна вежди с любопитство и попита скептично:

— И що за предимство е то?

— Кромуюел не знае, че все още съм жив.

— Ще дойде като удар по самочувствието му, когато разбере, че си възкръснал.

Бел леко се усмихна.

— Разчитам на това.

Поражението върху Кромуюел от куршума на Бел не беше сериозно. Отложи лечението си докато се върне с Маргарет в Сан Франциско, където почистиха входно-изходната рана на хълбока с антисептик, зашиха я и я превързаха. Докторът, стар приятел, не зададе никакви въпроси, но Кромуюел все пак го излъга как сам се прострелял при злополука, докато почиствал пистолет. Тъй като жена му получи щедро дарение от Кромуюел за малкия си проект, балетната компания на Сан Франциско, докторът не попълни полицейско донесение и се закле да не споменава повече за инцидента.

Кромуюел се върна в офиса си в банката и бързо навлезе в рутинната дейност с управлението на финансовата си империя. Първият му проект за деня бе да напише реч, която да произнесе на откриването на старчески санаториум, основан и построен благодарение на щедростта му. Скромността не беше от добродетелите му и той нарече болницата Санаториум „Джейкъб Кромуюел“. Повика Марион Морган да препише бележките му по речта.

Тя седна на стола до бюрото му и го погледна съсредоточено.

— Простете ми, че питам, господин Кромуюел, но добре ли се чувствате? Изглеждате малко преbledнял.

Усмихна се с усилие и инстинктивно, съвсем леко се опипа по хълбока.

— Простинах от нощен риболов. Почти мина.

Връчи й бележките си, завъртя се в кожения си стол и се загледа през прозореца към града наоколо.

— Редактирай речта ми за санаториума и моля, чувствай се свободна за всякакви предложения, които сметнеш за уместни.

— Да, сър.

Марион стана, за да напусне кабинета му, но се поколеба до вратата.

— Извинете ме, но се чудех дали сте чувал нещо за детектива от агенцията на Ван Дорн?

Кромуюел се извърна от прозореца и я изгледа с любопитство.

— Айзък Бел ли?

— Мисля, че така се казваше.

Неволно се усмихна и отвърна:

— Мъртъв е. Чух, че бил убит при банков обир в Колорадо.

Два ледени блока сякаш притиснаха сърцето ѝ. Не можеше да повярва на думите на Кромуюел. Устните ѝ потрепериха и тя се извърна от него, за да не може да види шока, изписан на красивото ѝ лице. Едва успя да се овладее и без да каже нищо повече, излезе от кабинета и затвори вратата.

Марион седна зад бюрото си като в транс. Не можеше да проумее чувството си на скръб по мъж, когото едва познаваше, мъж, с когото бе споделила само една вечеря. Но все пак виждаше лицето му в ума си, все едно че стоеше пред нея. Краткотрайната връзка помежду им беше жестоко прекъсната. Не можеше да обясни чувството си на тъга и не се и опита. Сякаш бе изгубила скъп приятел.

С треперещи ръце зареди лист хартия в пишещата машина и започна да преписва бележките на Кромуюел за речта му.

* * *

В пет часа късно следобед Кромуюел стоеше на стъпалата на ново триетажно тухлено здание на улиците Джиъри и Филмор, заслушан в дългото и цветисто встъпление на градския кмет Юджийн Шмиц, близък негов приятел, с когото се беше сприятелил покрай големите вноски, тайно прехвърляни на личната му сметка в банка „Кромуюел“. Тълпа от петстотин души присъстваше на откриването, заедно с членове на градските противопожарни и полицейски служби, политически шефове и над петдесет престарели пациенти, седящи апатично в инвалидните си колички.

Словото на самия Кромуюел беше кратко и по същество. Скромно нарече себе си „смирен божи пратеник“, избрал да помогне на онези, които не могат да си помогнат сами. Когато приключи, аплодисментите бяха учтиви и сдържани, както се полагаше на официалния повод. Последва срязването на лентата пред входа и Кромуюел бе сърдечно поздравен. Стисна всяка ръка, която му беше подадена. Показно прегърна един по един всички пациенти, чакащи да влязат в зданието.

Кметът Шмиц му връчи бронзов плакет за филантропските му усилия и обяви, че от днес насетне 12 април ще се помни като Деня на Джейкъб Кромуел.

Кромуел си проправи път през тълпата доброжелатели и почитатели, и стигна до мястото за паркиране с чакащия го мерцедес „Симплекс“. Маргарет вече седеше зад волана, прелестна в зелената си вълнена рокля с пелерина.

— Добра работа, братле. Още едно добро дело под флага на Кромуел.

— Никога не вреди да имаш приятели по високите места и да се радваш на възхищението на вмирисаната тълпа.

— Не сме ли хуманитарни? — запита тя саркастично.

— А твоите благотворителни проектчета, които неизвестно как се публикуват в светските хроники на пресата? — не ѝ остана дължен той.

— Туше.

Кромуел мина пред колата и завъртя манивелата на двигателя. Маргарет задържа запалването и включи ръчния дросел. Машината запали и запърпори дрезгаво. Кромуел се качи на седалката, а Маргарет усили искрата, превключи скоростите и натисна газта. Мерцедесът се понесе по улицата между трамваен вагон и камион с бурета бира.

Кромуел вече бе привикнал на шофьорските лудории на сестра си и се отпусна в седалката, но беше готов да скочи, ако колата се изправеше на задните си колела.

— Карай до Пасифик хайтс и спри в парк Лафайет.

— Някаква конкретна причина?

— Можем да се поразходим по алеите, докато поговорим.

Повече не попита. Мерцедесът с лекота са заизкачва по хълма към Пасифик хайтс. Зави от Филмор стрийт и хвана по Сакраменто стрийт, докато стигна до парка, после спря в началото на една алея, водеща навътре сред дърветата. След петминутно ходене двамата стигнаха до билото на парка, откъдето се откри красив панорамен изглед на града.

— За какво искаш да си говорим? — попита Маргарет.

— Решил съм да предприема нов обир.

Тя замръзна на място и го изгледа отчаяно.

— Шегуваш се.

— Адски сериозен съм.

— Но защо? — настоя тя. — Какво можеш да спечелиш? Замалко да те хванат в Телърайд. Защо отново да изпитваш съдбата без никакъв смисъл?

— Защото обичам предизвикателството. Освен това ми е забавно да съм легенда приживе.

Тя извърна поглед притеснена.

— Това е глупаво.

— Не разбираш — отвърна той и я прегърна през кръста.

— Разбирам, че е безумно и че някой ден късметът ти ще се изчерпи и ще те обесят.

— Няма да е скоро обаче — каза той. — Не и когато най-добрият им агент лежи в гроба.

Маргарет си спомни невероятните синьовиолетови очи и ръката на Бел около нея, докато танцуваха в „Браун Палас“ Сякаш чуваше гласа му отдалече.

— Бел — мъртъв. Трудно ми е да го повярвам.

Погледна я с любопитство.

— Звучиш сякаш си била съкрушена от чувства по него.

Сви рамене и се постара да си придаде равнодушие.

— О, беше приятен на вид по някакъв странен начин. Предполагам, че други жени са го намирали за привлекателен.

— Все едно. Айзък Бел е история. — Кромуюел замълча и поведе сестра си обратно към автомобила. — Ще изиграя Ван Дорн и всички други тъпи ченгета, които искат да ме обесят. Изобщо няма да подозират, че бих извършил друго престъпление толкова бързо, в банка в град, за който изобщо няма да предполагат. Отново ще ги хвана със смъкнати гащи.

Очите ѝ се насълзиха и Маргарет ги попи с носната кърпичка. Не можеше да реши дали е разстроена от кончината на Бел или от лудостта на брат си.

— Къде ще е този път?

— Няма да са заплати в миньорски град — отвърна той с широка усмивка. — Ще им извъртя номер, ще ударя в град, където не ме очакват и ще ги оставя отново безсилни.

— Кой град?

— Сан Диего, тук в Калифорния.

— Това е почти в задния ни двор.

— Толкова по-добре — отвърна Кромуюел. — Бягството ми ще е много по-лесно.

— Какво му е толкова специалното на Сан Диего?

— Защото градската „Уелс Фарго“ е тъпкана с депозити от търговци и кораби, внасящи стока в пристанището. И защото ужасно ми се иска да продупча най-големия си конкурент.

— Ти си луд.

— Не ме наричай луд! — сръза я той.

— А ти как се наричаш? Всичко, за което сме работили, може да рухне ако те хванат.

— Не и докато си имат работа с гениален ум — заяви нагло Кромуюел.

— Кога изобщо ще престанеш? — настоя Маргарет.

— Когато банка „Кромуюел“ стане голяма колкото банка „Уелс Фарго“, а аз бъда коронован крал на Сан Франциско — отвърна той със зъл блясък в очите.

Знаеше, че е безнадеждно да спори с брат си. Без негово знание, тайно беше прехвърляла капитали през годините в банка „Уелс Фарго“, където никога нямаше да се сети да ги проследи. Скъпите бижута, които бе купувала, бяха прибрани в депозитен сейф. Ако се случеше най-лошото и хванеха и обесеха брат й, щеше да напусне Сан Франциско, да отиде в Европа и да поживее в лукс, докато си намери богат съпруг с висока титла.

Върнаха се при автомобила и Джейкъб й помогна да се настани на шофьорската седалка. Докато въртеше манивелата, за да запали двигателя, Кромуюел беше обзет от непреодолима самоувереност. Като кораб, заплувал през бурно море с опънати платна, опасността се бе превърнала за него в предизвикателство, граничещо е с пристрастеност. Мислеше как ще надиграе отново някой служител на закона в Запада и лицето му засия като на религиозен фанатик, току-що станал свидетел на божие чудо.

Никой от двамата не обърна внимание на един мъж, седнал на пейка близо до колата, облечен като работник, със сандък с инструменти на скута си и с небрежно запалена лула.

Влакът на Бел го докара в Сан Франциско в осем часа сутринта. В девет вече заседаваше с Къртис, Бронсън и петима негови агенти. Всички бяха насядали около конферентна маса, много по-голяма от тази в офиса в Денвър. Бел беше смъртно уморен и раните все още му създаваха проблеми, но пренебрегваше болката, както бе правил с предишни наранявания и се държеше упорито.

— Господа — започна той. След като нашият заподозрян номер едно за Бандита касапин е Джейкъб Кромуюел, ще подложим него и сестра му на двайсет и четири часово наблюдение.

— Това означава всяко тяхно движение извън палата им на Ноб Хил добави Бронсън.

Един от агентите вдигна ръка.

— Сър, ще ни трябват снимки за идентификация, след като повечето от нас нямат представа как изглеждат.

Бронсън вдигна дебела папка на масата.

— Бяха им направени снимки, докато са навън из града.

— Кой ги направи? — попита Бел.

Бронсън се усмихна и кимна към един от агентите си отсреща на масата.

— Дик Крауфорд е първокласен фотограф.

— Кромуюел не са ли заподозрели фотограф, който ги преследва и ги снима? — попита Къртис.

Бронсън кимна на Крауфорд.

— Дик, обясни на всички тук как ги щракна, без да загреят.

Крауфорд имаше тясно и вечно намръщено лице с малка челюст и рунтави вежди под плешивото теме. Сериозен мъж, той никога не проявяваше склонност към хумор.

— Бях облечен в работен комбинезон и носех сандък за инструменти с малка дупка, изрязана в единия край за лещата на фотокамерата. Трябваше само да бръкна в сандъка, за да настроя фокуса и да снимам. Изобщо не се досетиха и нито веднъж не погледнаха към мен. — След това постави на масата малък фотоапарат

и обясни приложението му. — Това, което виждате, е фотокамера Кодак, която прави снимки с размер на пощенски картички.

Докато Крауфорд говореше, Бронсън раздаде снимки на Джейкб и Маргарет Кромуел.

— Ще забележите, че снимките са забележително контрастни и ясни — продължи Кромуел. — Уникалното качество на камерата е в това, че за разлика от други камери с фиксиран фокус мога да настройвам разстоянието с помощта на колелцето, което виждате отстрани. След това ми остава само да натисна един бутон и лещата ще изскочи напред, за да коригира разстоянието за експониране.

Всички огледаха снимките. Показваха двамата Кромуел, поотделно или заедно, как вървят по улицата, излизат от магазини и ресторанти. Няколко снимки бяха на Джейкб Кромуел докато влиза и излиза от банката си. Две го показваха как говори на откриването на санаториума за възрастни. Крауфорд дори ги беше проследил до парк Лафайет и ги беше заснел докато крачат по една алея. Бел особено го заинтригуваха снимките с Маргарет зад волана на екзотична на вид кола.

— Мерцедес „Симплекс“ — каза той с възхищение. — Кромуел имат добър вкус за автомобили.

Бронсън огледа снимките с колата.

— Изглежда скъпа. Колко вдига?

— Поне 112, може би 128 км/ч — отвърна Бел.

— Съмнявам се да има кола в Сан Франциско, която би могла да я догони в преследване — каза един агент с буйна коса в края на масата.

— Вече има — заяви Бел и устните му се разтеглиха в широка усмивка. — Беше разтоварена от товарен вагон тази сутрин. Обърна се към Къртис. — Прав ли съм, Артър?

Къртис кимна.

— Автомобилът ти е на съхранение в товарния склад на „Южен Пасифик“. Наех едно момче на работа в железницата да го почисти.

— Пратихте колата от...

— Чикаго — довърши Бел.

— Любопитен съм — каза Бронсън. — Що за автомобил може да е толкова специален, че да го превозите чак от Чикаго?

— Една бърза кола може да се окаже полезна. Освен това, както се оказва, изобщо не отстъпва на мерцедеса на Кромуюел, стигне ли се до гонитба.

— Кое я прави такава? — попита Крауфорд.

— Локомотил — отвърна Бел. — Карана е от Джоу Трейси, който спечели с нея трето място в пътното надбягване за купата Вандербилт в 1905 г. в Лонг Айленд.

— Колко е бърза? — запитва Бронсън.

— Вдига до 168 км/ч на права отсечка.

Последва глухо мълчание. Всички около масата бяха изумени и невярващи.

Никога не бяха чували за нещо, което може да се движи толкова бързо. Професионалните автомобилни надбягвания с конкуриращи се фабрични коли все още не бяха стигнали до Западното крайбрежие.

— Невероятно — отрони с благоговение Бронсън. — Не мога да си представя нещо, което пътува със 160 км/ч.

— Можеш ли да я караш на улицата? — попита Къртис.

Бел кимна.

— Поръчах да й сложат калници и фенери, и да модифицират предавката за уличен трафик.

— Трябва да ми дадеш да направя едно кръгче — подхвърли Бронсън.

Бел се засмя.

— Мисля, че може да се уреди.

Бронсън отново насочи вниманието си към снимките на Кромуюел.

— Някакви предположения какво ще направи бандитът по-нататък?

— След Телърайд — каза Къртис, — бих се обзаложил, че времето му за грабежи и убийства приключи.

— Звучи логично, ако знае, че сме по следите му — съгласи се Бронсън.

— Не можем да сме сигурни в това, ако си мисли, че всички свидетели на провала в Телърайд са мъртви, включително аз — каза Бел. — Той е луд, а грабежът и убийството го обсебват. Не вярвам, че изобщо може да се спре. Кромуюел е убеден, че криминалните му действия никого няма да бъдат проследени. Просто не влиза в калъпа

на Блек Брат, Бандата на Джеймс, на Далгън или Бъч Касиди. В сравнение с Кромуел те бяха груби провинциални аматьори.

Един от агентите зяпна Бел с нарастващо възхищение.

— Значи смятате, че ще удари отново.

— Смятам.

— Може да е лапнал въдицата ви с версията за Телърайд — каза Бронсън. Но ако с умен, както твърдите, Кромуел няма да повтори грешката и да влезе в нов капан.

Бел поклати глава.

— Няма голяма надежда за това, опасявам се. Засега можем само да се опитаме да предвидим бъдещите му ходове, а ако не успеем, продължаваме да събираме улики, докато можем да го обвиним.

— Поне знаем, че не е непогрешим.

Бронсън изсумтя.

— Все още е почти недосегаем.

Бел си сипа кафе от каничката на конферентната маса.

— Предимството ни е, че не знае, че следим всяко негово движение. Ще трябва да бъдете много предпазливи и да не направим него или сестра му бдителни. Ако успеем да останем по дирята му следващия път, когато напусне града за обир, имаме шанс да спрем вълната му от престъпления.

Бронсън огледа агентите си около масата.

— Работата ни изглежда ясно очертана, господа. Ще ви оставя сами да си разпределите смените за наблюдение. Получих телеграма от Ван Дорн. Каза, че желае да работим на пълни обороти. Иска Бандита касапин да бъде заловен, на каквато и да е цена, каквито и усилия да ни струва.

Бел се обърна към Бронсън:

— Би ли могъл да ми направиш една услуга?

— Само кажи.

— Обади се в кабинета на Кромуел и попитай за Марион Морган. Кажи й, че й се обаждаш изключително доверително и че не бива да казва нищо на никого, включително на шефа си. Кажи й да се срещне с теб на североизточния ъгъл на улиците Монтгомъри и Сътър, на една пресечка от банка Кромуел, по време на обедната й почивка.

— А ако ме попита за повода?

Бел се усмихна накриво.

— Просто не уточнявай и й кажи, че е спешно.
Бронсън се засмя.
— Ще се постарая да прозвучи официално.

* * *

След заседанието Бел и Къртис взеха такси до товарния склад на „Южен Пасифик“. Показаха документите си на началника на склада, огледаха колата за повреди, не намериха такива и подписаха транспортните документи.

— Красавица е — каза с възхищение Къртис, загледан в яркочервения автомобил с лъскавия му месингов радиатор, увенчан с изваяна по поръчка на клиента фигура на орел с разперени хриле и термометър на гърдите. Зад радиатора имаше извит сгъваем гюрук. Зад двете седалки беше монтиран голям цилиндричен резервоар. Тесните гуми бяха поставени на огромни дървени колелета със спици, които се бяха въртели на високи обороти по лъкатушещите улици на Лонг Айленд при надпреварата за Купата Вандербилт.

Бел се качи на седалката зад голямото кормило, монтирано на дългата ос, превъртя ключа на запалителя на дървения пулт, нагласи ръчката на дросела на волана и придвижи на задържане ръчката на искрата. След това взе ръчна помпа и нагнети горивния резервоар, изтласквайки бензин в карбуратора. Чак тогава отиде пред колата, стисна голямата манивела в дясната си ръка и завъртя енергично. Двигателят изпърпори и запали на втория опит с оглушителен рев от ауспуха.

След това Бел, придружен от Къртис, седна на червената кожена шофьорска седалка и усили искрата, като в същото време отпусна дросела. След като освободи месинговата ръчна спирачка, натисна амбреажа и издърпа лоста на първа скорост. После придвижи ръчката на дросела и освободи амбреажа, вече събрал тълпа работници от склада, които завикаха възторжено, щом елегантната кола се понесе напред.

Щом локомотивът набра скорост по пътя покрай железопътната линия, Къртис извика:

— В офиса ли се връщаме?

Бел поклати глава.

— Покажи ми пътя до склада, където бе паркиран вагонът на „Мебели О’Браян“.

— Тогава завий на следващата пресечка над коловоза — упъти го Къртис.

Няколко минути по-късно Бел паркира локомотива зад празния склад и изключи двигателя. С Къртис пред него се качиха по рампа на товарната платформа. На коловоза стоеше самотен товарен вагон.

— Тук ли намери фалшивия мебелен вагон на Кромуюел? — попита Бел.

— Според графика за товарното движение на „Южен Пасифик“ — отвърна Къртис. — Проверих графиците на товарите на компанията. Вагон 16173 вече не беше включен в товарните регистри. Никой не знае какво е станало с него. Все едно че е изчезнал за една нощ.

Бел огледа страните на вагона, спрян до товарната платформа.

— Би могло да е пребоядисан и да са му дали нов сериен номер.

— Напълно е възможно. — Къртис погледна номера и кимна. — Вагон 16445. Ще го проверя.

— Този вагон е боядисван наскоро — отрони Бел. — Няма драскотина по него.

— Прав си — промълви Къртис замислено. — Чист е като в деня, в който е излязъл от фабриката.

Бел отиде до товарната врата и опипа с пръсти около бронзовата ключалка, затворила достъпа до вътрешността.

— Защо един празен вагон на страничен коловоз трябва да е заключен?

— Може би е бил натоварен и чака да го прикачат на влак.

— Да можех да разбера какво има вътре.

— Да го отворим ли? — предложи Къртис с нарастващо нетърпение.

Бел леко поклати глава.

— По-добре да го оставим на мира засега. Докато не проверим серийния номер, няма да знаем историята на този вагон. И ако е на Кромуюел, ще разбере, че сме бъркали в ключалката.

— Ако докажем, че това е вагонът, с който е бягал след грабежите, можем да го арестуваме.

— Не е толкова просто. Би могло да е просто празен вагон, заделен временно на този коловоз. Кромуюел не е глупак. Няма да остави улика да лежи така и просто да чака да бъде намерена. Най-вероятно вътре няма нищо уличаващо. И определено няма да е достатъчно, за да го качи на бесилката.

Къртис сви рамене разбиращо.

— Ще го държим под око, но се съмнявам, че ще го използва скоро, ако изобщо го използва някога, след като му се размина на косъм залавянето в Телърайд.

— И рано или късно ще научи, че все още съм жив, а знае, че го разпознах. — Бел се усмихна широко. — Това наистина ще направи нещата интересни.

* * *

Марион остави слушалката и погледна към вратата за кабинета на Кромуюел. Както обикновено беше затворена. Почти винаги работеше насаме, движеше ежедневните си бизнес дела по телефона или системата от говорители, които бе инсталирал из банката.

После се озърна към големия стенен часовник „Сет Томас Регюлейтър“ със затворено махало, полюшващо се наляво-надясно. Стрелите на циферблата с арабски цифри показваха дванайсет без три минути. Когато затвори телефона и след като изслуша указанията на Бронсън, беше разкъсана между лоялност си към Кромуюел. Чудеше се дали трябваше да му каже за обаждането и се бореше с усиливащото се чувство на възбуда, което пронизваше тялото ѝ при мисълта, че ще извърши пешо тайно. Заради ясно очерталата се пропаст между нея и Кромуюел през последната година, особено след онази нощ в Барбари Коуст, когато той и Маргарет се държаха толкова странно, изпитваше по-малко вяност и респект към него. Не беше същият мъж, комуто бе свикнала да се доверява толкова много години. Беше станал отчужден и надменен, студен и груб с нея повечето пъти.

Минутната стрелка прещрака над часовата и двете засочиха дванайсет часа, когато тя взе чантичката си, сложи си шапката и излезе от кабинета. През цялото време поглеждаше с едно око към вратата за кабинета на Кромуюел. Подмина асансьора и затича надолу по

стълбището към фоайето. Мина през големите крила на входната врата, зави и забърза по Сътър стрийт към Монтгомъри. Улиците и тротоарите бяха оживени през обедната едночасова почивка и ѝ отне цели десет минути, докато се промуши през тълпите. Щом стигна до ъгъла застана там и огледа наоколо, но не видя никой, който да гледа или да идва към нея. Изобщо не беше се срещала с Бронсън и нямаше представа как изглежда.

След минута вниманието ѝ, както и на много от хората, минаващи по улицата, бе привлечено от голяма червена кола, която с лекота се провираше през трафика. Външността ѝ излъчваше груба сила, сякаш фучеше по паважа, въпреки че се движеше с не повече от 32 км/ч. Яркочервената ѝ боя бе ръчно излъскана до блясък. Всичко в машината внушаваше елегантност и мощ.

Съсредоточена в колата, така и не забеляза мъжа зад волана, докато той не спря пред нея и ѝ каза:

— Моля, качете се, Марион.

Пребледня, едната ѝ ръка излетя нагоре и се хвана за гърлото щом осъзна, че е зяпнала във виолетовите очи на Айзък Бел, които сякаш пронизаха душата ѝ.

— Айзък — промълви тя стъписана. — Джейкъб ми каза, че си мъртъв.

Той протегна ръката си, хвана нейната и я издърпа на кожената пътническа седалка с лекота и сила, които я изумиха.

— Ето доказателство, че не бива да вярваш на всичко, което чуваш.

Пред очите на тълпата, насъбрала се около колата, Бел я прегърна през кръста. След това я придърпа към себе си и я целуна.

— Айзък! — ахна Марион, след като я пусна. В протеста ѝ имаше повече радост, отколкото смущение. — Не пред всички тези хора!

Тълпата, вече насъбрала се да гледа колата, започна да се забавлява с мъжа и жената на предните седалки. Зяпачите започнаха да ръкопляскат и весело да подвикват.

Бел се отдръпна и се усмихна лукаво.

— Не можах да устоя на толкова красива дама.

Марион беше почти зашеметена от мига. Почти, но не съвсем.

— Може ли да се отдалечим, моля те?

Бел се засмя, вдигна бомбето си за хората, които го поздравяваха, и превключи локомотива на първа. Натисна леко педала на газта и подкара по улицата между гъстия трафик. Продължи на север по Монтгомъри, преди да завие в Китайския квартал. Свърна в една странична уличка и спря зад голям китайски ресторант, боядисан в червено и златно, с покрив тип пагода. Чакащият там служител се поклони.

— Ще наблюдавам колата ви, сър.

Бил му даде бакшиш, от който очите на сервитьора се опулиха.

— Разчитам на теб.

След това помогна на Марион да слезе от седалката.

— „Императрицата на Шанхай“ — промълви тя, загледана към пищно орнаментирания вход. Винаги съм искала да ям тук.

— Силно го препоръчаха.

— Учудих се откъде знаеш за задния паркинг.

След като влязоха в дълъг коридор, ги посрещна красива жена с дълга лъскава черна коса, облечена в китайска копринена рокля, срязана високо отстрани. Отведе ги по стълбище до малка интимна трапезария и ги настани. Докато проучваха менюто, донесоха чайник и им сипаха чай.

— Накуцваш отбеляза Марион.

— Малък спомен от Телърайд, Колорадо.

Едва сега забеляза превръзката на главата му, щом свали бомбето си. Марион се намръщи и повдигна вежди.

— Друг спомен ли?

Кимна и ѝ се усмихна дръзко.

Марион го погледна в очите и погледът ѝ се замъгли.

— Не знаеш колко съм щастлива, че не си убит.

— Шефът ти определено се опита.

— Господин Кромюел! — възкликна тя и тревогата замени състраданието ѝ. — Не разбирам.

— Той е човекът, който ме простреля и уби агент на Ван Дорн, който ми бе приятел.

— Не може да говориш сериозно.

— Харесва ли ти или не, Джейкъб Кромюел е Бандита касарин, обрал над двайсет банки през последните дванайсет години и убил близо четирийсет невинни хора.

— Това е лудост! — Марион прехапа устна. Изглеждаше напълно объркана, все едно че няма накъде да се обърне. — Не е възможно да е направил каквото казваш.

— Казвам самата истина — заяви Бел сдържано. — Имаме улики. Може би недостатъчно, за да го обвиним, но всичко сочи към него.

— Но той е помогнал на толкова много хора в нужда — възрази тя.

— Фасада — отвърна Бел ледено. — Вдигнал е стена около империята си, пазена от армия добри граждани, които вярват, че двамата с Маргарет са щедри хора, които от чисто сърце помагат на бедняците. Това е игра. На Кромуел не му пука изобщо за бедните. Използва ги, за да постигне своите цели. В очите на корумпираните политици не може да направи нищо лошо, докато ги поддържа с тайни дарения.

Объркана, Марион отпи от чая си. Ръката ѝ видимо треперете.

— Просто отказвам да го повярвам — промълви тя.

Бел посегна над масата и взе ръцете ѝ в своята.

— Повярвай ми, Марион, истина е. Погледнах го в очите и го познах в мига, в който ме простреля в банката в Телърайд.

Тя издърпа ръцете си и ги стисна силно.

— О, Айзък! Всичко това е прекалено фантастично. Защо Джейкъб да ограбва банки, след като вече притежава втората по големина банка в Сан Франциско? Идеята е прекалено нелепа, за да е реалност.

— Не мога да ти дам отговор, Марион. В началото е вземал парите, за да изгради своята банка. Но когато е забогатял, грабежът и убийствата са се превърнали в мания. Виждал съм много случаи като на Кромуел. Грабежите и убийствата са като наркотик за него. Не може да се овладее и ще продължи да убива, докато го спра.

Взря се в чувствените му виолетови очи отвъд масата. Бяха станали тъмни и студени.

— Ти ли, Айзък? Трябва ли да бъдеш точно ти?

— Не мога да му позволя да продължава да убива хора. — Бел изрече думите монотонно, все едно че четеше обвинение в съда. — Няма да му позволя да вири нос на закона, да продължава да се измъква на свобода и да живее живота на богат Дядо Коледа. — После

добави: — А това важи и за сестра му Маргарет. Затънала е в злодеянията му до хубавата си шия.

Марион клюмна глава в пълно объркване и шапката покри очите ѝ.

— Познавам Джейкъб и Маргарет от години, а всъщност изобщо не съм ги познавала.

— Трудно е — прошепна Бел. — Но ще трябва да го приемеш.

Тя кривна отново глава и широката периферия е цветя на шапката ѝ се вдигна, така че детективът успя да я погледне в кораловите морскозелени очи.

— Какво мога да направя? — промълви Марион.

— Първо, трябва да продължиш, все едно че не знаеш нищо. Продължаваш задълженията си като негова вярна секретарка. Агентите ни ще държат брата и сестрата под непрекъснато наблюдение. Трябва единствено да донасяш за всичко подозрително или необичайно, свързано с дейностите на Джейкъб.

— Имаш предвид, разбира се, да донасям на теб.

Кимна.

— Да.

Изведнъж я обзе чувството, че я използват, че интересът на Бел към нея е само като към осведомител. Извърна поглед, за да не види сълзите, бликнали в очите ѝ.

Бел моментално усети какво се върти в ума ѝ. Премести стола си покрай масата, докато седна достатъчно близо, за да сложи ръка на раменете ѝ.

— Знам какво си мислиш, Марион, и не е вярно. Знам, че те моля да извършиш коварен акт, но на везните е поставен животът на много хора. А има и много повече. Отива далече отвъд молбата ми за помощ. — Замълча, за да събере куража си. — Влюбен съм в теб, Марион. Не мога да обясня как се случи така изведнъж, но се случи. Трябва да ми повярваш.

Марион се вгледа в лицето му и видя само обич и нежност. Страховете ѝ изчезнаха за миг и тя се наведе, за да го целуне бавно и силно по устните. Когато се отдръпна, се усмихна криво.

— Сигурно си мислиш, че съм безсрамна уличница.

Той се засмя, като видя как се изчерви.

— Ни най-малко. Хареса ми.

После очите ѝ се навлажниха.

— Трябва да призная, че почувствах нещо, когато вдигнах глава и те видях застанал там в кабинета.

Този път я целуна той.

След дългата целувка се отдръпна и се усмихна широко.

— Може би трябва да поръчаме, преди да са ни помолили да напуснем заради непристойно поведение.

Скоро след като Марион се върна от обяда си с Бел и се зае да печата писмо, Кромуюел я повика в кабинета си. Секретарката прикри нервността си, като се постара да не го гледа в лицето, докато говореше.

— Марион, ще присъствам на Националната конференция на банковата общност. Тази година ще се проведе в Лос Анджелис, от шестнайсети до осемнайсети април. Би ли могла, ако обичаш, да подготвиш пътуването ми и да ми резервираш стая в хотел „Фримънт“ в центъра?

— За да сте в Лос Анджелис на шестнайсети, трябва да тръгнете утре — отвърна Марион. — Това е ужасно къс срок.

— Знам — каза Кромуюел и сви равнодушно рамене. — Нямахше да ходя, но премислих.

— Желаете ли да наемете частен вагон?

— Не. Ще оставя частните вагони на президентите на банките „Крокър“ и „Уелс Фарго“. Когато ходя по банков бизнес, ще пътувам като обикновен пътник, за да знаят вложителите ми, че взимам интереса им присърце и не пиляя парите им.

Марион стана и полите на роклята ѝ прошумоляха.

— Ще се погрижа.

Щом се върна на бюрото си, вдигна слушалката на телефона и тихо, почти шепнешком, помоли оператора да я свърже с детективска агенция „Ван Дорн“. Щом съобщи името си на телефониста, веднага я свързаха с Бел.

— Айзък?

— Марион? Тъкмо щях да ти звънна, за да те поканя на вечеря и представление.

Марион изпита задоволство, задето агентът е щастлив да чуе гласа ѝ.

— Имам малко информация за теб — каза сериозно. — Джейкъб ще пътува извън града.

— Знаеш ли къде?

— Лос Анджелис — отвърна тя. — Ще присъства на Националната конференция на банковата общност. Това е форум за банкери, да си споделят последните банкови операции.

— Кога се провежда?

— От шестнайсети до осемнайсети този месец.

Бел помисли малко.

— Трябва да е на влак утре, ако иска да стигне в Лос Анджелис до шестнайсети.

— Да, точно така — каза Марион. Щом затворя, ще направя резервациите. Пътува в общ вагон като обикновен пътник.

— Нетипична пестеливост от страна на шефа ти.

— Твърдеше, че щял да впечатли вложителите на „Кромуюел“, като не харчи активите на банката.

— Какво мислиш, Марион? Пътуването му основателно ли е?

Не се поколеба с отговора:

— Не знам дали наистина има Национална конференция на банковата общност на тези дати в „Града на ангелите“.

— Ще се погрижа един от агентите ни да е с него през целия път.

— Чувствам се омърсена, че правя това зад гърба му — каза тя с угризение.

— Не съжالياвай, мила — отвърна ѝ със съчувствие Бел. — Джейкъб Кромуюел е зъл човек.

— По кое време да те очаквам? — попита Марион облекчена, че сменя темата.

— Ще те взема в шест, за да можем да вечеряме рано и да успеем за представлението.

— С червената ти състезателна кола ли ще пътуваме?

— Нещо против?

— Не, възбудата от скоростта ми харесва.

Той се засмя.

— Знаех си, че има нещо у теб, което ме привлече.

Марион остави слушалката и с изненада откри, че сърцето ѝ се е разтуптяло.

* * *

По вътрешен инстинкт и след като знаеше как бяха душили Бел и агента му Ървайн, преди да ги убие, Кромуюел съставяше сложни схеми да прикрие следите си още по-съвършено. Беше сигурен, че след загубата на двамата си агенти, агенция „Ван Дорн“ щеше да вложи още гориво в разследването и да задълбае по-надълбоко във всяка следа. Можеше да очаква да дойдат още агенти и да заразпитват за откраднатите пари, които бе пръснал между търговци и други банки из града.

Кромуюел също така поръча специален влак, частен вагон „Пулман“, теглен от локомотив и тендер. Дестинацията беше Сан Диего. Поръчката мина през Мебелна компания „О’Браян, Денвър“, която имаше дългосрочна сметка и бе уважаван клиент на железопътна компания „Южен Пасифик“.

Едва тогава се отпусна в стола си, запали скъпа пура и отдъхна, напълно уверен, че отново е с десет стъпки пред най-нищожното подозрение, което можеше да споходи Ван Дорн или която и да е друга правораздавателна агенция.

Рано на следващата сутрин Кромуел се сбогува с Маргарет и влезе в ролс-ройса си. Абнър плавно подкара колата през градския трафик до пътническата станция на „Южен Пасифик“ за влакове, минаващи право на север или юг, без да се налага да прекосяват залива. Щом спря на входа на станцията, отвори вратата на колата и подаде на Кромуел пътна чанта.

След като ролсът отлепи от бордюра, Кромуел влезе с безгрижна походка в станцията, показа билета си на портиера и се присъедини към другите пътници, които бяха на перона. Качи се на третия вагон и се настани във влака.

Един от хората на Ван Дорн го видя как се качи и се задържа, докато влакът тръгне, докато се увери, че Кромуел не е излязъл на задната платформа. Едва тогава агентът се метна на последния вагон и тръгна през пътническите вагони докато стигна този, на който се беше качил крадецът. За негово изумление, от Кромуел нямаше и помен. Разтревожен, агентът се втурна през останалите вагони и затърси, докато стигна до заключената врата на багажния вагон. Отново никаква следа от Кромуел. После забърза обратно през влака, допускаяки възможността да е пропуснал банкера, но от Кромуел все така нямаше и помен.

Без никой да го забележи, Кромуел беше напуснал пътническия вагон през другата врата, откъдето слезе и прекоси коловозите до друг перон, където чакаше специалният нает от него влак. Качи се в частния си вагон и се отпусна блажено сред лукса и блясъка на една истинска яхта на колела. Свали палтото си, небрежно се настани в дебело тапицираното кресло и отвори сутрешния вестник. Един стюард му сервира закуска, приготвена специално от началника на частния вагон. Преглеждаше страниците на „Сан Франциско Кроникъл“, когато влакът потегли от гарата и излезе на главната линия за Лос Анджелис само петнайсет минути зад пътническия влак по редовното разписание, за който Марион му беше запазила място.

* * *

— Никаква вест от агента ми, тъй че спокойно мога да приема, че Кромуел пътува за Лос Анджелис — заяви Бронсън.

Бел вдигна очи от картата със Сан Франциско и съседния му град на юг.

— Влакът пристига по разписание в Лос Анджелис в четири и трийсет тази вечер. Казаха ми, че нашият човек ще отседне в хотел „Фримънт“.

— Имах късмет. Успях да се свържа с Боб Харингтън, който оглавява офиса на Ван Дорн за Южна Калифорния, преди пороят някъде на юг да прекъсне линията. Ще има човек, маскиран като файтонджия, който да вземе Кромуел и да го откара до хотела му. Агентът ми във влака ще му го покаже. Оттам агентите на Харингтън могат да го стегнат здраво в юздите си.

— Пътуването му изглежда съвсем невинно — каза замислено Бел. — Но не му вярвам. Крои нещо. Усещам го в костите си.

— Няма да стигне далече, ако опита нещо — заяви Бронсън уверено. — Само да направи и най-малкия лъжлив ход, дузина агенти ще се срутят върху него като тон тухли.

Бел влезе в един празен кабинет и позвъни на Марион в банката.

— Оцеля ли след снощи? — попита я нежно.

— Прекарах чудесно, благодаря ти. Храната беше чудесна, а представлението — забавно.

— След като котката я няма, какво ще кажеш мишката да намине и да поиграем... да речем, на обяд?

— В играта съм.

— Ще те взема пред банката.

— Ще те срещна, където се видяхме преди — каза тя без колебание. — Не искам връзката ни да се набива на очи. Ако някой от служителите ме види, че се качвам в лъскавата ти червена кола, ще започнат приказки и ще стигне до господин Кромуел.

— Същия час, същото място — каза той, преди да затвори.

По-късно същия предобед един пратеник на „Уестърн Юнион“ нахлу на бегом в офиса.

— Имам спешно съобщение за господин Хорас Бронсън — каза на администратора, задъхан от тичане.

Бронсън, който се връщаше от тоалетната по коридора, каза:

— Аз съм Бронсън, ще го взема. — Хвърли монета на пратеника и разкъса плика. Щом го прочете, присви устни и челото му се намръщи. Втурна се през офиса и спря при Бел.

— Имаме неприятност — обяви Бронсън.

Бил го погледна питащо.

— Неприятност?

— Моят човек е изтървал Кромуюел.

Бел се втрещи, напълно объркан.

— Как е могъл да го изтърве на влак?

— Кромуюел трябва да се е качил на влака и веднага да е скочил от другата страна, без да го видят.

— Агентът ти трябваше да ни предупреди по-рано — сопна се Бел, кипнал от гняв.

— Влакът е тръгнал от гарата и не е могъл да слезе, преди да спре в Сан Хосе — обясни Бронсън. — Пратил е телеграма оттам.

— Могъл е да спести трийсет минути, като се обади по телефона.

Бронсън сви безпомощно рамене.

— Телефонните линии са неблагонадеждни и в непрекъснат ремонт.

Бел седна на стола си, замаян и разгневен, че са издърпали чергата под краката му.

— Ще ограби и ще убие отново — изсъска той, зачервен от безсилие. — Кучият син ни го натрива в лицата.

— Само да знаехме къде — изпъшка Бронсън, сломен от поражението.

Бел отиде до прозореца и се загледа над покривите на сградите. Гледаше, без да вижда, потънал в мисли. Накрая се обърна.

— Кромуюел ни се подиграва. Очаква да се разхвърчим в кръг като пилци с отрязани глави и да се чудим къде е отишъл.

— Очевидно е тръгнал в обратната посока на тази, която каза на секретарката си. — Бронсън го изглежда намръщено. Освен ако тя лъже.

Бел избегна погледа му. Тази мисъл бе хрумнала и на него. Само че поклати глава.

— Не, сигурен съм, че Марион каза истината.

Бронсън се приближи до картата на Съединените щати, окачена на една от стените. Загледа я объркан.

— Съмнявам се да иде до Орегон или Вашингтон. Вероятно се е върнал до Фери Билдинг, прехвърлил е залива и е взел влак на изток.

На лицето на Бел бавно се плъзна усмивка.

— Ще си заложи локомотива, че Кромуюел все още продължава на юг.

Колегата му го погледна.

— Защо ще продължава на юг, след като буквално ни изхвърли от следата?

— Знам как мисли този човек — заяви Бел категорично. — Макар и да не знае, че всяко негово движение е наблюдавано, никога не рискува и обмисля грижливо всяка възможност.

Бронсън погледна джобния си часовник.

— Следващият влак е чак по обед.

— Твърде късно — възрази Бел. — Той вече е много напред.

— Но откъде знаем това, след като е скочил от влака?

— Подаде на Марион нелепа версия, че ще се вози в общ вагон, за да си помислят вложителите му, че е земен човек. Две към едно, че е наел частен влак.

Страхът на Бронсън като че ли започна да се разсейва.

— Харингтън все още може да накара агентите си да го проследят, когато пристигне в Лос Анджелис.

Бел поклати глава.

— Агентите му няма да могат да го идентифицират. Твоят агент слезе в Сан Хосе, за да те уведоми, че Кромуюел не е на влака. Вероятно изчаква следващия влак обратно до Сан Франциско.

— Това е проблем — съгласи се Бронсън. — Но все пак могат да го спипат, когато се регистрира в хотел „Фримънт“.

— Ако Кромуюел се регистрира във „Фримънт“ — каза Бел хитро. — След като се измъкна от пътническия влак, едва ли останалото от версията му пред мис Марион е било истина.

— Щом не е Лос Анджелис, къде отива тогава?

— Кромуюел би могъл да спре влака си навсякъде между двата града, но предположението ми е, че ще продължи през Лос Анджелис.

— През? — удиви се Бронсън. — През, но докъде?

— Ще иде на последното място, което човек би предположил, че ще си организира обир. Най-малко вероятната дестинация.

— И тя е?

— Сан Диего.

Бронсън помисли мълчаливо няколко мига. Накрая въздъхна:

— Много е наслуки това.

— Може би. Но с нищо повече не разполагаме — отвърна Бел. — Той вече е демонстрирал, че невинаги ограбва миньорски селища. Защо да не е голям град с банка, тъпкана с доходи от стоки, внесени от богати търговци и собствениците на големите скотовъдни ферми из Южна Калифорния?

— Наслуки или не, не можем да го пренебрегнем. Само да можем да предупредя Харингтън да прати агентите си до железопътния терминал на Сан Диего и да наблюдават за частен влак. Но телефонните и телеграфните линии от Сан Хосе до Лос Анджелис все още не работят заради наводнението.

Бел поклати глава.

— Кромуюел е прекалено хитър, за да вкара влака си директно в града. Ще го спре на някой самотен страничен коловоз и ще използва друг транспорт, за да стигне до града, вероятно на мотоциклета, който използва и в други обири.

— Да имаше Харингтън поне описание.

— Все едно, не биха могли да го разпознаят. Вероятно ще е дегизиран.

Оптимизмът на Бронсън изведнъж се отвя през прозореца.

— Какво ни остава тогава?

Бел се усмихна.

— Ще трябва да ида до Сан Диего и лично да се изправа срещу него.

— Невъзможно — отвърна Бронсън. — Докато успеем да наемем специален експресен влак, да го изкараме на релсите и да напуснем града, ще е свършил мръсната си работа и ще пътува обратно насам.

— Съвсем вярно — съгласи се Бел. — Но с мъничко късмет мога да стигна до Лос Анджелис, преди да е пристигнал влака му и да го чакам.

— И как ще го изпревариш до Лос Анджелис? На някоя голяма птица ли ще летиш? — попита го Бронсън саркастично.

— Не ми трябва голяма птица. — Бел го погледна хитро. —
Имам нещо също толкова бързо. — После се усмихна тъжно. — Но
първо трябва да отменя една среща.

Големият червен локомотив се понесе през Сан Франциско като бик, втурнал се по улиците на Памплона, Испания, по време на фиестата на Сан Фермин. Бел седеше отпуснат на червената кожена седалка, стискаше здраво долната част на големия волан с дланите нагоре и напругаше бицепси, за да върти неподатливия механизъм по завоите и уличните пресечки.

Часът беше десет без петнайсет.

На седалката до него седеше Бронсън, чиято задача беше да поддържа горивното налягане. На всеки няколко минути издърпваше ръчката на помпата, монтирана на горния дървен панел точно над скосения под на автомобила, и я избутваше напред, тласкайки бензин в карбуратора. Освен да захранва големия гладен двигател, беше поел работата на навигатор, тъй като Бел не познаваше околностите на Калифорния. Докато Бел шофираше, спътникът му притискаше стъпала в пода, подпрял гръб на кожената седалка, за да не бъде изхвърлен на паважа, и се чувстваше като изстрелян през дулото на топ.

За да не сваля ръка от кормилото. Бел беше възложил на Бронсън и задачата да подава сигнал с автомобилната тромба. Агентът сякаш се забавляваше да стиска голямата гумена топка и да стряска минувачи и пътници с резките гъши крясъци на тромбата, особено на пресечките. Скоро ръката го заболя.

Бронсън носеше дълго кожено палто и нахлужени на краката ботуши. Главата му беше покрита с кожен шлем с огромни очила, които му придаваха вид на бухал, подгонил полски гризач. Очилата бяха необходимост, тъй като локомотивът нямаше предно стъкло.

Колата не беше изминала и сто метра, когато Бронсън бе обзет от мрачни предчувствия, затова че се беше набутал в нея, настоявайки да придружи Бел в това безумно препускане до Сан Диего в открита кола по пътища, които не бяха нещо повече от кравешки пътеки.

— Как са спирачките на това механично чудо на инженерството?
— попита той кисело.

— Не ги бива много — отвърна Бел. — Единствените спирачки са на оста, задвижваща предавките към задните колела.

— Трябва ли да караш толкова бързо през града? — възрази Бронсън.

— Частният влак на Кромуюел е на около час път пред нас — изрева Бел, за да надвика рева на ауспуха. — Трябва ни всяка минута, която можем да спечелим.

Пешеходците, чули дрезгавия рев на ауспуха нагоре по улицата, последван от странния тръбен звук от тромбата, се стъписваха, щом видеха понеслия се към тях червен локомотив. Зяпваха невярващо и в паника се отдръпваха от пътя на профучаващата покрай тях машина. Двете тръби на ауспуха, едва показващи се от страни на капака, трещяха като оръдие.

Двама работници, понесли голямо стъкло за прозорец покрай улицата, замръзнаха в пълен шок, когато колата изрева покрай тях и грохотът на ауспуха пръсна товара в ръцете им. Нито Бел, нито Бронсън погледнаха изобщо назад. Погледите им бяха забити изцяло в трафика пред тях, заради който Бел бясно въртеше волана наляво и надясно, все едно че караше по насрещното платно. Голямото му задоволство се дължеше на успеха му от насочването на колата в желаната посока, като при това машината реагираше така, сякаш четеше мислите му.

Бел местеше ловко крака си от спирачката към педала за газта и обратно, летеше по улиците, завиваше рязко на пресечките към главната улица, която извеждаше от града и съжаляваше, че не е магьосник, за да накара трафика отпред да изчезне. Едва се размина с един камион с пране — четирите колела на локомотива поднесоха встрани, за да го избегне. Завъртя бясно дървената рамка на волана и се вряза между возилата пред себе си. Водачи на други моторизирани коли зяпваха със страхопочитание в забързаната машина, която профучаваше зад тях и бързо изчезваше далеч отпред. Коне, впрегнати в двуколки и коли, се вдигаха на задните си крака от шума, който за коларите им беше като дяволски хор.

Когато приближиха южните покрайнини на града, трафикът започна да се разрежда. Бел забави локомотива по един дълъг завой към главния път, който минаваше успоредно на железопътното трасе. Въздъхна облекчено, като видя как автомобилите и фургоните напред

се разрешиха. Испита и благодарност, че вече имаше достатъчно място, за да заобиколи и задмине всяко возило, което се изпречи на пътя му. Огромният автомобил беше невероятно отзивчив. Бел натисна педала на газта на два пръста над пода и колата се понесе като ракета по път, който продължаваше прав и с малко извивки. Колкото повече скорост набираще локомотивът, толкова повече чувство за здравина и стабилност внушаваше, докато предавките на задвижващата ос се въртяха на бързи обороти и издаваха писклив металически вой.

Скоро пътят през селските околности се изпъна съвсем прав. Живописни фермерски селища изникваха на хоризонта и бързо се стапяха зад пращната дъря на автомобила — Сан Карлос, Менло парк, а след това Сан Хосе свързани помежду си градчета от Ел Камино Реал или Кралския път, използван още в края на седемнайсети век от френските монаси, построили два̀сет и една мисии, всяка на ден път разстояние от съседната.

Зарадван на правото открито и ненатоварено шосе, Бел натисна газта до пода и подкара автомобила на пълна мощ. Машината вече беше напълно в свои води и препусна като в надпреварата за Купата Вандербилт, първото международно скоростно състезание с участието на американска кола. Като състезателен кон, оттеглен поради старост и отново върнат в надбягванията, локомотивът зарева по пътя като полудял слон. Цилиндриите на мощния му двигател затътнаха глухо, докато въртяха без усилие огромния колян вал.

Бел беше влюбен в голямата машина. Имаше изключителен усет за темперамента и особеностите на характера ѝ. Възхищаваше се от силата и простотата ѝ, изпитваше опиянение от скоростта, вдигана от големия тътнещ двигател, караше като обсебен от демони и се наслаждаваше на огромния вихрещ се облак прах по дърята, която оставяха зад себе си.

Бронсън се озърна към Бел, облечен в късо кожено яке и ездитен брич с ботуши. Носеше очила, но без шлем, защото предпочиташе да чува рева на машината. Беше невъобразимо концентриран и изглеждаше неумолимо решен да надвие Кромуюел в собствената му игра. Бронсън в живота си не беше виждал човек обладан от такава яростна решимост. Извърна очи и огледа картата си. След това потупа шофьора по рамото.

— Напред има разклонение. Завий вляво. Във вътрешната част пътят е по-добър, отколкото покрай брега. При тази скорост Салинас ще се появи след час. След това идва Соледад.

— Как сме с времето? — попита Бел, без да отлепя ръце от волана, за да извади часовника си.

— Десет и единайсет — надвика Бронсън рева на ауспуха. — Без да знам колко бързо вървим, не мога да преценя с колко сме настигнали влака на Кромуюел.

Бел кимна с разбиране.

— Колата няма спидометър или тахиметър, но мисля, че скоростта ни е над 144 км/ч.

Бронсън бавно се беше приспособил към вятъра, който биеше в лицето му и започваше да свиква с телеграфните стълбове, които профучаваха покрай тях с мълниеносна скорост. Но после се натъкнаха на разбита и разровена отсечка и агентът скоро разбра какво е да чуеш тракането на разгневена гърмяща змия. Стисна в мъртва хватка облегалката на седалката си, а с другата си ръка енергично задвижи горивната помпа.

Понесоха се по тесния хълмист път и навлязоха в окръг Монтерей, достигнали земеделското селище Салинас. Орната земя от двете страни на пътя бе удивително красива, позеленяла под пролетното слънце. За щастие шосето през малкия град беше чисто, само с един-два автомобила и няколко фургона с конски впряг, спрели покрай тротоарите. Няколко граждани чуха грохота на ауспуха на забързания локомотив. Обърнаха се и зяпнаха онемели, докато голямата огненочервена машина профуча през търговската част на градчето. Не им остана време да утолят любопитството си, преди машината на бясна скорост да продължи към откритата околност на юг.

— Кой е следващият град? — попита Бел.

Бронсън погледна картата.

— Соледад.

— Колко?

— Около четирийсет километра. Няма да е зле да заредим резервоара там, защото до следващия по-голям град са цели триста и двайсет километра. Обърна се и погледна грамадния цилиндричен месингов резервоар, монтиран зад седалките. — Колко побира?

— Сто и седемдесет литра.

— Би трябвало да има гараж в Соледад, който да обслужва автомобили и фермерска техника.

Думите едва бяха излезли от устата му, когато лявата задна гума се сплеска, натресла се в остър камък на пътя. Локомотивът занесе още стотина метра, преди Бел да го овладее и спре.

— Само въпрос на време — въздъхна той примирено. — Едно от затрудненията в пътната надпревара.

Беше извън автомобила и тикаше крик под задната ос в продължение на три минути, докато Бронсън свали една от резервните гуми на задницата на колата. Бел свали колелото и го подмени за десет минути. Откакто имаше колата, много пъти беше сменял гуми, спугали се при убийствената скорост, с която обичаше да се движи. След това отдели гумата от колелото и я хвърли на Бронсън. — Има комплект за залепване под седалката. Залепи дупката докато караме. Ще я монтирам на колелото, след като стигнем в Соледад.

Скоро след като излязоха отново на един прилично гладък път, пред тях изникна натоварена със сено кола, теглена от два коня. Фермерът, уверен, че е сам на миля околоръст, караше точно по средата на шосето, само на няколко метра от бурените и храстите, прорасли около оградите на градините с артишок, люти чушки, гъби и маруля.

Бел забави, но нямаше друг избор, освен да издърпа локомотива встрани от пътя и да подмине каруцата едва на педя разстояние, но не беше му останало достатъчно място за чисто преминаване. Отнесе цели десет метра дървена ограда, за щастие, без да причини големи щети на колата. Само предният десен калник се огъна и остърга гумата, когато тя подскочи на една неравност на пътя. Бел не погледна назад към фермера, който размахваше юмрук и го ругаеше, докато конете му се изправяха на задните си крака и едва не обърнаха колата. Нито остана доволен от облака прах, изхвърлен от колелата.

— Побъркан селяк — изръмжа Бронсън и погледна назад през рамо.

— Сигурно оградата, която съборихме, беше негова — усмихна се Бел.

След петнайсетина километра Соледад изникна пред очите им. Наречено на мисията „Нуестра Сеньора де ла Соледад“, основана

преди сто години, градчето представляваше главна железопътна спирка в долината, осигуряваща най-бързия възможен превоз до пазара на продукцията, отглеждана тук. Бел забави, щом навлезе в града и намери гараж, където можеше да купи бензин за локомотива. Докато Бронсън и собственикът на гаража наливаха бидони гориво в големия резервоар, детективът се пребори със смачкания десен преден калник, като го огъна назад от гумата. След това взе вътрешната гума, която Бронсън беше залепил, вкара я обратно във външната и ги монтира на колелото, преди да го завинти на задницата на локомотива.

— Момчета, да не сте първата кола от състезание, която минава тука? — попита собственикът на гаража, облечен в мръсен комбинезон.

Бел се засмя.

— Не, сами сме.

Монтьорът погледна прашния и очукан автомобил и поклати глава.

— Явно адски бързате, момчета.

— И още как — отвърна Бел и лепна в дланта на гаражния собственик повече от достатъчно банкноти за цената на бензина.

Той се загледа след тях и се почеса по главата, когато колата се отдалечи с рев и бързо се превърна в червена точица по главната улица, преди да се стопи сред нивята извън града.

— Тия типове трябва да са луди изломоти мъжът. Дано да знаят, че мостът над Солвън крийк е затворен.

Петнайсет минути по-късно и трийсет и два километра по пътя от Соледад, срещу тях изникна остър ляв завой по склона надолу. Колата профуча покрай вдигнат край пътя знак.

— Какво гласеше? — попита Бел.

— Нещо за мост, само това засякох — отвърна Бронсън.

Барикада от железопътни траверси преграждаше центъра на пътя и Бел успя да види горната част на мост, който сякаш беше рухнал на средата. Екип работници ремонтираше централната част на съоръжението, докато друг екип вдигаше стълбове и изпъваше наново телеграфни и телефонни кабели, изпокъсани от бурен порой.

Бел дръпна крака си от педала на газта и рязко завъртя кормилото. Натисна с двете си стъпала спирачката, за да блокира задните колела. Задницата занесе през пътя и локомотивът бавно

продължи странично на четири колела. Детективът изправи предницата на автомобила секунда преди да полетят във въздуха през ръба на склона и да се гмурнат надолу по стръмния бряг на широка, доскоро пресъхнала клисура, в момента изровена от порои. Приземиха се сред взрив от прах на по-малко от 6 метра от широк поток, две стъпки дълбок и течащ към морето.

Тежкото стоманено шаси и масивният двигател, тласнати от инерцията, плеснаха в потока с огромно изригване на кафява тинеста вода, която заля локомотива като гигантска вълна. Силният сблъсък разтърси до кости двамата мъже. Водата заля радиатора и капака над мотора, преди рядката кал да облее агентите. Понесли пълната сила на сблъсъка, двамата имаха чувството, че се движат през приливна вълна.

След това големият автомобил изригна отново във въздуха на отсрещния бряг, потрепери и се изтръгна от потока. Бел моментално натисна педала на газта чак до долу, с отчаяната надежда мощната машина да не се задави и да спре. Като по чудо свещта, индукторът и карбураторът оцеляха и продължиха работата си, като задържаха големите четирицилиндрови горивни камери да бият без пропуск. Като верен кон локомотивът се понесе нагоре по отсрещния склон, изскочи на равния терен и отново излезе на пътя.

С огромно облекчение, едва измъкнали се от гибелта, мъжете си смъкнаха очилата и изтриха калта и тинята, зацапала лещите.

— Щеше да е добре, ако оня тип в гаража ни беше предупредил изрѣмжа Бронсън, прогизнал след изпитанието.

— Може да не са словоохотливи по тези краища пошегува се Бел.

— Там беше пороят, който прекъсна телефонните и телеграфните линии.

— Ще се свържем с колегата ти в офиса в Лос Анджелис, когато спрем да заредим отново.

Пътят се изравни и изглеждаше добре поддържан в следващите около 150 км. Бел, чийто слух беше настроен за всеки пропуск на мощните цилиндри на двигателя, остави локомотивът да върви възможно най-бързо по покритото с прѣст и чакъл шосе, благодарен за липсата остри завои и особено щастлив, че гумите държаха, без да се сплескат.

Най-сетне късметът му се изчерпа, когато продължи по отсечка, покрита с камъни, но оголена от вечните дъждове. Забави, за да спаси гумите, но една се наби върху остър камък и изсъска спукана след стотина метра. Бързо я смениха с резервна и докато Бронсън отново кърпеше гумата, Бел продължи безумната си гонитба към Лос Анджелис.

Сан Луис Обиспо и Сайта Мария минаха и заминаха. Заспукаха се надолу, щом пътят тръгна покрай Тихоокеанското крайбрежие. Океанът блестеше син под слънцето, побелял от гребените на вълните, връхлитащи върху белия пясъчен плаж, осеян с черни скали.

Преди Санта Барбара излетяха нагоре във въздуха от голяма издатина на пътя и се натресоха от другата страна с удар, който изкара въздуха от дробовете на Бронсън, удивен, че колата е здрава и все още се държи, без да се разпадне на парчета.

Влязоха в Санта Барбара, където отново заредиха гориво, напълниха радиатора с вода и поставиха залепената гума. Спряха набързо на железопътната гара, където Бронсън прати телеграма до колегата си Боб Харингтън с молба да ги срещне на гаровия терминал на Лос Анджелис.

Вместо да хванат опасния път, наречен Грейпуайн над прохода Техон, който се врязваше в Лос Анджелис, Бронсън упъти Бел да подкара локомотива покрай железопътното трасе, прокарано с много по-умерени завои. Грубото платно напрегна до крайност автомобилното шаси и то се затъркаля по тесния проход под високия 1255 метра връх, но оцеля, докато стигнаха дългия склон, който водеше надолу към долината Сан Фернандо.

Най-сетне най-лошото вече бе зад тях. Намираха се на финалната права и локомотивът напираше здраво и догонваше с всяка миля частния влак на Кромвел. Според изчисленията на Бронсън бяха само на петнайсет мили зад него. С малко късмет можеха да стигнат до железопътния терминал на Лос Анджелис преди Бандита касарин.

Още по-окуражителна беше гледката с високите здания в далечината. Когато приближиха предградията, трафикът започна да се усилива. Бронсън се възхити на физическата издръжливост на Бел. Сините му очи, твърди и немигащи, не изпуснаха пътя. Мъжът беше роден да седи зад волана на бърза кола, прецени агентът. Погледна часовника си. Стрелките на циферблата показваха четири и дванайсет.

Бяха изминали над шестстотин километра път със скорост около 100 км/час.

С приближаването към главната част на града трафикът се усилваше и Бел започна рутинното си вече упражнение с подминаването на конски впрягове, кабриолети и автомобили. Испита огромно облекчение, когато черният път най-сетне стана павиран с тухли. Вряза се в него и започна да задминава трамвайни коли и по релси в средата на улицата. Изненада го големият брой автомобили, покрай които минаваше, без да знае, че над две хиляди от тях пъплеха по улиците на разрастващия се като гъба град със сто и дваайсет хиляди души население.

Бел откри, че булевардите на „Града на ангелите“ бяха значително по-широки от тези в Сан Франциско и спечели време с по-голямото пространство за движение на возилата. Минаха през центъра и много глави се извърнаха със страхопочитание от скоростта на червения „локомотил“. Един полицаи наду свирката си и се разгневи, когато Бел го пренебрегна и продължи с бясна скорост напред. Полицаят скочи на велосипеда си и го подгони, но скоро остана далече назад, докато автомобилът се скри напълно от погледа му.

Голямата железопътна гара изникна пред очите им, след като Бел взе завоя на две колела. Мъж в кафяв костюм и бомбе с широка периферия стоеше до бордюра при входа на терминала и махаше панически с ръце. Детективът закова спирачките пред Боб Харингтън, агента на Ван Дорн, който ръководеше операциите в Южна Калифорния. В началото Харингтън не позна Бронсън. Мъжът в опръсканото с кал кожено палто и шлем приличаше на привидение, докато не си вдигна очилата.

— Боже мой, Хорас, не те познах — възкликна стройният мъж със загоряло лице и остри черти. С двуметровия си ръст. Харингтън се извисяваше над двамата си колеги.

Бронсън стъпи сковано на паважа и разкърши схванатите си мускули.

— Съмнявам се, че и собствената ми майка щеше да ме познае. — Обърна се и посочи към Бел, който все още седеше грохнал зад волана. — Боб, това е Айзък Бел. Айзък, Боб Харингтън.

Бел смъкна шофьорската си ръкавица и стисна ръката на Харингтън.

— Приятно ми е да се запознаем, Боб.

— Чувал съм много за подвизите ти, Айзък. Чест е да се запозная с теб.

Бел нямаше време за губене с учтивости.

— Какъв е статутът на частния влак на Кромуюел? На време ли сме да го спрем?

Харингтън бавно поклати глава.

— Съжалявам, че трябва да ви го кажа, но редовният пътнически влак е бил отделен на страничен коловоз във Вентура и го е пропуснал. Когато е пристигнал в Лос Анджелис, е подминал гарата и е хванал експресната линия към Сан Диего. По този начин е съкратил пътя си с половин час.

— Преди колко време? — попита Бел обезкуражен.

— Двайсет минути оттогава.

— Щяхме да сме го изпреварили с десет — отбеляза мрачно Бронсън.

Бел погледна грохналия локомотив, зачуден дали на колата ѝ е останала още сила за последната гонитба. Знаеше, без да поглежда в огледалото, че той самият е още по-изтощен от автомобила.

Харингтън огледа мълчаливо двамата пребити от бясното препускане мъже.

— Мога да наредя на агентите си в Сан Диего да заловят Кромуюел, когато специалният влак спре в тамошното депо.

— Твърде умен е, за да слезе на депо — отбеляза Бел. — Ще спре влака извън града и ще влезе с някоя от многото си маскировки.

— Накъде смятате, че се е запътил?

— Към някоя от местните банки.

— Коя точно? — попита Харингтън. — Там има поне десет.

— Тази с най-многого активи.

— Честно ли вярвате, че сам бандит ще се опита да ограби банка „Уелс Фарго“ в Сан Диего? — попита Харингтън скептично. — Това е най-обезопасената банка в Южна Калифорния.

— Още по-основателна причина да се опита — отвърна Бел. — Кромуюел обича предизвикателството.

— Ще телефонирам и ще наредя на агентите си да стоят на входа.

Бел поклати глава.

— Ще ги забележи и ще се откаже. Освен ако не го хванем на местопрестъплението, нямаме достатъчно доказателства, за да го обвиним. Агентите ви нямат представа как изглежда, а и да имаха, изобщо не биха го познали под маскировката. Толкова е добър.

— Не можем да стоим настрана и да го оставим да се вихри из банката, без да го спрем — възрази Бронсън. — Ще избие всички вътре.

Бел се обърна към Харингтън.

— Кажете на агентите си да затворят банката, докато двамата с Хорас стигнем там.

— Ще продължите до Сан Диего? — попита Харингтън невярващо.

— Да — отвърна простичко Бел и се качи уморено зад волана на локомотива — Кой с най-бързият път извън града в южна посока?

— Просто карайте покрай железопътната линия. Тя ще ви отведе право на юг до Сан Диего.

— Какво е състоянието на пътя?

— Добре поддържан е по цялото трасе — отвърна Харингтън. Огледа със съмнение грохналата машина. — Би трябвало да покриете добро време, ако автомобилът издържи.

— Е, докара ни дотук — отбеляза Бел със стегната усмивка. — Ще се справи.

— Кажи на агентите си, че идваме — каза Бронсън уморено. Приличаше на човек, запътил се към бесилото.

Харингтън постоя няколко мига, докато локомотивът се отдалечи с рев по пътя. После бавно поклати глава и тръгна към най-близкия телефон.

Десет минути по-късно Бел излетя от града и насочи бронзовия орел над големия месингов радиатор по посока на Сан Диего. Дори след дивото препускане от Сан Франциско, Бронсън се възхити на майсторството, с което колелата му отмерваше оборотите на двигателя и преценяваше точния момент, в който да включи амбреажа и да стисне високия месингов лост, който зацепваше несинхронизираните предавки.

Изтощеният ум на Бел беше раздвоен между шофирането по пътя напред и образа на Джейкъб Кромвел, нахлуващ в поредната банка, за да я обере, избивайки всички вътре. Докато летяха към целта

си нервите му се изопнаха, адреналинът накара кръвта му да закипи, а
вярната машина продължаваше да тупти със здрав и уверен пулс.

ГОНИТБА ДО САН ДИЕГО

Времето се изниза бързо, докато локомотивът изгълта близо двестата километра между двата града за два часа без девет минути. Последната светлина проблясваше над океана на запад, когато се спуснаха от връх Соледад към сърцето на града, открил се пред тях като килим от сгради, прошарени в златно от лъчите на гаснещото слънце. Макар локомотивът да имаше огромни ацетиленови фарове, Бел не пожела да губи време, за да спре и да ги запали.

— Как е бензинът? — попита той дрезгаво заради полепналата по устните му прах.

Бронсън се обърна в седалката си, развинти капачката на големия бензинов резервоар и топна пръчката до дъното. Извади я и погледна влагата на самия ѝ връх.

— Да кажем просто, че ще трябва да финишираме на пара.
Бел кимна, без да отговори.

Убийственото напрежение си беше казало думата. След часовете въртене на голямото кормилно колело в хиляди извивки, за да завърти неподатливата връзка към предните колела, чувстваше ръцете си изтръпнали, все едно че вече не бяха част от тялото му. Глезените и коленете също го боляха от непрекъснатото действие с педалите на амбреажа, газта и спирачката. И на двете му длани бяха избили мехури под шофьорските ръкавици. Въпреки това Бел кара на пълна газ последните няколко мили, принуждавайки локомотива да скача към крайната цел като мечка, подгонила лос.

Локомотивът също беше грохнал ужасно. Възлестата тъкан на външните гуми „Мишлен“ почти се беше накъсала, колелата трепереха от понесените удари, верният двигател започваше да издава странни шумове, а от капачката на радиатора бълваше пара. Все пак великолепната машина продължаваше да тегли напред.

— Чудя се какво си е наумил Кромуюел — измърмори Бел. — Много е закъснял за обир днес. Банката е затворена до утре сутринта.

— Понеделник е — отвърна Бронсън. — Банките в Сан Диего са отворени до девет часа вечерта.

Точно летяха по Индия стрийт успоредно на железопътните коловози с депото на по-малко от миля напред, когато Бел за миг отклони погледа си от пътя и се озърна към влак само с един вагон, който забавяше, за да спре.

Локомотивът, теглец частния вагон „Пулман“, спря на страничен коловоз четири линии отатък улицата. От комина лениво се заиздига дим, докато машинистът изпускате парата от тръбите. Огнярят се беше качил горе на тендера и се готвеше да зареди вода от голям дървен резервоар. В усилавация се мрак във вагона „Пулман“, паркиран на миля от депото и градския център, запримигваха светлини.

Агентът на мига осъзна, че това трябваше да е личният влак на Кромуюел.

Не се поколеба. Завъртя волана рязко наляво и локомотивът бясно заподскача през железопътните релси. Докато прехвърли трите коловоза и четирите гуми се спукаха. Останалата част от отсечката колата се търкаля на джанти. Искри засвяткаха като метеори от трясъка им в железните релси.

Бронсън си замълча. Беше замръзнал, объркан и стъписан, докато видя влака и осъзна какво криеше Бел в ръкава си. Възбудата прерасна във въодушевление щом разбра, че след безразсъдното им осемстотин километрово каране най-сетне са на ръка разстояние от целта си.

Бел закова спирачките на колата върху релсите точно пред локомотива. Инерцията му най-сетне се изчерпа и разнебитеният автомобил се отпусна грохнал с хъхрещия още прегрял двигател, съскащата пара от радиатора и миризмата на изгорели и разкъсани гуми. Безумната му гонитба беше стигнала до подобаващата ѝ се кулминация пред плячката, която бе преследвал през деветте кръга на ада.

— Може би прибързваме — предупреди Бронсън. — Все още не се е опитал да обере банката. Не можем да го арестуваме без престъпление.

— Може би. Но по пътя до тук от Сан Франциско имах много време да помисля. По-добре да хванем Кромюел сега, преди да има време да действа. Ако се досети отново за капана ни, губим. Ще се притеснявам за събирането на улики за обвинението по-нататък. Освен това, той не е на свой терен. Не може да се обади на скъпи адвокати, които да го освободят под гаранция.

Бел беше съвсем наясно, че никой не е имал време да слезе от влака през петте минути откакто бяха спрели. Слезе от автомобила и тръгна несигурно към вагона, а изтръпналостта и болката от умората бавно отминаваха. Спря рязко и се пъкна между нагона и тендера, когато двама стюарди измъкнаха един мотоциклет и го свалиха на земята до коловоза.

Изчака търпеливо няколко минути, докато един мъж, облечен в униформата на железопътен кондуктор, слезе от вагона „Пулман“ и прехвърли единия си крак над седалката на мотоциклета, модел „Харли Дейвидсън“. Човекът беше с гръб към него. Бел безшумно пристъпи покрай вагона и се спря на не повече от пет стъпки зад мъжа, който тъкмо се навеждаше да отвори горивната клапа към карбуратора, готвейки се да стартира двигателя.

— „Харли“ е добра машина — кротко отбеляза детективът, — но лично аз предпочитам „Индиън“.

Мъжът на мотоциклета замръзна, щом чу познатия глас. Бавно се обърна и видя застанало зад себе си привидение. Електрическите лампи покрай коловоза хвърляха отгоре призрачна зловеща светлина. Фигурата беше облечена в късо кожено палто върху ездитен брич и ботуши, които изглеждаха сякаш са се влачили през тресавище. Чифт пътни очила бяха вдигнати нагоре, разкривайки кичури руса коса, зацапана със засъхнала кал. Но не можеше да се сбърка лицето, пронизващите очи и оцапаните мустаци над горната устна.

— Ти!

— Не особено оригинално — цинично подхвърли Бел. — Но след като и аз използвах същия израз в банката в Телърайд, няма да те критикувам.

Мълчанието между двамата мъже се проточи сякаш цяла вечност, но за Кромуюел бяха нужни само няколко секунди докато проумее, че привидението наистина беше Айзък Бел. Стоеше замръзнал на място и затънал в неверие, а лицето му изведнъж преbledня.

— Ти беше мъртъв! — изпъшка той. — Аз те застрелях!

— Два пъти, впрочем — потвърди агентът с твърда нотка в гласа. Дясната му ръка стискаше автоматичен колт 45 от 1905 г. Дулото се прицели между очите на Кромуюел и се задържа така, без да трепне, като железен прът в бетон.

За първи път в живота си Джейкъб Кромуюел беше хванат напълно неподготвен. Изпълнен със самоувереност, гъвкавият му ум никога не бе обмислял как трябва да се държи, в случай че дойде момент, в който да го заловят. Никога не беше се занимавал с нещо толкова немислимо. Винаги се беше смятал за недосегаем. Сега стоеше лице в лице със своя най-голям враг, който трябваше да е мъртъв. Чувстваше се като капитан, чийто непотопяем кораб се е натресъл в скалите.

Неговият колт трийсет и осмица беше в джоба на палтото му, но знаеше, че Бел щеше да пръсне мозъка му, преди да е успял да посегне за него. Бавно вдигна ръце във въздуха в унизителен жест на поражение.

— И сега какво правим? — попита Кромуюел.

— Сега ще ми заемеш специалния си влак, за да те върна в Сан Франциско. Там ще те предам на полицията, докато бъдеш осъден за

убийствата и пратен на бесилото.

— Всичко си предначертал.

— Този ден трябваше да дойде, Кромуюел. Трябваше да престанеш, докато имаше възможност.

— Не можеш да ме арестуващ. Не съм извършил никакво престъпление.

— Тогава защо си дегизиран като влаков кондуктор?

— Защо не ме застреляш веднага и да приключим? — попита Кромуюел, възвърнал сдържаната си наглост.

— Само едно плясване по ръката за престъпленията ти — каза Бел язвително. — По-добре да имаш много време да мислиш как се стяга клупът около престъпния ти врат.

Бронсън се приближи иззад вагона „Пулман“ с револвера си Смит& Уесън калибър 44, зареден и насочен в гърдите на престъпника.

— Добра работа, Айзък. Спипа приятелчето ни тук, преди да е извършил друго престъпление.

Бел му подаде чифт никелирани белезници „Тауър“ с двойна ключалка. Без да губи време, агентът ги щракна на китките на Кромуюел. След това обискира грижливо бандита и намери автоматичния трийсет и осемкалибров пистолет.

— Оръжието, с което извърши трийсет и шест убийства хладно обяви Бел.

— Откъде дойдохте? — попита Кромуюел, след като видя Бронсън. Знаеше със сигурност, че двамата няма да се поколебаят да го застрелят при най-малкия знак, че се опитва да избяга.

— Айзък ни докара от Сан Франциско в автомобила си — отвърна му Бронсън, все едно че ставаше дума за нещо ежедневно.

— Невъзможно! — изсумтя Кромуюел.

— И аз така мислех — призна агентът и го поведе по стъпалата на вагона, където извади своите белезници, постави ги около глезените на Кромуюел и грубо го избута на едно канапе.

Бел се върна напред по коловоза и се загледа с тъга в разнебитения локомотив. Плещест мъж в работен комбинезон и памучна шапка на райета на локомотивен машинист, понесъл бидон с машинно масло, се приближи зад него и зяпна тъпо в автомобила.

— Как, за бога, се появи тая развалина на линията на машината ми?

— Дълга история — отвърна Бел уморено.

— Какво ще стане с нея?

Бел заговори тихо, почти с почитание:

— Ще бъде върната във фабриката в Бриджпорт, Кънектикът, където ще бъде сглобена отново, докато стане като нова.

— Да ремонтирате тази развалина? — Машинистът поклати глава. — Защо да си правите труда?

Бел погледна локомотива с любов в очите и отвърна:

— Защото го заслужава.

— Вие сте глупак, ако смятате, че ще ви се размине отвличането ми — заяви презрително Кромуюел. — Нямате никаква власт да ме арестувате без прокурорско решение. Веднага щом се върнем в Сан Франциско, адвокатите ми ще настояят за освобождаването ми. След като детективска агенция „Ван Дорн“ стане за смях, ще си тръгна свободен като птица. След това ще поведем серия от дела, които ще съсипят агенцията ви и ще я удавят в море от скандали.

Кромуюел седеше окован за голямо канапе в центъра на салона — вагон. Китките му, краката и дори вратът му бяха стегнати в стоманени пранги, вързани с вериги за халките, затегнати на пода на предната багажна секция на вагона. Бяха взети всички предохранителни мерки. Четирима тежковъоръжени агенти на Ван Дорн от офиса в Лос Анджелис седяха на по-малко от три метра от бандита с рязани карабини на коленете, заредени и със запънати ударници.

— Сигурно ще имаш шанс да демонстрираш наглото си самочувствие с приятелите си в съда, но ще вървиш свободен само като прасе към кланицата — подхвърли Кел.

— Невинен съм — заяви сухо Кромуюел. — Мога да докажа, че съм бил далече от банковите обири, за които ме обвинявате. Къде са доказателствата ви? Къде са ви свидетелите?

— Аз съм свидетел — отвърна Бел. — Видях те дегизиран като жена в Телърайд, преди да ме простреляш.

— Вие ли, господин Бел? Пред кое съдебно жури в Сан Франциско ще мине свидетелството ви? Процесът ще бъде фарс. Нямате нищо, с което да повдигнете обвинение, още по-малко да ме осъдите.

Бел се усмихна хитро.

— Не съм единственият свидетел. Има други хора в градовете, където си убивал, и те могат да те разпознаят.

— Сериозно? — Кромуюел се отпусна безгрижно на канапето, все едно че нищо на света не можеше да го притесни. — Според това,

което съм чел за Бандита касапин, винаги е бил маскиран по време на престъпленията си. Как може да бъде разпознат?

— Почакай и ще видиш.

— Имам огромно влияние в Сан Франциско — заяви с пълна увереност престъпникът. — Допринесъл съм силно за избора на всеки висш градски и федерален съдия. Длъжници са ми. Същото се отнася и за добрите граждани на Сан Франциско. Дори да успеете да ме изправите на съд, никое съдебно жури от мои съграждани няма да ме осъди, не и след многото хиляди долари, които съм похарчил заради тях.

— Залагаш, преди да си видял ръката си — отвърна Бел. — Ще бъде пратен федерален съдия от Вашингтон, за да слуша делото и процесът ще бъде преместен другаде, където няма да си любимецът на града.

— Мога да си позволя най-добрите адвокати в страната — продължи високомерно Кромуюел. — Никое жури от съдебни заседатели, който и съдия да седи на банката, няма да ме осъди за престъпления с толкова нищожни свидетелства, не и с репутацията ми на човек, който е обичан от бедните и бездомните жители на Сан Франциско.

Лицето на Бронсън беше помръкнало от отвращение. Едва се съдържаше да не забие юмрук в наглата физиономия на бандита.

— Това го кажи на семействата на жертвите, които застреля хладнокръвно. Кажи им как парите, които открадна, отидоха за разточителния лукс в банкерското имение на Ноб Хил.

Кромуюел се усмихна цинично и замълча.

Влакът започна да забавя. Бронсън се приближи до един от прозорците и надникна навън.

— Влизаме в Санта Барбара. Машинистът вероятно ще спре, за да налее вода.

— Бих искал да сляза на гарата — каза Бел. — Има един дребен проблем, който бих искал да уредя.

Щом влакът спря, Бел скочи от стъпалата на перона и бързо изчезна в гаровото депо. Десет минути по-късно, когато машинистът наду свирката, за да предупреди, че включва задвижващите колела, агентът притича обратно и се качи отново на вагона „Пулман“.

— За какво беше това? — попита Бронсън.

Кромуел моментално заподозря, че става нещо неприятно за него. Размърда се на канапето и се наведе напред да слуша.

— Телефонните линии над пролома, където пороят ги беше съборил, са поправени — отвърна Бел. След това погледна Кромуел с язвителна усмивка. — Обадох се до офиса на Ван Дорн и наредих на агентите ни да задържат сестра ти като съучастничка.

— Вие сте полудели! — извика престъпникът.

— Мисля, че можем да докажем, че тя е замесена в убийствата, извършени от Бандита касапин.

Кромуел скочи от канапето с изкривено от гняв и омраза лице, но веригите го задържаха на място.

— Мръсна свиня — изсъска той. — Маргарет нямаше нищо общо с всичко това. Тя не знаеше нищо за моите... — Поколеба се, преди да се е самообвинил. Отпусна се бавно на канапето, овладял се и възвърнал самоувереността си. — Ще платиш скъпо задето въвличаш невинна жена в нелепите си обвинения. Ще я освободят и ще се върне в гостната си час след като бъде обвинена лъжливо за престъпления, за които не знае нищо.

Бел се взря в очите на Кромуел с увереността на пантера, готова да разкъса антилопа.

— Маргарет ще проговори — заяви той твърдо. — Ще каже каквото знае в усилие да спаси брат си. Ще лъже, разбира се, но ще се оплете в хиляда подробности, на които не може да отговори. Маргарет ще бъде свидетелката, която неволно ще те прати на бесилото.

— Дори да бях виновен, Маргарет никога няма да изрече и една дума срещу мен — отвърна Кромуел убедено.

— Ще каже, ако знае, че отива в затвора до края на живота си. Да не говорим за луксозния живот. Превръщането ѝ в държавен свидетел ще е съвсем просто при толкова тежка цена, която би могла да плати.

— Ужасно подценяваш Маргарет.

— Не мисля — отвърна тихо Бел.

— Ще свържеш Маргарет с престъпленията толкова, колкото ще убедиш журито, че аз съм виновен.

Бел погледна банкера в очите.

— А виновен ли си?

Кромуел се изсмя и се огледа из вагона.

— Да призная, че съм твоят Бандит касапин пред свидетели? Хайде стига, Бел. — Този път нямаше „господин“. — Пързаяш се на тънък лед и го знаеш.

Бел дръпна ръкавицата на лявата ръка на Кромуюел и оголи метална тръбичка на мястото на единия пръст.

— Ще видим — обеща агентът на глас. — Ще видим.

* * *

Бел не рискуваше. Когато приближиха Сан Франциско, нареди на машиниста да подмине главното депо и да продължи на страничен коловоз. Бронсън разполагаше с цяла малка армия агенти, които да ескортират Джейкъб Кромуюел до една линейка, където го вързаха на носилка за превозването през града.

— Не мога да си позволя риска да оставим Кромуюел в окръжния затвор — каза Бел. — Прав е, че приятелите му ще го измъкнат за час. Прехвърлете го през залива в щатския затвор в Сан Куентин. Ще го държим в кърпа вързан, докато се подготвим да внесем официалния обвинителен акт.

— Всеки репортер на всеки вестник в града ще съобщи за събитието — предупреди Бронсън.

— Ще разпространят историята из страната по телеграфа до всеки вестник от тук до Бангор, Мейн — отвърна Бел ухилен. — Сега трябва само да го държим да не се изплъзне от ръцете ни. Кромуюел ще се опита да подкупи всеки пазач, който се доближи до него.

— Познавам началника на затвора в Сан Куентин — каза Бронсън. — Железен е. Кромуюел само ще си хаби дъха ако мисли, че може да го подкупи да го пусне.

— Няма начин да не се опита. — Бел се озърна към Кромуюел, докато го вдигаха грубо в линейката. — Сложете му качулка на главата, за да не го познае никой. Началникът да се закълне да пази тайна и го накарай да заключи Кромуюел в единична килия, далече от другите затворници. Сутринта ще дам на началника на затвора нужните документи.

— А Маргарет? Съмнявам се, че някой съдия, бъркал в джоба на Кромуюел, ще попълни документите за ареста ѝ.

— Изпълни формалностите — нареди му Бел. — Окажи й натиск. Щом разбере, че брат й е задържан и че може да загази с него, се обзалагам, че ще събере всички пари, които може, и ще побегне. Тогава ще кацне право в ръцете ни.

Преди да се запъти към офиса на Бронсън, Бел се отби в една телеграфна станция и прати дълго съобщение на Ван Дорн за задържането на прословутия Бандит касапин. Помоли също така за помощта, която можеше да им окаже полковник Дензлър от федералното правителство.

* * *

Кромуюел беше прав за едно. Маргарет напусна полицейския отдел по-малко от трийсет минути, след като двама от агентите на Ван Дорн я придружиха до там. Адвокатите на Кромуюел вече бяха там и уреждаха освобождаването й под гаранция, когато тя пристигна. Дори шофьорът й беше под ръка, за да я откара у дома с чакащия отпред ролс-ройс, паркиран в зона, забранена за превозни средства. Един окръжен съдия като по чудо се появи, за да подпише необходимите документи за освобождаването. На един репортер, окачал се случайно там заради дело за кражба с взлом, му се стори, че арестът и почти моменталното освобождаване на Маргарет са инсценирана формалност.

Междувременно Бронсън и агентите му качиха линейката с Кромуюел на ферибота, който ги превози през залива до окръг Мейрин. След като слязоха на кея, подкараха към щатския затвор в Сан Куентин. Както беше заявил Бронсън, началникът бе много отзивчив и дори горд, че ще държи в затвора си прочутия Бандит касапин, докато обвинителният акт бъде уреден.

След като Бел напусна телеграфната служба, отиде до банката на Кромуюел. Взе асансьора до главния офис и се приближи до бюрото на Марион.

— Вземи си шапката — каза й без предисловия и с тон, нетърпящ възражения. — Останалата част от деня си в отпуск.

Тя се сепна, напълно изненадана от внезапната му поява след цели три дни. Страстта й към него се върна и я заля като вълна.

Осъзна, че не би могла да спори, но все пак отвърна:

— Не мога да напускам просто когато ми хареса. Може да загубя работата си.

— Вече си загубила работата си. Шефът ти е зад решетките.

Заобиколи бюрото и издърпа стола ѝ, за да може да стане.

Тя се надигна бавно и го изгледа стъписана.

— Какви ги говориш?

— Шоуто свърши. Задържал съм Кромуел, докато получим нужното разрешително за ареста му и документите за обвинението.

Като в мъгла тя взе шапката и чантичката си от бюфета зад бюрото, а след това стана, без да знае какво да прави. Извърна очи и зяпна в пода невярващо. Не беше си и помисляла някога, че е възможно Джейкъб Кромуел, независимо от престъпленията му, да се окаже уязвим.

Бел бе забелязал как се изчерви лицето ѝ в началото и отново го трогна свенливата ѝ реакция. Взе шапката от пръстите ѝ и я постави кривната весело настрани върху главата ѝ.

— Така ми харесва — каза ѝ със смях.

— Е, на мен не — отвърна тя с женско раздражение и я постави както трябва на красивата си коса. — Къде ме водиш?

— Долу на плажа. Ще се поразходим по пясъка и ще поговорим дълго за последните събития.

— С разкошния си автомобил ли ме взимаш?

Изненада я тъжното изражение, преминало по лицето му.

— Боя се, че няма да се возим с него скоро.

Знаменателен факт за затвора Сан Куентин беше, че строителството му бе започнало в Деня на Бастилията, 14 юли 1852 г. Можеше само да се гадае защо по-късно беше назован на един от своите именити обитатели, отлежавал срока си за убийство, Мигел Куентин. Думата „Сан“ на испански означава светец. Куентин изобщо не беше светец, но името някак пасна и затворът стана известен като Сан Куентин.

Най-старият щатски затвор в Калифорния беше изпълнил първата си екзекуция през 1893 г. с обесването на Хосе Габриел заради убийство на стара семейна двойка, при които беше работил. Там, в отделно здание, затваряха и жени. До 1906 г. над сто затворника бяха умрели зад затворническите стени по различни причини — от вътрешни убийства и самоубийства, до естествена смърт. Бяха погребани в гробището извън стените на затвора.

Ричард Уебър, началникът, беше едър мъж, подвижен, атлетичен и енергичен, истински работохолик. Обемист, но здрав като канара, с ведре усмивка, кривнала устните му, която никога не напускаше лицето му. Строг блюстител на дисциплината и горещ привърженик на реформите, той беше вкарал подопечните си затворници в работа в производството на продукти и в поддържането на затворническия парк, а освен това ги беше включил в многобройни образователни програми. Програмата му за малки компенсации на затворниците и награждаването им със съкращаване на срока за добро поведение беше укрепила репутацията му на строгия, но добър началник на затвор.

Бронсън беше близо до десетката в твърдението си, че Уебър не може да бъде подкупен. Известен бе като човек, който стоеше високо над изкушенията на корупцията и незаконното облагодетелстване. Благочестив католик, Уебър и жена му бяха отгледали семейство с осем деца. Заплатата му на главен надзирател на най-голямото щатско затворническо учреждение беше прилична, но не оставяше много за допълнителни екстри. Мечтата му да се пенсионира един ден и да се оттегли в ранчо в долината Сан Хоакин беше само това: мечта.

Макар често да казват, че всеки човек си има цена, всички, които познаваха началник Уебър, го смятаха за недосегаем. Но, както се оказа, под тази непоклатима фасада на почтеност той беше просто човек.

Скоро след като Кромуюел беше заключен в отделен сектор, Уебър посети бандита banker в малката му единична килия две нива под главната затворническа сграда. След като заповяда на тъмничаря да отключи стоманената врата, началникът влезе и седна на сгъваемото столче, което бе донесъл със себе си.

— Господин Кромуюел — каза той учтиво, — добре дошъл в Сан Куентин.

Кромуюел се надигна от нара си и кимна.

— Вероятно трябва да кажа, че съм благодарен за гостоприемството ви, само че ще излъжа.

— Разбирам, че ще бъдете при нас за много кратък срок.

— Докато ме изправят на федерален съд — отвърна Кромуюел. — Това ли ви каза Бронсън от детективска агенция „Ван Дорн“?

Уебър кимна.

— Каза, че чакат указания от Департамента за криминални разследвания във Вашингтон.

— Знаете ли защо съм арестуван?

— Казаха ми, че сте прословутият Бандит касапин.

— Запознат ли сте с общественото ми положение? — попита Кромуюел.

— Да — отвърна Уебър. — Притежавате банка „Кромуюел“ и сте уважаван филантроп.

— Мислите ли, че такъв човек би могъл да ограбва банки и да е отговорен за убийствата на десетки хора?

Уебър помръдна на стола си.

— Трябва да призная, че идеята ми изглежда малко изсмукана от пръстите.

Кромуюел се приготви за удара.

— Ако ви дам думата си, че не съм извършил никакви престъпления и че това са фалшиви обвинения от правителството на Съединените щати, за да вземат банката ми, бихте ли ме освободили?

Уебър помисли за миг, след което поклати глава.

— Съжалявам, господин Кромуюел, но нямам власт да ви освободя.

— Въпреки че официални обвинения не са внесени?

— Увериха ме, че обвиненията се съставят в момента.

— Ако ви гарантирам, че не възнамерявам да бягам, но ще отида директно при своите адвокати в града и ще получа нужните документи за освобождаването ми от главния съдия, тогава бихте ли ми позволили да напусна затвора?

— Вероятно, стига да можех — отвърна Уебър. — Но като главен надзирател не мога да ви позволя да напуснете терена на затвора преди документите за освобождаването ви да са в ръцете ми. Освен това има агенти на Ван Дорн, които патрулират извън стените на затвора, за да предотвратят бягството ви.

Кромуюел огледа бетонната килия без прозорци и със стоманена врата.

— Някой затворник измъквал ли се е от единична килия?

— Не и в историята на Сан Куентин.

Кромуюел замълча, преди да заложи капана си.

— Да предположим... Само да предположим, господин главен надзирател, че вие лично ме закарате в Сан Франциско?

Уебър го погледна с интерес.

— Какво имате предвид?

— Оставете ме в кабинета на окръжен прокурор Хорват и петдесет хиляди долара в брой ще бъдат доставени в къщата ви на терена на затвора от мой личен пратеник точно един час по-късно.

Началникът помисли няколко секунди над предложението на Кромуюел. Знаеше, че офертата не е нищожна. Банкерът разполагаше с милиони долари и предлагаше в брой, което нямаше да остави никаква следа, в случай че съдебните следователи дойдеха дадушат. Можеше да задържи парите скрити до пенсионирането си. Уебър също можеше да смята и знаеше, че с толкова пари може да купи най-доброто ранчо в щата. На такава оферта и най-честният и почтен човек не можеше да откаже.

Най-сетне началникът стана от стола си, приближи се до стоманената врата и почука три пъти. Вратата се отвори и униформеният пазач влезе.

— Сложи качулка над лицето на затворника и го отведи до кабинета зад къщата ми. Ще чакам там.

Мъжът се обърна и напусна килията.

Десет минути по-късно пазачът бутна Кромуел в кабинета на Уебър.

— Свали качулката и белезниците — разпореди се Уебър.

Щом махнаха качулката и белезниците от краката и ръцете на Кромуел бяха свалени, пазачът бе освободен.

— Вярвам, че мога да разчитам на думата ви като джентълмен, че компенсацията ми ще пристигне час след като ви доставя непокътнат на стъпалата на градската Съдебна палата?

Кромуел кимна официално.

— Можете да сте сигурен, парите ще бъдат в ръцете ви същия следобед.

— Добре. — Уебър стана и отиде до един килер. Върна се с женска рокля, шапка, дамска чанта и шал. — Облечете ги. Вие сте дребен мъж и сте приблизително на ръста на жена ми. Ще бъдете дегизиран като нея, когато мина през вътрешната и през главната порта. Дръжте главата си наведена и пазачите няма да забележат. Двамата с нея често излизаме с колата до околностите или до града.

— А агентите на Ван Дорн, които патрулират отвън?

Уебър се усмихна тънко.

— Аз съм последният, когото биха заподозрели в мръсна игра.

Кромуел погледна дрехите и се засмя.

— Нещо смешно ли? — попита Уебър.

— Не. Просто ситуацията ми навява някои спомени.

След като се напъха в дрехите на жената на старшия надзирател, Кромуел уви шала около врата си и придърпа дамската шапка така, че да прикрие брадата, вече набола по брадичката му.

— Напълно съм готов.

Уебър го изведе от кабинета и го поведе през един двор до гаража с личния му автомобил „Форд“, модел Т. Завъртя леко манивелата и се качи зад волана. Колата подкара по покрития с чакъл път към вътрешния портал и излезе навън, като махна на началника. На главния портал беше малко по-сложно. Тук двамата пазачи се приближиха за личното му разрешение да отворят портата.

— С Шейри отиваме до града да купим подарък за рождения ден на сестра й — обясни той спокойно.

Пазачът от лявата страна на колата отдаде прилежно чест на шефа си и му махна да продължи. Мъжът от дясно надзърна към Кромвел, който се беше навел и бъркаше в чантичката. Пазачът приклепна да погледне под шапката, но Уебър засече движението и го сръза:

— Стига си зяпал и отвори портата.

Пазачът се изправи и махна на техника в кулата, който контролираше отварящия механизъм на масивните стоманени крила. Щом се разтвориха достатъчно, за да пропуснат форда, Уебър натисна ръчката на дросела и освободи педала на спирачката. Автомобилът скочи напред и скоро след това бръмчеше по пътя към пристана, за да се качи на ферибота за Сан Франциско.

— Той какво? — изрева Бел в телефонната слушалка.

— Какво има? — попита Бронсън, влязъл в кабинета тъкмо когато колегата му оставяше слушалката.

Бел го погледна с изкривено от гняв лице.

— Твоят приятел, праведният и неподкупен главен надзирател на Сан Куентин, е освободил Кромуел.

— Не го вярвам — изломоти с неверие Бронсън.

— Спокойно можеш да повярваш! — срязва го Бел. — Говорих с Марион Морган, личната секретарка на Кромуел. Каза, че влязъл в кабинета си преди пет минути.

— Трябва да греши.

— Точна е до последния цент — обяви от вратата Къртис. Обърна се към Бронсън. — Един от агентите ти, който следеше сестра му, Маргарет, го видял да слиза по стъпалата от Съдебната палата и да влиза в автомобила ѝ.

— Главен надзирател Уебър взима подкуп — измърмори Бронсън. — Никога не бих си го помислил.

— Кромуел вероятно му е предложил кралски откуп — предположи Бел.

— Агентите ми пред затвора докладваха, че Уебър е излязъл с жена си да пазаруват в града.

— Кромуел не за първи път се дегизира като жена — измърмори ядосано Бел. — Несъмнено е сменил облеклото, след като са се отдалечили от Сан Куентин и преди да стигнат до ферибота.

— Какво правим сега? — попита Къртис.

— Телеграфирах на полковник Дензлър, шефа на Департамента за криминални разследвания на Съединените щати. Урежда един федерален съдия да издаде заповед за арестуването на Кромуел, която не може да бъде отменена от градската или щатската съдебна система. Щом я получим, можем да извадим Кромуел от обращение окончателно.

— Това ще отнеме поне четири дни по железница — каза Бронсън. — А ако се опита да избяга от страната? Нямаме законно основание да го спрем.

— Нямахме законно основание и да го спипаме в Сан Диего отвърна Бел. — Ще го хванем пак и ще го държим в ръцете си някъде на скрито, докато пристигне документът.

Бронсън не изглеждаше убеден.

— Преди да можем отново да сложим ръка на Кромуел, приятелчетата му — кмета, шефа на полицията и окръжния шериф — ще го защитят с армия от полицаи и помощник-шерифи, въоръжени до зъби. Моите седем агенти ще отстъпват числено дващсет към едно, ако се опитат да го задържат.

— Толкова ли влияние има Кромуел? — изуми се Къртис.

— Пред степента на корупция в Сан Франциско, Тамъни хол^[1], политическата машина на Ню Йорк Сити, е като женски манастир — отвърна Бронсън. — Кромуел е направил повече от достатъчно да поддържа градоначалниците оядени и фрашкани с пари.

Бел се усмихна сдържано.

— Ще имаме своя армия. Полковник Дензлър ще призове армейския полк, разположен в Пресидио, ако го помоля.

— Може да ни потрябват по-рано, отколкото мислиш — каза Бронсън. — Ако Кромуел свие парите в брой в банката си и чартира друг влак, ще е отгатакъ границата на Мексико, свободен като птица, преди да сме успели да вдигнем пръст.

— Той е прав — съгласи се Къртис. — В момента сме безпомощни. Не можем да го пипнем. Докато Дензлър успее да се свърже с командира на Пресидио и нареди да се изкара войската и да влязат в града, ще е твърде късно. Рушветите на Кромуел ще му улеснят гладкия изход от града.

Бел се отпусна в стола си и зарея поглед в тавана.

— Не е задължително — отрони той.

— Какво се върти пак в лукавия ти ум? — попита Къртис.

— Да речем, че президентът на Съединените щати помоли президента на железопътни линии „Южен Пасифик“ да не наема влак на Кромуел?

Бронсън го погледна.

— Това възможно ли е?

Бел кимна.

— Полковник Дензлър има голямо влияние във Вашингтон. Ван Дорн ме увери, че двамата с президента Рузвелт са много близки. Сражавали са се рамо до рамо през войната на хълма Сан Хуан. Според мен спокойно би могъл да убеди президента.

— А ако Кромуюел наеме кораб? — настоя Бронсън.

— Тогава ще се прати военен кораб на САЩ, който да го спре в морето, да свали Кромуюел и да го върне в Сан Франциско. Междувременно ще разполагаме с необходимите пълномощия да го арестуваме и изправим пред съда.

— Обмислил си всички варианти — възхити се Бронсън.

— Кромуюел е хлъзгав клиент — призна Бел. — Ако има начин да се измъкне от мрежата ни, ще го направи. — Замълча и погледна часовника на стената. — Четири и трийсет и пет. — Имам среща за вечеря в шест.

— Марион Морган ли? — попита с лукава усмивка Къртис. — Имам чувството, че освен да следи графика на Кромуюел, между двама ви става нещо.

Бел кимна.

— Тя е великолепна дама. — Стана и облече палтото си. — Приготвя вечеря у дома си.

Бронсън смигна на Къртис.

— Приятелят ни е късметлия.

— Загубих представа за времето — каза Бел. — Кой ден сме?

— Вторник, седемнайсети април — отвърна Къртис и добави с хумор: — Годината е 1906.

— Знам коя е годината — отвърна Бел на излизане. — Ще се видим всички утре сутринта.

За жалост, един от тримата мъже в стаята нямаше да доживее до сутринта.

* * *

Маргарет спря мерцедеса под навеса за паркиране пред главния вход на имението, преди да влязат в двора. След като взе брат си от Съдебната палата го закара в банката, където Джейкъб прекара два

часа заключен в кабинета си. Щом излезе, подкараха към Ноб Хил в пълно мълчание. Шофьорът се появи от гаражната постройка и прибра колата. В мига, в който влязоха във фойето, Маргарет смъкна шапката си, запокити я над пода и изгледа брат си с гняв.

— Предполагам, че вече си удовлетворен. Всичко се срути около нас.

Кромуюел закрета като старец в дневната и се смъкна уморено в едно кресло.

— Сгреших, че подцених Бел. Спипа ме, преди да успее да ударя банката в Сан Диего.

Подът се разклати под краката на Маргарет и настроението ѝ изцяло се промени.

— Айзък е жив? И ти го видя?

Той я погледна напрегнато.

— Май проявяваш необичаен интерес към него — каза със суха насмешка. — Радваш ли се, че смъртният ни враг ходи жив по земята?

— Каза, че си го убил в Телърайд.

Кромуюел заговори, все едно че описва нещо банално.

— Мислех, че съм го убил, но явно е оцелял. Единствената грешка, която съм правил от двацет години.

— Значи той те върна от Сан Диего и те напъха в Сан Куентин.

Кромуюел кимна.

— Нямах право. Прекрачи закона. Сега Бел ще обърне небето и земята, за да ме обяви за Бандита касапин и да ме прати на бесилото.

— Няма да е лесна работа измъкването от града. Агентите на Ван Дорн следят всяко наше движение.

— Нямам намерение да бягам като крадец посред нощ. Време е тези, които се домогваха до услугите и парите ни, да изплатят дълга си, като ни опазят от ръцете на Ван Дорн, докато сме готови кротко да се оттеглим от сцената.

Тя го погледна твърдо, решена на действия.

— Ще наемем най-добрите адвокати в Ню Йорк. Ще бъде невъзможно да те осъдят. Ще направим Айзък Бел и детективската агенция на „Ван Дорн“ за посмешище пред цялата нация.

— Не се съмнявам, че ще спечелим в съда — промълви той и погледна мрачно сестра си. — Но като уважавана институция в Сан Франциско, с нас ще е свършено. Банката ще претърпи финансов

разгром, щом вложителите ни, уплашени от скандал, избягат при конкурентните банки. Банка „Кромуюел“ ще затвори врати. — Помълча за повече ефект. — Освен ако...

— Освен ако какво? — попита тя, срещайки неумолимия му поглед.

— Освен ако тихо и кротко прехвърлим капиталите си в друг град, в друга страна, където ще положим началото на нова финансова империя под ново име.

Маргарет видимо изпита облекчение, започнала да разбира, че не всичко е изгубено, че стилът на живота ѝ може би все пак нямаше да рухне през ръба на пропастта.

— Кой град и коя страна имаш предвид? Мексико? Бразилия може би?

Кромуюел се усмихна лукаво.

— Скъпа ми сестричке. Мога само да се надявам господин Бел да разсъждава като теб.

Беше изпълнен със самодоволство. Вярваше, че ще му трябват не повече от три часа сутринта, докато уреди превоза на ликвидните резерви от трезорите си. Активите му в ценни книжа вече бяха изпратени извън страната по телеграфа, когато отиде в банката. Сега двамата с Маргарет трябваше само да дооформят някои дела и да заключат къщата, като я оставят на агента по недвижими имуществва за продажба. След това им предстоеше попътен вятър, щом веднъж прекосяха границата и оставеха Съединените щати зад себе си.

* * *

Бел седеше загледан умислено в малкия огън в камината на апартамента на Марион, докато тя все още бе заета в кухнята. Беше донесъл бутилка каберне совиньон, „Калифорния Беринджър“ реколта 1900 г. и бе преполовил чашата, когато Марион влезе в трапезарията и заподрежда масата. Вдигна очи и изпита силно желание да се приближи и притисне устни в нейните.

Изглеждаше зашеметяващо, с модния си силует „пясъчен часовник“ с пищни извивки и пълни гърди. Носеше елече от розов сатен с надиплена дантела, която стигаше под брадичката и обвиваше

дългата ѝ изящна шия. Полата също беше розова и се спускаше надолу като обърната разцъфнала лилия. Изглеждаше елегантна дори с голямата престилка, покрила половината ѝ фигура.

Сламено русата ѝ коса блестеше на светлината от свещите на масата. Беше прибрана назад в копринен кок като венчета около деликатните уши. Бел надмогна желанието да я целуне и просто се наслади на прелестната гледка.

— Нищо особено — каза тя, след като се приближи и приседна на облегалката на стола си. — Надявам се, че обичаш задушено месо.

— Обожавам задушено месо — отвърна той, изгубил всякакво самообладание. Придърпа я в скута си и я целуна дълго и пламенно. Тя се напрегна, а след това потрепери, очите ѝ станаха огромни и заблестяха истинско тъмнозелено море. Щом се отделиха, състоянието ѝ се промени. Погледът ѝ стана дързък, лицето ѝ се оживи. Дъхът ѝ се бе учестил и тя се наслади на дълбокото чувствено усещане, каквото никога не беше изпитвала с друг мъж. Бавно се отскубна от прегръдката му, изправи се разтреперана и приглади назад кичура коса, паднал на слепоочието ѝ.

— Престани с това, освен ако не искаш задушеното да загори.

— Колко още трябва да страда празният ми стомах?

Тя се засмя.

— Още десет минути. Чакам картофите да омекнат.

Загледа я как се връща в кухнята с плавна като на газела походка.

След като Марион постави купите на масата, отново напълни чашите и седна. Хранеха се мълчаливо няколко минути. След това Бел заговори:

— Всичко е толкова вкусно. Кой ли ще е щастливецът някой ден с такава чудесна жена?

Думите я лъхнаха като топъл бриз по тила и кръвта забушува в гърдите ѝ, зрънцата им се втвърдиха. Дълбоко в себе си се надяваше чувствата му да са тръгнали в същата посока, но също тъй се боеше, че обичта му може да охладнее и да си тръгне някоя вечер в тъмното, без да се върне повече.

Бел усети смущението на Марион и се побоя да продължи. Побърза да промени посоката на разговора.

— Колко се задържа днес Кромуюел в банката?

— Повечето време прекара в кабинета си. Изглеждаше много потаен. Също така слезе три пъти долу до хранилището.

Изведнъж я обзе яд. Бясна беше на себе си, че отвърща на въпросите му, вместо да сподели чувствата си към него.

— Имаш ли идея какво може да е правил?

Тя поклати глава.

— Изглеждаше много загадъчно. — После вдигна глава и устните ѝ се раздвоиха в лека усмивка. — Но докато беше в хранилището се промъкнах в кабинета му и надникнах в документите, пръснати на бюрото му.

Той изчака търпеливо и в недоумение няколко мига, докато Марион продължи. Жената сякаш си отмъщаваше, затова че пренебрегва чувствата ѝ.

— Попълваше банкови ордери и парични трансфери.

— Съвпада. Предполагането ни е, че с Маргарет ще се опитат да се измъкнат от страната и да прехвърлят банковите фондове на новото място. Няма начин Кромуюел да остане в града и да се бори с нас във федералния съд.

— Така изглежда — отвърна тихо Марион. Ужасно съжаляваше, че не могат да прекарат времето си само двамата насаме.

— Би ли могла да кажеш къде е изпращал банковите фондове?

Тя поклати глава.

— Само сумите бяха попълнени, не и банките, които трябва да ги получат.

— Какво е правил според теб в хранилището?

— Предполагам, че е опаковал наличните пари в банката, за да бъдат превозени до съответната банка в града, където се канят да отидат.

— Много проникателна дама си — каза той с усмивка. — Ако беше на мястото на Джейкъб и Маргарет, къде щеше да отидеш?

— Няма да са в безопасност, където и да е в Европа — отвърна Марион без колебание. — Банките на континента си съдействат с правителството на САЩ в замразяването на нелегални средства. Има твърде много други страни, където биха могли да скрият парите си и да започнат отново да градят империята си.

— Какво ще кажеш за Мексико? — попита Бел, впечатлен от интуицията на Марион.

Тя поклати решително глава.

— Маргарет никога не би могла да живее в Мексико. Страната е твърде примитивна за вкуса ѝ. Буенос Айрес в Аржентина е възможност. Градът е много космополитен, но никой от двамата не говори и дума испански.

— Сингапур, Хонконг, Шанхай — предложи Бел. — Някой от тези градове дали може да представлява интерес?

— Австралия или Нова Зеландия, може би — каза тя замислено. — Но през годините като негова служителка съм се уверила, че Джейкъб не разсъждава като повечето хора.

— Опитът ми с него ме навежда на същото заключение — съгласи се Бел.

Марион замълча, докато му сипваше още задушено месо, картофи и зеленчуци.

— Защо не оставиш мозъка си да отдъхне и не се насладиш на плодовете на моя труд? — попита го с усмивка.

— Извинявай — отвърна той искрено. — Голям досадник съм като компания на вечеря.

— Надявам се, че обичаш лимонов пай с глазура за десерт.

Той се засмя.

— Обожавам лимонов пай с глазура.

— Дано. Изпекох колкото за една рота.

Довършиха основното ястие и Айзък стана да помогне с разчистването на масата. Тя го бутна обратно в стола му.

— Къде си мислиш, че си тръгнал?

Погледна я като момченце, скастриено от майка си.

— Искях да помогна.

— Сядай долу и си довърши виното — отсече Марион. — Гости не шетат в къщата ми, особено пък мъже.

Той я погледна лукаво.

— А ако не бях гост?

Извърна се от него от страх да не издаде вътрешните си чувства.

— Тогава щях да те накарам да оправиш теча на мивката, скърцащата панта на вратата и счупения крак на масата.

— Мога да го направя — заяви той самоуверено. — Между другото съм много сръчен.

Погледна го невярващо.

— Сръчен син на банкер?

Престори се на оскърбен.

— Не съм работил все в банката на баща си. Избягах от къщи още на четиринайсет и се включих в цирка на Барнъм и Бейли. Помагах да се вдигат и свалят шатрите, хранех слоновете и поправях фургоните на цирка. — Замълча и по лицето му пробяга тъга. — След осем месеца баща ми ме намери, домъкна ме обратно у дома и ме върна на училище.

— Значи си колежанин.

— Харвард. Членувах в групата Фи Бета Капа и учех икономика.

— Умник! — добави тя, искрено впечатлена.

— А ти? — настоя той. — Ти къде си учила?

— Бях в първия курс на Станфордския университет. Дипломирах се право, но скоро разбрах, че адвокатските фирми нямат навика да наемат жени, тъй че влязох в банкирането.

— Ето че е мой ред да бъда впечатлен — каза Бел искрено. — Май намерих подходящата си партньорка.

Изведнъж Марион се смълча и на лицето ѝ се появи странно изражение. Бел си помисли, че нещо не е наред. Приблужи се бързо до нея и я прегърна.

— Зле ли ти е?

Погледна го с морскозелените си очи. Сякаш жената беше споходена от внезапна мисъл. След това ахна:

— Монреал!

Той се наведе към нея.

— Какво каза?

— Монреал... Джейкъб и Маргарет ще избягат през канадската граница до Монреал, където той може да отвори друга банка.

— Как разбра това? — попита Бел озадачен от странното ѝ поведение.

— Току-що си спомних, че видях град Монреал надраскан в един бележник до телефона му — обясни тя. — Не мислех, че означава нещо важно и затова го разкарах от ума си. Сега всичко изглежда логично. Последното място, където властите биха потърсили двамата Кромуел е в Канада. Могат лесно да придобият нови самоличности и да подкупят подходящите хора, за да станат уважавани граждани, които учредяват платежоспособна финансова институция.

Объркването изчезна от лицето на Бел.

— Напълно съвпада — отрони той замислено. — Канада е може би последното място, където щяхме да се сетим да потърсим. Очевидният път за бягство, използван от углавните престъпници през годините, е южната граница с Мексико, като трамплин за продължаване още по на юг.

След това постепенно мислите му за двамата Кромуел се изпариха и той стана кротък, нежен и обичлив, когато я взе в ръцете си.

— Знаех си, че има причина да се влюбя в теб — измърмори той тихо и хрипливо. — Ти си по-умна от мен.

Цялото ѝ тяло трепереше и тя обви ръце около шията му.

— О, Господи, Айзък. Аз също те обичам.

Нежно допря устните си в нейните, докато я носеше от дневната към спалнята. Тя леко се отдръпна и го погледна лукаво.

— А лимоновия пай с глазура?

Взря се в красивото ѝ лице и се засмя.

— Винаги можем да го изядем на закуска.

Нямаше как да предвиди или пък да знае, че след няколко часа паят щеше да се превърне само в един смътен спомен.

---

[1] Тамъни хол — Политическа организация в Ню Йорк Сити, основана през 1789 г. и свързвана в началото на ХХ в. с голяма корупция и злоупотреба с власт. — Б.пр. ↑

Наречен „Еталонът на Запада“, Сан Франциско от 1906 г. представляваше лабиринт от противоречия. Един писател беше описал града като „Вавилон на помпозността, Париж на романтиката и Хонконг на авантюризма“. Друг бе стигнал дотам, че го обрисова като „Портата към Рая“.

Може би изглеждаше динамичен и възбуждащ, но всъщност Сан Франциско представляваше един безреден, мръсен, почернял от сажди, вмирисан, шумен, покварен и вулгарен град с по-малко чар, отколкото Лондон през осемнайсети век. Съчетаваше невероятно богатство с окаяна бедност. Въглищният дим от параходи, локомотиви, леярни и домашни пещи и печки загръщаше улиците, отрупани с това, което хилядите коне оставяха след себе си. Нямаше заводи за преработка на сметта и почернялото небе вонеше на мръсотия.

Почти всички къщи бяха построени от дърво. От красивите домове на Телеграф Хил и стилните имения на Ноб Хил, до съборетините и бордеите в крайните квартали, за шефа на градската противопожарна служба градът беше като море от кутийки с прахан, чакащи да пламнат.

Образът и митът щяха да се променят драматично за две и половина минути.

В 05:12 ч. на заранта на 18 април слънцето започна да изсветлява небето на изток. Газените улични лампи изгасваха и кабелните трамвайни вагони затрополиха от депата си към маршрутите си нагоре-надолу по многобройните хълмове на града. Работници от първата смяна тръгнаха към местоработата си, а от нощната смяна се запътваха към дома. Хлебарите вече бяха при пещите си. Полицията от ранната сутрешна смяна още патрулираше по районите си в очакване на поредния кротък ден, а от запад духаше лек ветрец без обичайната мъгла.

По-точно в пет часа и дванайсет минути мирният свят на Сан Франциско и околните му градчета беше разтърсен от злокобен грохот,

проехтял от земните дълбини няколко мили под морето отвъд Голдън гейт.

Адът бе дошъл в Сан Франциско.

Първичният трус разтърси околностите и се усети в целия район на залива. Двайсет и пет секунди по-късно ужасяващите вълни на мощното земетресение се понесоха към града като чудовищна ръка, помитаща купища книги от масата.

Скалата на разлома Сан Андреас, чиито стени бяха стъргали една в друга в течение на милиони години, изведнъж се разцепи, след като Северноамериканската плоча под сушата и Тихоокеанската плоча под морето се изтръгнаха една от друга и се изместиха в противоположни посоки, едната на север, другата на юг.

Невъобразимата сила връхлетя града със скорост 11200 км/ч с унищожителна ярост, която щеше да остави след себе си монументална смърт и разрушение.

Ударната вълна порази с чудовищна бързина. Паважът на улиците от изток на запад започна да се надига и огъва, преди да пропадне в зейнали процепи, докато трусът продължаваше неумолимо напред и разтърсваше и огъваше каре след каре високи здания като върби сред ураган. Дървото, хоросана и тухлата изобщо не бяха предназначени да устоят на такава яростна атака. Една след друга сградите започваха да се разпадат, стените им рухваха на лавина по улиците сред облаци от прах и отломки. Всеки прозорец по етажите покрай главните булеварди се пръсваше и разбиваше на тротоарите в дъжд от остри парчета.

Огромните здания на пет и десет етажа в централната най-оживена част на града се срутваха сред ужасяващ грохот като оръдеен бараж. По улиците се отваряха и затваряха бездънни ровове, някои пълни с подпочвена вода, която се изливаше в канавките. Релсите на уличните трамваи и тролей се усукваха и огъваха като спагети. Най-мощните ударни вълни продължиха малко повече от минута преди да заглъхнат, въпреки че по-малки остатъчни трусове продължиха в следващите няколко дни.

Когато пълната дневна светлина изгря над целия този хаос, от огромния град с високи здания с многобройни етажи, офиси, банки, театри, хотели, ресторанти, кръчми и публични домове, къщи и жилищни сгради, бяха останали само няколко хиляди квадратни мили

купища разбита зидария, нацепено дърво и усукано желязо. Колкото и масивни да бяха наглед, повечето здания не бяха стабилно укрепени и се разпаднаха на късове половин минута преди земетресението да заглъхне.

Градската Съдебна палата, най-впечатляващото здание западно от Чикаго, беше премазана и унищожена, колоните ѝ от ковано желязо лежах разбити и пръснати по улицата. От Съдебната зала бе останал скелет от изкривени стоманени трегери. Академията на науките беше заличена, все едно че никога не бе съществувала. Пощенската централа все още стоеше, но разрушена до неузнаваемост. Величественият градски театър никога повече нямаше да постави шоу. Само вдъхващият страхопочитание Уелс Фарго Билдинг бе отказал да рухне, въпреки опустошения интериор.

Първи се срутиха хилядите комини. Не бяха предназначени да устоят на земетресение. Изпънати високо през и над покривите, без да могат да се огъват и люшкат и без никаква опора, те се разтърсваха, разпадаха се и рухваха през къщите и долу по улиците, вече задръстени с отломки. По-късно бе изчислено, че над сто души са загинали премазани в леглата си от падащи комини.

Дървени домове на по два и три етажа се килваха във всички възможни посоки, извиваха се върху основите си и се накланяха безумно под невъзможни ъгли. Странно, много от тях останаха непокътнати, но се бяха изместили на двацет стъпки от основите си по тротоарите и улиците. Макар външните им стени да оставаха незасегнати, отвътре бяха опустошени, с пропаднали подове, изкъртени греди, а мебелите и обитателите им бяха премазани в мазетата. По-евтините къщи в бедната част на града се бяха срутили на купчини натрошени греди и стенни обшивки.

Оцелелите от земетресението бяха замръзнали и вцепенени от ужас, изгубили дар слово или си шепнеха стъписани. Когато облаците прах започнаха да улягат, виковете на ранените или затиснатите под развалините заехтяха като приглушени стонове. Дори след като главната сила на труса отмина, земята продължи да трепери от затихващите ударни вълни, които продължаваха да събарят тухлени стени по улиците, изтръгвайки и от тях странен глух тътен.

Малко градове в историята на човешките цивилизации бяха претърпявали такова опустошително унищожение като Сан

Франциско. При все това то се оказа само началното действие на още по-ужасната сцена на разпад, която предстоеше.

* * *

Ударната вълна запокити леглото, на което спяха Айзък и Марион в другия край на спалнята. Жилищната сграда около тях изтътна и се разтърси в поредица от гърчове. Шумът беше оглушителен, докато по пода трещяха чинии, падаха рафтове с книги, по стените се смъкваха картини, а пианото се затъркаля като канара по планински склон през наклонящия се под и рухна навън, тъй като цялата предна стена на жилищната сграда се бе откъснала от постройката и се изсипа на порой от отломки долу на улицата.

Бел сграбчи Марион под мишницата и я повлече под градушката от падаща мазилка към прага, където се задържаха в следващите трийсет секунди, докато ужасният грохот ставаше все по-оглушителен. Подът се движеше като бурно море под краката им. Едва бяха стигнали до временното убежище на прага, когато големият покрив над комина се срути, пропадна през двата апартамента горе и се свлече през пода на по-малко от десет стъпки от тях.

Бел осъзна, че става земетресение. Беше преживял едно, почти толкова лошо като сегашното, докато пътуваше с родителите си в Китай като малко момче. Вгледа се в преbledнялото лице на Марион, замаяна и парализирана от шока. Усмихна се мрачно, мъчейки се да й вдъхне кураж, докато ударните вълни откъснаха пода на дневната от гредите и го запокитиха с грохот в долния апартамент. Успя само да се зачуди дали обитателите му са убити или са успели по някакъв начин да се спасят.

Задържаха се на крака около минута, вкопчени в рамката на вратата докато светът им се превръщаше в невъобразим кошмарен ад.

След това трусовете бавно заглъхнаха и над развалините на жилището се възцари зловеща тишина. Облакът прах от нападалата от тавана мазилка изпълни ноздрите им и едва можеха да дишат. Едва тогава Бел осъзна, че все още се държат на крака, вкопчени в рамката, Марион облечена само по нощница, а той — в нощна риза. Видя, че

дългата ѝ лъчиста коса беше станала бяла от ситната прах на варта, която все още се носеше из въздуха като мъгла.

Бел зяпна към спалнята. Беше в пълен безпорядък, все едно че кошът за боклук бе разсипан на пода. Хвана Марион през кръста и я издърпа към килера, където дрехите им все още висяха на закачалките, опазени от прахта.

— Обличай се, и по-бързо — каза ѝ твърдо. — Сградата се клати и може да рухне всеки момент.

— Какво стана? — попита тя, напълно обърквана. — Взрив ли беше?

— Не, мисля, че беше земетресение.

Тя погледна през развалините на дневната и видя рухналите сгради от другата страна на улицата.

— Боже Господи! Стената е паднала! — После видя, че пианото ѝ липсва. — О, не, пианото на мама! Къде е отишло?

— Мисля, че каквото е останало от него, е на улицата — отвърна ѝ съчувствено. — Стига приказки. Бързо си навлечи някакви дрехи. Трябва да се махаме оттук.

Тя притича към килера, възвърнала самообладанието си и Бел се увери, че е твърда като тухлите, нападали около тях. Докато си обличаше костюма, който беше носил предната вечер, тя си навлече памучна блуза под груб вълнен жакет и пола, за да я пазят от студения вятър, задухал от морето. Беше не само красива, но и практична разсъдлива жена, помисли си агентът.

— А бижутата ми, семейните ми снимки, ценностите ми? — попита тя. — Да взема ли и тях?

— Ще се върнем за тях по-късно, щом видим, че сградата все още се държи.

Облякоха се за по-малко от две минути и той я поведе към входната врата на апартамента покрай зейналата дупка на пода, оставена от пропадналия комин и преобърнатите мебели. Марион се почувства, все едно че е попаднала в друг свят, когато погледна навън през пропадналата стена и видя съседите си, обикалящи замаяни и объркани на сред улицата.

Вратата се оказа заклинена здраво. Земетресението беше изместило сградата и заклещило вратата в рамката ѝ. Но Бел не беше глупав да се опитва да я разбие с рамо. Закрепи се на един крак и я

изрита с другия. Вратата изобщо не поддаде. Той огледа из стаята и изненада Марион със силата си, като надигна тежкото канапе и го използва за таран. При третия удар вратата се пръсна и се люшна отворена и увиснала на едната си панта.

За щастие стълбището все още стоеше, извито на спирала към долния етаж. Бел и Марион се измъкнаха през главния вход и се озоваха пред планина от отломки, струпани пред жилищната сграда от предната стена, която бе рухнала и погребала улицата. Фасадата на зданието изглеждаше като прерязана от гигантски сатър.

Марион се спря и очите ѝ се насълзиха от гледката с пианото на майка ѝ, грохнало и разбито на върха на могилата от отломки. Бел забеляза двама мъже, които се проправяха път по улицата на фургон, теглен от два коня. Остави за малко Марион, приближи се до тях и ги заговори, все едно че се пазареше за нещо. Кимнаха и той се върна при нея.

— За какво беше това?

— Предложих да им платя петстотин долара, за да закарат пианото на майка ти до склада на Кромуюел до железопътната линия. Когато нещата се върнат към нормалното, ще се погрижа да го възстановят.

— Благодаря ти, Айзък. — Марион се повдигна на пръсти и го целуна по бузата, изумена, че един мъж може да бъде толкова загрижен за нещо толкова дребно при такова бедствие.

Армията от хора, запълнили средата на улицата, изглеждаше странно притихнала. Нямаше плач и викове, никаква истерия. Всички говореха шепнешком, радостни, че все пак са живи, но без да знаят какво да правят по-нататък, нито къде да отидат и дали земетресението няма да удари отново. Много от тях все още бяха по нощни дрехи. Майки бяха сгушили до себе си малки деца или притиснали бебета до гърдите си, докато мъжете говореха помежду си и оглеждаха рухналите си домове.

Над разрушения град се бе възцарила тишина. Най-лошото трябваше да е отминало, мислеше всеки. Но най-голямата трагедия тепърва предстоеше.

Бел и Марион тръгнаха към пресечката на Хайд и Ломбард. Трамвайните релси се извиваха като змии пред очите им, сребрист поток надолу към улиците под Ръшън хил. Облакът прах се бе

задържал плътен над опустошението и вече бавно се отнасяше на изток от океанския бриз. От кейовете, показващи се над водата около Фери Билдинг на запад до Филмор стрийт, и от северния залив чак на юг, величественият до скоро град представляваше огромно море от руини и разруха.

Десетки хотели и жилищни сгради бяха рухнали, избивайки стотици хора, които бяха спали дълбоко по време на земния трус. Писъците и виковете на затиснатите под развалините и тежко ранените ехтяха нагоре към хълма.

Стотици електрически стълбове бяха нападали, жиците им с високо напрежение се бяха откъснали, плющяха напред-назад като пустинни гърмящи змии, а от скъсаните им краища изригваха искри. В същото време тръбите, по които течеше градската газ, се бяха разкъсали и вече бълваха убийствените си изпарения. Цистерни в заводски подземия с керосин и горивно масло се търкаляха към огнените дъги, мятани от електрическите жици и изригваха с взрив от оранжеви пламъци. В разрушените къщи жарта от падналите комини подпалваше мебели и дървена дограма.

Скоро вятърът помогна големите и малките пожари да се слеят в огромен холокост. За няколко минути градът се загърна от дим от пламъците, обгръщащи Сан Франциско, които щяха да продължат три дни и да вземат стотици жертви, преди да бъдат овладени. Мнозина от ранените и затиснатите под развалините, които не можаха да бъдат спасени навреме, щяха да останат неидентифицирани и телата им да се овъглят и станат на пепел от силната горещина.

— Ще стане по-лошо, много по-лошо — отрони замислено Бел. Обърна се към Марион. — Искам да отидеш до парк Голдън гейт. Там ще си в безопасност. Ще дойда да те взема по-късно.

— Къде отиваш? — прошепна тя и потръпна при мисълта, че ще трябва да остане сама.

— До офиса на Ван Дорн. На града ще му трябват всички налични сили на правораздаването, за да се овладее хаосът.

— Защо не мога да остана тук до жилището си?

Той погледна отново усилващия се пожар.

— Само въпрос на време е, докато огънят стигне до Ръшън хил. Не можеш да останеш тук. Смяташ ли, че можеш да се справиш пеша до парка?

— Ще се справя — отвърна тя смело. След това обви ръце около врата му. — Обичам те, Айзък Бел. Толкова те обичам, че ме боли.

Прегърна я през кръста и я целуна.

— И аз те обичам, Марион Морган. — Поколеба се и я избута леко от себе си. — Сега бъди добро момиче и тръгвай.

— Ще те чакам при моста над езерото.

Задържа за миг ръката ѝ, след което се обърна и тръгна през гъстото множество хора, струпани в средата на улицата, колкото може по-далече от сградите, докато поредица от вторични трусове продължаваше да люлее града.

Бел хвана едно от дългите стълбища, спускащи се от Ръшън хил. Беше разкъсано на няколко места, но не затрудни пътя му до Юнион стрийт. След това продължи на пряко към Стоктън и после към Маркет стрийт. Сцените на разруха надвишаваха всичко, което умът му можеше да си въобрази.

Не вървяха никакви трамваи, а всички автомобили, повечето от които нови модели, реквизирани от собствениците на изложбени зали, както и теглени от коне возила, бяха мобилизирани да служат като линейки за извозване на ранените до полевите болници, които изникваха в кварталите на града. Телата на мъртвите, които можеше да се извадят от развалините, се извозваха до складове, превърнати във временни морги.

Падащите стени бяха премазали не само нещастни хора, минали по тротоарите, но и коне, теглещи огромната градска флотилия от товарни фургони. Десетки от тях бяха нападали под тоновете тухли. Бел видя един колар и кон, премазани на пихтия от електрически стълб, паднал върху колата, превозваща гюмове с мляко.

Щом стигна до Маркет стрийт, Бел се шмугна в развалините на сградата на вестник „Хърст Икзаминър“. Потърси там убежище, когато се появи стадо говеда, избягали от кошарата си на пристанището. Полудели от страх, животните се втурнаха по улицата и изчезнаха почти моментално, погълнати от един от огромните ровове, разкъсали улиците от земния трус.

Не можеше да повярва колко се бе променил от предната вечер най-големият булевард на града с величествените му здания. Нямаше го безкрайният поток от превозни средства, тълпите щастливи доволни хора, тръгнали по работа или пазаруващи из центъра на оживения

градски бизнес квартал. Сега булевардът изглеждаше едва разпознаваем. Високите сгради бяха рухнали, огромните колони с декоративни корнизи от фасадите на зданията бяха изтръгнати и запокитени по тротоара и на улицата, натрошени на парчета. Огромните стъклени витрини на офиси и магазини бяха разбити. Табели и реклами на стоки се търкаляха разпръснати из развалините.

Докато Бел си проправяше път през развалините видя, че каретата на юг се превръщат в океан от пламъци. Разбра, че е само въпрос на време, преди големите хотели, правителствените учреждения, високите небостъргачи, магазините и театрите да се превърнат в обгорели скелети. Твърде малко пожарникари имаше, а почти цялата подземна водопроводна мрежа бе разкъсана от земетресението. Стотици пожарни и водопроводни кранове едва прокапваха и пресъхваха. Пожарникарите, безпомощни да надвият изникващите като гъби пожари, започваха героична борба да поправят водопроводната мрежа.

След като се провря между автомобилите, превозващи ранени и покрай купищата тухли, Бел най-сетне стигна до Кол билдинг. Отначало дванайсет етажният небостъргач му се стори в добра форма, но след като се приближи видя, че едната страна на зданието се бе изместила на около половин метър над тротоара към улицата. Вътре се оказа, че нито един от асансьорите не работи, след като интериорът се бе изкривил от наземния план. Заизкачва се по стълбището до офиса на Ван Дорн и прекрачи купищата мазилка, нападала от тавана. Стъпки по мазилката му подсказаха, че други вече са го изпреварили.

Мебелите, разпръснати из офиса от труса, бяха вдигнати и върнати по местата им.

Бел влезе в конферентната зала и завари там четирима агенти на Ван Дорн, включително Бронсън, който притича и стисна горещо ръката му.

— Много се радвам, че те виждам жив. Боях се, че може би лежиш под тон развалини.

Бел се усмихна с усилие.

— Къщата на Марион изгуби предната си стена, апартаментът ѝ е бъркотия. — Замълча и огледа из стаята. След като не видя Къртис, попита: — Да знаеш нещо за Арт?

Изражението на лицата на всички му даде отговора.

— Арт липсва. Предполага се, че е премазан под тонове тухли, докато е идвал от хотел „Палас“ на път за офиса ни — отвърна мрачно Бронсън. — От докладите, които успяхме да съберем, двама от моите агенти са ранени или загинали. Все още не знаем. Тези, които виждаш тук, са единствените оцелели невредими.

Гърдите на Бел се стегнаха от болка. Беше виждал и познавал смъртта, но загубата на толкова близък човек бе рана, която нямаше скоро да зарасне.

— Къртис е мъртъв — промълви той. — Беше чудесен човек, добър приятел и един от най-добрите детективи, с които съм работил.

— Аз също загубих хора — отвърна бавно Бронсън. — Но сега трябва да направим каквото можем, за да облекчим страданието.

Бел го погледна.

— Какъв е планът ти?

— Срегнах се с шефа на полицията и му предложих услугите на „Ван Дорн“. Въпреки различията ни в миналото, човекът се зарадва много на помощта ни. Ще направим каквото можем, за да ограничим плячкосването, ще задържаме мародери и плячкаджии в разрушените домове и ще ги водим в градския затвор. Слава богу, строен е като крепост и все още се държи.

— Съжалявам, че не мога да се присъединя към вас, Хорас, но имам друга работа.

— Да, разбирам — каза тихо Бронсън. — Джейкъб Кромуел.

Бел кимна.

— Земетресението и хаосът след него му дава идеална възможност да се измъкне от страната. Смятам да го спра.

Бронсън протегна ръка.

— Желая ти късмет, Айзък. — После посочи из стаята. — Тази сграда не е безопасна. И ако не рухне сама, вероятно приближаващият се пожар ще я погълне. Ще трябва да съберем документацията си и да я напуснем.

— Къде мога да те намеря?

— Устройваме команден център в Митницата. Сградата е само леко пострадала. Армейските части, които пристигат за поддържането на реда и за помощ в борбата с пожарите също устройват щаба си там.

— Един от нас трябва да докладва за случилото се на Ван Дорн.

Бронсън поклати глава.

— Невъзможно. Всички телеграфни линии са прекъснати.

Бел стисна ръката му.

— Късмет и на теб, Хорас. Ще се обадя веднага щом разбера къде е Кромуюел.

Бронсън се усмихна.

— Обзалагам се, че нищо подобно не се случва в твоето Чикаго.

Бел се засмя.

— Забрави ли големия пожар в Чикаго от 1871 г.? Вашето бедствие поне беше божие дело. Чикагското стана заради една крава, съборила фенер.

След като се сбогуваха, Бел се върна отново по витото стълбище и излезе на опустошената Маркет стрийт. Бързо се запровира през отломките и тълпите хора, струпали се да гледат пожара, който вече бушуваше из Китайския квартал и неумолимо се придвижваше към бизнес квартала на града.

Стигна до хотел „Палас“, устоял много по-добре от Кол билдинг. Пред входа стоеше мъж, когото Бел моментално позна: Енрико Карузо, пял ролята на дон Хосе в „Кармен“ предната вечер в „Гранд Опера“. Чакаше, докато прислужникът му изнасяше сандъците с багажа му на тротоара. Беше облечен в дълго обемисто кожено палто върху пижамата си и пушеше пура. Когато Бел го подмина, чу как великият тенор измърмори: „Адско място, проклето място. Никога няма да се върна тук“.

Асансьорите не работеха заради липсата на ток, но стълбищата бяха сравнително чисти. След като влезе в стаята си. Бел не си направи труда да прибере дрехите си. Не виждаше смисъл да се товари с багаж. Хвърли само няколко лични вещи в малка пътна чанта. Тъй като не бе предвиждал опасност за живота си в Сан Франциско, беше оставил своя колт 45 и малкия пистолет деринджър в стаята. Колтът се озова в чантата, а деринджърът — в малкия калъф в бомбето му.

Докато вървеше нагоре по Пауъл стрийт към имението на Кромуюел на Ноб Хил, видя малка група мъже, които отчаяно се мъчеха да повдигнат огромна греда от купчината развалини, останали от доскоросен хотел. Един от тях му махна с ръка с думите:

— Ела помогни!

Мъжете отчаяно се мъчеха да освободят една жена, затисната под отломките, а натрошената дървения наоколо ѝ вече гореше

яростно. Все още бе облечена по нощница и видя, че имаше дълга кестенява коса.

Бел стисна ръката ѝ и промълви тихо:

— Кураж. Щете измъкнем.

— Мъжът ми и дъщеричката ми... спасени ли са?

Бел погледна мрачните лица на спасителите. Един от тях бавно поклати глава.

— Ще ги видиш скоро — промълви той, докато зноят на пламъците затваряше обръча си.

Бел вложи цялата си сила и всички напразно се заеха да повдигнат гредата, затиснала краката на жената. Бяха безпомощни. Гредата тежеше тонове и шестима мъже не можеха да я изместят. Жената се държа много храбро и гледаше мълчаливо борбата им, докато пламъците започнаха да облизват нощницата ѝ.

— Моля ви! — проплака тя. — Не ме оставяйте да изгоря!

Един от мъжете, пожарникар, я попита за името и го записа на късче хартия, която носеше в джоба си. Останалите се заотдръпваха от непоносимата горещина и застрашителните пламъци, ужасени, че губят битката си за спасяването на една жена.

Нощницата ѝ пламна и тя започна да пищи. Без колебание, Бел вдигна деринджъра и я простреля в челото между очите. След това, без да поглежда назад, двамата с пожарникаря затичаха към улицата.

— Трябваше да го направиш — каза пожарникарят и го стисна за рамото. — Смъртта от огън е най-ужасната смърт. Не можеше да я оставиш да страда.

— Не, не можех — отвърна Бел. Очите му се бяха насълзили. Но е ужасен спомен, който ще нося до гроба си.

Кромуюел се събуди в леглото си и видя, че полилеят в центъра на стаята се люлее като подивяло махало, а кристалните висулки дрънчаха като полудели. Мебелите из стаята танцуваха като обладани от побеснели демони. Една голяма картина с лов на лисици падна от стената и се разби с трясък в пода от тиково дърво. Цялата къща скърцаше от стържещите един в друг каменни блокове на стените.

Маргарет нахлу залитайки в спалнята му, мъчейки се да се задържи права напук на продължаващия трус. Беше само по нощница, твърде стъписана, за да съобрази да се заметне с халат. Лицето ѝ беше бяло като гръдта на чайка, златистокафявите ѝ очи бяха ококорени от страх, устните ѝ трепереха.

— Какво става? — ахна тя.

Той се пресегна и я придърпа към себе си.

— Земетресение, скъпа ми сестричке. Нищо страшно. Ще мине. Най-лошото свърши.

Думите му прозвучаха кротко и невъзмутимо, но тя забеляза напрежението в очите му.

— Ще падне ли къщата върху нас? — попита го със страх.

— Не и тази къща — отвърна ѝ уверено. — Построена е като Скалата на Гибралтар.

Веднага щом го изрече, големите комини започнаха да падат с грохот. За щастие, бяха вдигнати на външните стени на зданието и рухнаха навън, без да разбият покрива. Повечето щети понесоха части от външната стена около къщата, които пращяха и се срутواха с тътен на земята. Най-сетне трусовете започнаха да заглъхват.

Къщата бе устояла на най-силния трус и запази целостта си. Изглеждаше като преди, освен порутената външна стена и трите паднали комина. Тъй като вътрешните стени бяха дъска върху камък, покрити с боя или тапети, а таваните бяха от махагон, липсваха дори облаците прах от нападала мазилка.

— О, Боже — промълви Маргарет. — Какво ще правим сега?

— Ще се погрижим за къщата. Събери слугите да видиш има ли ранени. След това ги вкарай в работа да почистят бъркотията. Външно се държиш, все едно че възстановяването на къщата е основният ти приоритет. Но започни да събираш само ценностите и дрехите, които прецениш за нужни за бягството ни от страната.

— Забравяш агентите на Ван Дорн — отвърна тя и го погледна бързо.

— Земетресението ще се окаже благословия. Градът е в хаос. Бел и колегите му от агенцията имат по-неотложни проблеми от това да ни държат под око.

— А ти? — попита Маргарет и придърпа нощницата плътно около тялото си.

— Ще отида до банката да доразчистя хранилището от цялата валута в брой. Повечето я прибрах в сандъци вчера. Щом всичко се опакова, с Абнър ще закараме сандъците в ролса до склада и ще ги качим на вагона ми за разходката ни до канадската граница.

— От устата ти звучи много лесно.

— Колкото по-просто, толкова по-добре. — Смъкна се от леглото и се запъти към банята. — До утре по това време завесата ни ще е паднала над Сан Франциско, а след няколко кратки месеца ще сме основали нова банкова империя в Монреал.

— С колко ще разполагаме според теб?

— Вече съм прехвърлил петнайсет милиона до четири различни канадски банки в четири различни провинции — увери я той. — Други четири милиона ще носим със себе си в брой.

Този път тя се усмихна широко. Страхът от земетресението изведнъж бе забравен.

— Това е повече, отколкото имахме, когато дойдохме в Сан Франциско преди дванайсет години.

— Много повече — отвърна Кромюел самодоволно. — С деветнайсет милиона повече, за да сме точни.

* * *

Бел изтърва Кромюел с двайсет минути, когато стигна до имението на Къшнам стрийт. Огледа къщата и се изненада от

повърхностните щети, след като бе видял невероятната разруха в главната част на града. Изкатери се по нападалите тухли на високата доскоро два метра и половина стена и тръгна по алеята към предния вход.

Дръпна въженцето на звънеца, отдръпна се назад и зачака. След една протяжна минута вратата се откряна леко и икономът надникна към Бел.

— Какво искате? — попита троснато мъжът, изгубил всякаква вежливост от затаилия се ужас от преживяното.

— Аз съм от детективска агенция „Ван Дорн“ и съм тук, за да се видя с господин Кромуел.

— Господин Кромуел не си е у дома. Излезе веднага след ужасния земен трус.

Зърна през пердето на стъклото на вратата приближаваща се фигура.

— Знаете ли дали е отишъл в банката си?

Икономът се отдръпна и Маргарет пристъпи на прага. Вгледа се в мъжа, застанала на стъпалото в костюм, зацапан с прах, кал и сажди. Лицето бе почерняло от пепел, очите гледаха уморено от твърде многото видно нещастие. Едва го позна.

— Айзък, ти ли си това?

— Малко поочукан, опасявам се. Но да, аз съм. — Бел свали бомбето си. — Приятно ми е, че те виждам, Маргарет. Радвам се, че си преживяла земетресението, без да пострадаш.

Тъмните ѝ очи бяха разширени и влажни. Гледаше го, все едно че го вижда за първи път. Отдръпна се от вратата.

— Влез, моля.

Бел пристъпи вътре. Видя, че се беше занимавала с почистването на боклуците, засипани подовете на имението, най-вече натрошен китайски порцелан и абажури „Тифани“. Носеше удобна червена памучна пола и вълнен пуловер под дългата работна престилка. Косата ѝ бе прибрана на стегнат кок над главата, с падащи по страните ѝ кичури. Въпреки невзрачната външност изпълваше въздуха около себе си със сладостно ухание. В скъп копринен тоалет или в просто работно облекло, Маргарет все пак си оставаше поразително красива жена.

Заведе го в дневната и му предложи кресло до камината, чиято пепел се беше пръснала по килима при срутването на комина.

— Чаша чай?

— Душата си ще продам за чаша кафе.

Тя се обърна към иконома, който бе чул и само кимна, след което заситни към кухнята. Маргарет усети, че ѝ е трудно да срещне хипнотичния поглед на Бел. Усети в себе си усилващата се страст, която бе изпитала преди от близостта му.

— Какво искаш от брат ми? — започна тя без предисловия.

— Мисля, че знаеш отговора на този въпрос — отвърна той твърдо.

— Не можеш да го отвлечеш отново. Не и в Сан Франциско. Трябва да си го разбрал вече.

— Двамата с него сте подкупили твърде много корумпирани политици в този град, за да ви задържат за престъпленията ви — заговори Бел е горчивина. Замълча и огледа прислужниците, които почистваха къщата и връщаха на местата разхвърляните мебели и украса. — Изглежда възнамерявате да останете в града.

— Защо не? — попита тя с престолено възмущение. — Това е нашият град. Имаме процъфтяващ бизнес и близки приятели. Сърцата ни са отворени за бедните, които живеят тук. За какъв дявол да напускаме?

Бел беше почти изкусен да повярва на Маргарет. Беше добра, помисли си той, спомнил си вечерта, когато танцуваха в хотел „Браун Палас“. Много добра.

— Джейкъб в банката ли е?

— Отиде да огледа щетите.

— Видях какво е останало от Маркет стрийт. Почти всички сгради са се срутили, много малко все още стоят, а банка „Кромуюел“ е на пътя на разрастващ се пожар.

Маргарет не изглеждаше притеснена.

— Джейкъб построи банката да издържи хиляда години, както тази къща, която, както виждаш, преживя земетресението, докато претенциозните имения на Ноб Хил пострадаха тежко или бяха унищожени. Къщата на Кромуюел е построена да издържи.

— Все едно, Маргарет — отвърна Бел с убийствено сериозен тон. — Но те предупреждавам двамата с Джейкъб да не помисляте да напускате града.

Тя кипна и скочи.

— Не ме заплашвай и не си и помисляй за миг, че можеш да уплашиш брат ми. Ти си един блъф, Айзък. Нямах никаква власт, никакво влияние в този град. Двамата с брат ми ще сме тук дълго след като ти се махнеш.

— Признавам поражението си по този пункт. Нямам никакво влияние в този град, нито мога да повлияя на политическата му машина. Но само да прехвърлите границите на града, двамата с него сте мои. Можеш да разчиташ на това.

— Махай се! — изсъска тя побесняла. — Махай се веднага!

Дълго се гледаха с гняв, обзети от внезапна враждебност.

След това Бел бавно стана, сложи шапката на главата си и тръгна към изхода.

Маргарет извика след него:

— Никога повече няма да сложиш ръка на брат ми. Никога, дори и след хиляда години! Само през трупа ми!

Спря се, за да я погледне за последен път и промълви:

— Не биваше да казваш това.

И излезе през вратата.

* * *

Абнър ловко подкара ролс-ройса на зигзаг към Национална банка „Кромуюел“ на Сътър и Хайд стрийт, отбягвайки купищата тухли и тълпите хора, изпълнили улиците. На един ъгъл някакъв полицаи спря колата и заповяда на Абнър да подкара към Павилиона на механиката, внушително здание, приютило огромен архив и чийто район се бе превърнал в арена на много изложения, спортни събития и концерти. В отчаяната си нужда от спешна медицинска помощ, градът беше превърнал павилиона в болница и морга. Полицаят настоя Кромуюел да предостави ролса за линейка за ранените.

— Колата ми трябва за други цели — заяви надменно Кромуюел и се разпореди по говорителната тръба: — Продължи към банката, Абнър.

Полицаят извади револвера си и насочи дулото към Абнър.

— Лично реквизирам тази кола и ви заповядвам да продължите към павилиона, или ще пръсна главата на шофьора ви и ще предам

колата на някой с повече благоприличие.

Кромуюел не се впечатли.

— Хубава реч, офицер, но колата остава с мен.

Лицето на полицаия почервения от гняв. Размаха револвера си.

— Няма да ви предупреждавам повече...

Залитна назад стъписан и облецил очи, когато куршумът от колта трийсет и осмица на Кромуюел прониза гърдите му. Задържа се прав за миг, изумен, докато сърцето му спря и се свлече на паважа.

Нямаше никакво колебание, загриженост или разкаяние. Абнър бързо се измъкна зад кормилото, надигна тялото като чучело и го намести на предната седалка. След това зае отново мястото си зад волана, превключи на първа и подкара.

По улиците цареше такъв хаос — човешки викове, грохот от поредната срутваща се сграда, пищене на противопожарна техника — че никой не забеляза убийството на полицаия. Малкото хора, които го видяха да пада помислиха, че е ранен и вдигнат от шофьора, използвал автомобила си като линейка.

— Ще го разкараш ли? — попита Кромуюел, все едно че съветва слугата си да хвърли умряла хлебарка в кофата за боклук.

Абнър отвърна по говорителната тръба:

— Ще се погрижа по въпроса.

— Когато приключиш, влез през товарния вход зад банката. Влез през задната врата — ключът е у теб. Ще трябва да ми помогнеш да изнесем няколко сандъка до автомобила.

— Да, сър.

Когато ролс-ройсът стигна до ъгъла на Сътър и Маркет стрийт и Кромуюел видя приближаващия се огнен ад и величината на разрушенията, започна да предусеща какво ще завари, щом стигнат до банката. Усилващият се страх бързо премина във въодушевление, когато сградата изникна пред очите му.

Национална банка „Кромуюел“ бе издържала на земетресението почти невредима. Непоклатимата каменна структура потвърждаваше увереността му, че ще устои хиляда години. Нито една от стените или величествените колони с канелюри не беше паднала. Единственото видимо поражение бяха натрошените прозорци от цветно стъкло, чиито парчета превръщаха тротоара около банката в калейдоскоп от цветове.

Абнър спря ролса и отвори задната врата. Няколко банкови служители се бяха струпали около предния вход, дошли на работа по навик, без да знаят какво друго да правят с трагичното прекъсване в живота им. Кромуюел слезе и беше стигнал едва до средата на стълбището, когато го заобиколиха. Всички заговориха наведнъж и го засипаха с въпроси. Вдигна ръце да запазят тишина и ги успокои:

— Моля, моля, върнете се вкъщи при семействата си. Нищо не можете да направите тук. Обещавам, че заплатите ви ще продължават да се изплащат, докато това ужасно бедствие приключи и нормалният бизнес се възстанови.

Беше празно обещание. Кромуюел не само че нямаше намерение да продължава да изплаща заплатите им, докато банката е затворена. Виждаше, че пламъците, забушували из бизнес центъра на града щяха само след няколко часа да погълнат сградата на банката. Макар стените да бяха каменни и непоклатими, дървените греди на покрива бяха силно податливи на огън, който бързо щеше да изтърбуши зданието и да го превърне в куха коруба.

Веднага щом служителите му се отдалечиха, Кромуюел извади голяма връзка месингови ключове от джоба на палтото си и отключи масивната бронзова входна врата. Не си направи труда да я заключи след себе си, след като знаеше, че пожарът скоро щеше да погълне всички записи вътре. Запъти се направо към хранилището. Часовниковият заключващ механизъм бе настроен да задейства комбинацията в осем часа. Беше вече седем и четирийсет и пет. Кромуюел спокойно отиде до кожения стол в кабинета на служителя по заемите, изтупа прахта, седна и извади пура от кутия в горния джоб.

Отпусна се на стола с чувството, че напълно владее положението, запали пурата и издуха облак синкав дим към богато украсения таван на фойето. Земетресението, помисли си той, едва ли можеше да дойде в по-подходящ момент. Можеше да загуби няколко милиона, но застрахователната компания щеше да покрие всички щети на самата банкова сграда. Конкурентите му влагаха активите си в заеми, но Кромуюел винаги ги държеше в брой или вложени в ценни книжа. Щом се разчуеше, че е избягал от града, банковите ревизори щяха да се нахвърлят на Национална банка „Кромуюел“ като лешояди. С повече късмет вложителите му можеше да получат десет цента за всеки вложен долар.

Точно в осем механизма на сейфа звънна и ключалките прещракаха една по една. Кромуюел отиде до хранилището и завъртя огромното колело със спици като корабен рул, превъртя го и освободи заключващите лостове. След това дръпна масивната врата на гигантските добре смазани панти и тя се откряна леко като врата на кухненски килер. Влезе.

Отне му два часа, докато приключи с прибирането на четирите милиона долара в големи деноминации от банкноти „златен сертификат“ в пет големи кожени сандъка. Абнър пристигна, след като беше скрил тялото на полицаия под срутения покрив на магазин за метални изделия и пренесе сандъците до ролс-ройса. Грубата сила на ирландеца винаги будеше възхищението на Кромуюел. Самият той едва можете да надигне единия край на пълен сандък от пода, но Абнър го мятеше на рамо само с леко изпъшкване.

Ролсът бе паркиран в подземния товарен вход, използван от бронирани камиони, доставящи монети от близкия Монетен двор на Сан Франциско. Кромуюел помогна на Абнър да наместят сандъците в широкия заден отсек, след което ги покриха с одеяла, които беше взел от имението си. Под одеялата постави възглавници от креслата във фойето на банката и ги нагласи така, че да изглежда все едно са тела на мъртви.

Кромуюел се върна вътре и остави вратата на хранилището отворена така, че съдържанието му да бъде погълнато от пожара. Излезе и се качи в отворения шофьорски отсек до Абнър.

— Карай до склада при железопътната линия — нареди му.

— Ще трябва да заобиколим покрай северните кейове и да минем зад пламъците, за да стигнем до линията — отвърна Абнър, докато превключваше на първа.

След като заобиколи бушуващия в Китайския квартал пожар, подкара към Блек пойнт на север. Дървените постройки там вече се разпадаха на купчини димяща пепел и срутени комини стърчаха над тях като почернели надгробни паметници.

Някои улици се оказаха достатъчно чисти, за да се мине през тях. Абнър отбягваше задръстените от срутените стени. Ролсът два пъти бе спрял от полицията с настояване да се използва за линейка, но Кромуюел само посочи „трупите“ под одеялата и каза, че ги карат към

моргата. Полицайте учтиво се отдръпваха и махваха с ръка да продължат.

На Абнър се налагаше да заобикаля тълпите бежанци от опожарените райони, понесли оскъдните си лични вещи. Нямаше никаква паника. Хората се движеха бавно като на неделна разходка. Почти не говореха, малцина поглеждаха назад към доскорошните си домове.

Кромуюел бе стъписан от силата и бързината, с която пожарът погълна една сграда наблизко. Извисилият се огън изригна дъжд от нажежени искри и отломки на покрива, който се превърна в пламтящ факел само за две-три минути. След това огнената стихия обгърна цялото здание и го погълна за по-малко време, отколкото бе нужно да кипне вода.

Редовни армейски части от околните военни поделения започваха да пристигат, за да поддържат реда и да помогнат на градските пожарникари в борбата с пламъците. Десет роти артилерия, пехота, кавалерия и болничният корпус — всичко хиляда и седемстотин души — навлязоха в града с пушки и патрондаши, готови да охраняват развалините, банковите и складови хранилища и сейфове, пощенската служба и Монетния двор от плячкаджии. Бяха получили заповеди да разстрелват на място всеки заловен при опит за кражба.

Подминаха войнишки конвой от четири автомобила, чиито задни седалки бяха натоварени със сандъци динамит от Барутната фабрика на Калифорния. За няколко минути експлозии разтърсиха вече опустошения град, взривяваха се домове и магазини, за да бъдат сравнени със земята и да се спре огнената стихия. Губейки битката, армията бързо започна да взривява цели карета в последно усилие да спре настъплението на пожара.

През гъстите облаци дим се процеждаше болезнена бледожълта светлина. Нямаше слънце, което да огрее развалините, освен в покрайнините на града. Помръкналото слънчево кълбо изглеждаше червено и по-малко от обичайното. Армейските отряди, пожарникари и полиция отстъпваха от пламъците и подкарваха останалите без домове хора на запад, далече от приближаващия се огнен ад.

Абнър въртеше волана на ролса, за да избегне купищата отломки и тълпата хора, напираси към фериботния терминал с надеждата да се прехвърлят през залива в Оукланд. Най-сетне се добра до един коловоз

и продължи покрай него до главния железен път на „Южен Пасифик“, докато стигна до склада на Кромуел. Подкара нагоре по рампата и паркира при товарния вагон до платформата. Забеляза серийния номер, изписан на страната му: 16455.

Кромуел не знаеше дали Бел е разбрал, че товарният вагон не е каквото изглежда. Но агентът, назначен да го наблюдава, бе отзован от Бронсън заради други задачи след земетресението. Всичко изглеждаше безопасно. Кромуел огледа катинара на голямата плъзгаща се врата на вагона, за да се увери, че не е разбит. Удовлетворен, пъкна ключа и махна катинара, който служеше повече за показ, отколкото за защита. След това се пъкна под вагона и влезе през капака. Щом се озова вътре, превъртя тежките лостове, пазещи вратата отвътре и я плъзна да се отвори.

Без да са му наредили, Абнър започна да пренася тежките сандъци с валута от ролса и да ги мята на пода на вагона, а Кромуел ги издърпваше вътре. След като четирите милиона бяха прехвърлени от лимузината, Кромуел го погледна и се разпореди:

— Върни се в къщата, прибери сестра ми и багажа ѝ и се върни тук.

— Тук ли оставате, господин Кромуел? — попита Абнър.

Кромуел кимна.

— Имам да уредя една работа в диспечерската служба.

Абнър знаеше, че обикаляното от склада до имението на Ноб Хил е почти невъзможна задача, но само отдаде небрежно чест на Кромуел и отвърна:

— Ще се постарая да докарам сестра ви здрава и непокътната.

— Ако някой може да го направи, това си ти, Абнър — каза Кромуел. — Напълно разчитам на теб.

След това Кромуел издърпа плъзгащата се врата на вагона, заключи и се смъкна долу през капака. Когато Абнър подкара ролса надолу по рампата, го видя как пресича коловозите към офиса на диспечера.

Бел се спусна от Ноб Хил и спря да помогне на екип мъже, които разчистваха отломките от малък хотел, станал на купчина нацепени греди и натрошени тухли. Под развалините се чуваше хлипането на малко момче. Заработи трескаво с останалите мъже, като изхвърляха настрана парчетиите и изравяха дупка към жалките стонове отдолу.

След близо час най-после спипаха до въздушна кухня, опазила детето от задушаване. След още двацет минути го бяха извадили и го отнесоха до чакащата кола, която щеше да го откара до първата служба за бърза помощ. Освен глезените, които изглеждаха счупени, не беше понесло други рани, освен натъртвания.

Момчето не изглеждаше повече от петгодишно. Когато заплака за майка си и татко си, спасилите го мъже се спогледаха с голяма тъга. Знаеха, че родителите му, а вероятно и братята и сестрите му, лежаха премазани и мъртви дълбоко под развалините на срутения хотел. Без да проговорят се разпръснаха, натъжени, но зарадвани, че все пак поне него бяха успели да спасят.

Две карета по-натам Бел подмина някакъв войник, който надзираваше група мъже, мобилизирани да разчистват тухлите от улицата и да ги трупат на тротоара. Стори му се, че един от мъжете с красив профил му изглежда познат. От любопитство спря и попита един по-възрастен, който ръководеше операцията, дали би могъл да идентифицира „доброволеца“ в разчистването.

— Племенник ми е — отвърна със смях по-възрастният. — Казва се Джон Баримор. Актьор е, играе в една пиеса, „Диктаторът“. — Замълча. — Или трябваше да кажа играеше. Театърът беше унищожен.

— Помислих си, че ми е познат — каза Бел. — Видях го да играе Макбет в Чикаго.

Непознатият поклати глава и се усмихна широко.

— Божие дело трябваше, за да вдигне Джон от леглото и Армията на САЩ, за да се захване с работа.

Войникът се опита да задържи и Бел за разчистването на тухли от улицата, но той отново показа личната си карта на агент на Ван

Дорн и продължи по пътя си. Тълпите вече се бяха разпръснали и улиците бяха почти празни, освен войниците на коне и малкото зяпачи, задържали се да гледат пламъците.

Докато Бел измине още осем пресечки до банката на Кромуюел, градският център от двете страни на Маркет стрийт гореше буйно. Огненият вал бе едва на десетина карета от банката, когато стигна до стъпалата към огромните бронзови крила на вратата. Млад войник, не повече от осемнайсет годишен, го спря и го заплаши с щика на края на пушката си.

— Ако ще плякосваш банката, си мъртъв заяви войничето с много делови тон.

Бел се идентифицира като агент на Ван Дорн и излъга:

— Тук съм да проверя банката, да видя има ли архиви или валута, които може да се спасят.

Войникът наведе пушката си.

— Добре, сър, може да минете.

— Защо не ме придружиш? Може да ми дотрябва още някоя ръка да извадим каквото има ценно.

— Съжалявам, сър — отвърна войникът. — Заповедта ми е да патрулирам на улицата пред огъня и да предотвратя грабеж. Не ви съветвам да се задържате много вътре. Не повече от час и пожарът ще стигне до тук.

— Ще внимавам — увери го Бел.

След това се качи по стъпалата и отвори едното крило на вратата, която Кромуюел за щастие беше оставил отключена. Вътре банката изглеждаше като затворена в неделен ден. Касиерските гишета, бюрата и останалите мебели си стояха, все едно че просто чакат бизнесът да се възобнови в понеделник сутринта. Само цветните прозорци бяха видимо пострадали.

Бел се изненада, като намери хранилището отворено. Влезе и бързо разбра, че повечето валута липсва. Само сребърни и златни монети, както и няколко пачки банкноти с деноминация не повече от пет долара все още стояха в касиерските чекмеджета и в отделенията и контейнерите. Джейкъб Кромуюел беше дошъл и си бе отишъл. Докато Бел беше помагал в спасяването на малкото момче, бе изтървал възможността да го залови на място, при ваденето на ликвидния капитал на банката му.

За Бел вече нямаше никакво съмнение, че Кромуюел се кани да използва бедствието, за да се измъкне от града и да избяга през границата. Изруга на ум, че локомотивът му бе извън строя. Вървенето през руините му струваше време и изцеждаше силата му. Напусна банката и се запъти към Митницата, която също беше на пътя на пожара.

* * *

Марион не се съобрази изцяло с указанията на Бел. Въпреки съвета му се качи обратно по клатещото се стълбище до апартамента си. Напълни един голям куфар със семейните си снимки, лични вещи и бижута, а отгоре хвърли няколко от по-скъпите си дрехи. Усмихна се, докато сгъваше две рокли и копринена пелерина. Само жена щеше да спаси хубавите си нещица, помисли си. На мъж нямаше и да му хрумне да спасява добрите си костюми.

Изнесе куфара надолу по стълбището и се вля в тълпата от вече бездомни хора по улиците, които носеха или влачеха куфари и сандъци с жалките си вещи, постели и домашни ценности. Докато се тътреха нагоре по хълмовете на града, никой не поглеждаше назад към дома или жилището си. Не искаха да мислят за рухналите и разбити останки, където бяха живели в мир и удобство до този ден.

През цялата нощ десетки хиляди бягаха от неумолимите пламъци. Странно, нямаше никаква паника, никакво безредие. Нито една жена не плачеше, нито един мъж не проявяваше гняв заради сполетялото ги нещастие. Зад тях войнишки патрули отстъпваха пред пламъците, подканяха множеството да не спира, понякога бутаха напред изтощените и спрелите се да отдъхнат хора.

Мъкненето на тежките сандъци по стръмните хълмове, каре след каре, миля след миля, по някое време се оказа твърде тежко бреме. Хиляди сандъци и куфари със съдържанието им бяха изоставени, а собствениците им бяха грохнали от умора. Някои хора намираха лопати и заравяха сандъците си в дворовете на изоставени къщи с надеждата да си ги приберат, след като пожарите затихнат.

Духът и силата на Марион бяха стигнали до ниво, за което не бе подозирала преди, че може да съществува. Носеше или влачеше

куфара си като изпаднала в ступор. Час след час се мъчеше сама, без нито един мъж да ѝ предложи помощ. Всички мъже и семейства им се бореха геройски да спасят собствените си вещи. Накрая, когато Марион вече не можеше да го носи сама, едно момче я попита може ли да ѝ помогне. Тя проплака и му благодари за предложената помощ.

Едва към пет часа сутринта с момчето стигнаха до парка Голдън гейт, където ги спря войник и ги упъти към палатките, разпънати за бежанците. Влезе в една, благодари на момчето, което отказа предложените пари. Смъкна се на едно от походните легла и заспа дълбоко след по-малко от десет секунди.

* * *

Когато Бел стигна до Митницата беше все едно че върви през огнена стена. Макар и късно през нощта, градът бе огрян от зловеща искряща оранжева светлина. Тълпите бягаха от пламъците, но не и преди да натоварят набързо вещи от къщи и магазини на коли и да затичат припряно в последната минута. Огънят настъпваше към Митницата от три страни и застрашаваше цялото каре. Войници на покривите на съседните сгради водеха несекваща битка да потушат пламъците и спасят сградата, чийто горен етаж беше тежко пострадал от земетресението. По-долните етажи обаче бяха незасегнати и се използваха като оперативен център от армията и персонала от морската пехота и флотата, на които беше възложено да осигуряват и поддържат противопожарната техника.

Бел мина през армията пазачи, поставени около зданието, и влезе. В едно помещение встрани от главното фоайе намери Бронсън, който оглеждаше с двама полицаи и един армейски офицер едромащабна карта, изпъната върху заседателната маса.

Бронсън забеляза застаналия до вратата посипан с пепел мъж с почерняло от сажди лице и няколко секунди го гледа, без да го познае. След това на лицето му се плъзна усмивка. Приблужи се и прегърна Бел.

— Айзък, ужасно се радвам, че те виждам.

— Имаш ли нещо против да седна, Хорас? — попита Бел изтощен. — Много дълъг път минах.

— Разбира се. — Колегата му го отведе до стола пред едно бюро. — Ще ти предложи кафе. Въпреки огнения ад наоколо няма как да го стоплим. Но на никого не му пука.

— С удоволствие, благодаря ти.

Бронсън напълни чаша от емайлирания кафеник и я постави на бюрото пред Бел. Един висок мъж с топазено кафяви очи, разрошена тъмнокафява коса и облечен в безукорно бяла риза с вратовръзка, се приближи и застана до Бронсън.

— Май сте виждал и по-добри дни — отбеляза той.

— Много, при това — отвърна Бел.

Бронсън се обърна към непознатия.

— Айзък, това е писателят Джек Лондон. Пише есе за земетресението.

Бел кимна и се здрависа, без да става.

— Струва ми се, че имате достатъчно материал за десет книги.

— Може би — отвърна с усмивка писателят. — Може ли да ми кажете какво видяхте?

Бел описа накратко видяното из града, като пропусна ужаса с разстрела на жената в горящите развалини. Когато приключи, Лондон му благодари, отиде до една маса, седна и започна да нахвърля бележките си.

— Какво разбра за Кромуюел? Двамата със сестра му оцеляха ли?

— Живи и здрави са, и тръгват към границата.

— Сигурен ли си? — попита Бронсън.

— Отидох до банката на Кромуюел, но много закъснях. Хранилището беше опразнено от всички банкноти с по-голяма стойност от пет долара. Трябва да се е измъкнал с три, може би с четири милиона.

— Няма да може да напусне града. Не и в тази бъркотия. Кейовете са задръстени от хилядите бежанци, които се опитват да се прехвърлят в Оукланд. Няма как да измъкне толкова пари само в два куфара.

— Ще измисли как — отвърна Бел. Студеното кафе му помогна отново да се почувства донякъде човек.

— А Маргарет? С него ли тръгна?

Бел поклати глава.

— Не знам. Отбих се до къщата преди обяд и Маргарет се държеше, все едно че с Джейкъб са решили да останат в града и да се борят с нас в съда. След като открих, че е избягал с валутата на банката си, не можех да се върна до Ноб Хил заради настъпващия огнен ад. Едва се добрах до тук, между другото.

— А Марион? — попита Бронсън предпазливо.

— Пратих я в парка Голдън гейт. Би трябвало да е в безопасност там.

Бронсън понечи да отговори, но някакво момче, не повече от дванайсетгодишно, нахлу на бегом в стаята. Носеше широка шапка, дебел пуловер и къс до коленете голф. Явно беше, че е бягало дълго разстояние, защото толкова бе останало без дъх, че едва можа да проговори.

— Тър... търся... господин Бронсън — избълва на пресекулки.

Бронсън вдигна глава заинтригуван.

— Аз съм Бронсън. Какво искаш от мен?

— Господин Лаш...

Бронсън погледна Бел.

— Лаш е един от агентите ми. Беше на срещата ни скоро след земетресението. Пази един правителствен склад на железопътната линия. Продължавай, синко.

— Господин Лаш каза, че ще ми платите пет долара да дойда тук и да ви предам каквото каза.

— Пет долара? — Бронсън го зяпна недоверчиво. — Това са много пари за възрастта ти.

Бел се усмихна, извади десетдоларова банкнота от портфейла си и я подаде на момчето.

— Как се казваш, синко?

— Стюарт Лютнър.

— Дълъг път си изминал от линията през пожари и разрушения — отбеляза Бел. — Вземи десетте долара и ни кажи какво ти каза Лаш.

— Господин Лаш каза да предам на господин Бронсън, че товарният вагон, паркиран пред склада на господин Кромуюел, го няма.

Бел се наведе към момчето. Лицето му изведнъж бе помръкнало.

— Я повтори?

Момчето го погледна със страх в очите.

— Каза, че товарният вагон на господин Кромуюел го няма.

Бел се вторачи в Бронсън.

— По дяволите! Наистина е избягал от града. — След това даде друга десетдоларова банкнота на момчето. — Къде са родителите ти?

— Помагат в раздаването на храна на площад Джеферсън.

— Иди да ги намериш. Сигурно се притесняват за теб. И не забравяй, стой далече от огъня.

Очите на Стюарт се ококориха, щом зяпна в двете десетачки.

— Боже всемогъщи, двацет долара. Ей, благодаря ви, сър. — Обърна се и побягна навън.

Бел се отпусна в стола си до бюрото със сгъваемия капак.

— Влак? — измърмори той. — Откъде е намерил локомотив?

— Знам само, че всеки ферибот е претъпкан от бежанци, бягащи през залива към Оукланд. Оттам „Южен Пасифик“ събира всеки пътнически влак на сто мили околоръст, за да ги превозят извън района. Няма как да е наел локомотив, екипаж и тендер.

— Товарният му вагон не е тръгнал сам.

— Повярвай ми — настоя Бронсън. — Никакви товарни вагони не се превозват по фериботите до Оукланд. Само хора. Единствените движещи се влакове са тези, които идват с хранителни помощи от изток.

Бел отново се вдигна на крака. Студените му очи се приковаха в Бронсън.

— Хорас, трябва ми автомобил. Не мога да губя часове, обикаляйки пеш из частите на града, които не са в пламъци.

— Къде отиваш?

— Първо, трябва да намеря Марион и да се уверя, че е в безопасност — отвърна агентът. — След това тръгвам към линията и диспечера. Ако Кромюел е наел или откраднал влак, който да го изведе от града, трябва да има запис в диспечерската служба.

Бронсън се ухили хитро.

— Форд модел „К“ ще свърши ли работа?

Бел го погледна с изненада.

— Новият модел „К“ има шестцилиндров двигател и е мощен четирийсет конски сили. Имаш ли такъв?

— Заех го от един богат собственик на бакалски магазин. Твой е, ако обещаеш да го върнеш до утре обед.

— Длъжник съм ти, Хорас.

Бронсън го стисна за раменете.

— Можеш да ми се отплатиш, като хванеш Кромуюел и злата му сестра.

Марион спа три часа. Когато се събуди, намери се в палатката с други пет самотни жени. Една седеше на походното си легло и плачеше. Други две изглеждаха замаяни и объркани, а останалите проявиха силата си, като отидоха да помагат доброволно в изхранването на пострадалите в походните кухни, организирани в парка. Марион се надигна от леглото си, приглади дрехите си и тръгна с новите си приятелки към няколко големи палатки, вдигнати от армията за спешни лазарети.

Веднага получи указания от един лекар да почиства и превързва рани, които не се нуждаеха от спешна лекарска помощ — лекарите

бяха твърде заети с хирургически операции, за да спасят живота на тежко ранените. Марион скоро изгуби представа за времето. Отърси съня и умората от себе си, докато работеше в заслона за деца. Много от тях се държаха толкова храбро, че късаха сърцето ѝ. След като почисти раните и отоците на тригодишно момиченце, изгубило семейството си, извърна насълзеното си лице, когато детето ѝ благодари с тънкото си гласче.

Премести се до следващото легло и коленичи до едно момче, донесено от хирургията, след като бяха наместили счупения му крак. Докато го завиваше с одеяло, усети нечие присъствие зад себе си. Последва познат глас.

— Извинете, сестра, но ръката ми се откъсна. Може ли да я закърпите?

Марион се завъртя и се хвърли в обятията на Айзък Бел.

— О, Айзък, слава богу, че си добре. Притеснявах се за теб.

Зацапаното със сажди лице на Бел се разполови от усмивка.

— Малко съм поопърпан, но още стоя на крака.

— Как изобщо ме намери?

— Аз съм детектив, забрави ли? Бърза помощ беше първото място, където погледнах. Знаех, че ще тръгнеш по стъпките на Флорънс Найтингейл. Сърцето ти е твърде голямо, за да не помогнеш на изпадналите в нужда, особено ако са деца. — Притисна я до себе си ѝ прошепна в ухото ѝ: — Гордея се с теб, мисис Бел.

Тя се отдръпна и се взря в очите му объркана.

— Мисис Бел?

Усмивката остана на лицето му.

— Не е най-романтичният момент или място за предложение, но ще се омъжиш ли за мен?

— Айзък Бел — извика тя, — как смееш да ми причиняваш тона?
— После омекна, отметна назад глава и го целуна. Когато го пусна, каза лукаво: — Разбира се, че ще се омъжа за теб. Това е най-доброто предложение, което съм получавала през целия ден.

Усмивката му увехна, присви устни и гласът му стана хриплив.

— Не мога да остана тук и минута повече. Кромуюел и Маргарет бягат от Сан Франциско. Докато все още ми е останал дъх, не мога да позволя на боклук като Кромуюел да ходи на свобода.

Разпалеността му я уплаши, но тя го прегърна силно.

— Не всеки ден момиче получава предложение от любимия си, който след това побягва. — Целуна го отново. — Върни се, чуваш ли?

— Веднага щом мога.

— Ще те чакам тук. Не очаквам някой от нас да напусне скоро този лагер.

Бел задържа дланите ѝ и ги целуна. Обърна се и излезе от болничната палатка.

* * *

Нямаше намерение да се връща до имението на Кромуюел на Ноб Хил, за да види дали Маргарет е тръгнала. Беше сигурен, че е побягнала с брат си.

Къщите дворци на богатите и влиятелни граждани на Сан Франциско горяха като клади. От всяка част на града ехтеше грохотът на пламъците, тътенът от срутвачите се стени и взривовете динамит.

Форд модел „К“ беше лек и бърз. И беше издръжлив. Катереше се по купищата отломки по улиците като планинска коза. Без да знае. Бел подкара почти по същия маршрут като Кромуюел и Абнър, заобикаляйки по северния бряг далече от огъня. Едва половин час беше изтекъл, откакто остави Марион, когато спря колата на рампата до склада на Кромуюел, за да се увери, че товарният вагон наистина липсваше.

Машини местеха и събираха вагони към пътническите композиции, за да евакуират бежанците до южната част на щата, а товарните вагони се прикачваха за превоз на хранителни и медицински продукти от Лос Анджелис. Подкара форда през разпределителната гара покрай коловозите, докато стигна до дървена сграда с надпис над покрива „Диспечерска служба“. Спря колата, скочи долу и влезе.

Няколко чиновници енергично попълваха документи, за да пуснат в движение влакове и никой не вдигна глава при влизането на детектива.

— Къде мога да намеря главния диспечер? — попита той един затънал до гуша в работа чиновник.

Човекът кимна към една врата.

— Там вътре.

Бел завари диспечера да изписва номера на огромна черна дъска, с разчертани на нея коловози, влизащи и излизащи от разпределителната. На табелата на бюрото пишеше „Мортън Гулд“. Беше нисък мъж с раздвоена брадичка и закривен като ястребов клюн нос. На дъската се виждаха над трийсет влака, композирани на линиите, изпъващи се от разпределителната като паяжина. Бел неволно се зачуди кой ли от тях включваше вагона на Кромуюел.

— Господин Гулд?

Гулд се обърна и видя пред себе си мъж, който сякаш беше вървял от единия край на ада до другия.

— Не виждате ли, че съм зает? Ако искате да хванете влак от града, идете в депото на „Южен Пасифик“... или каквото е останало от него.

— Името ми е Бел. Работя за детективска агенция „Ван Дорн“. Търся багажен вагон със серийния номер 16455.

Гулд махна с ръка към черната дъска.

— „Южен Пасифик“ се къса по шевовете да превози хиляди бездомни от града на флотата ни от фериботи и влекачи до Оукланд, където сме сглобили пътнически композиции, за да ги евакуират от района. Над хиляда и четиристотин вагона с помощи пристигат от цялата страна. Вагони — пътнически и товарни — отсам залива, всичко триста на брой, се извозват към долната част на щата. Как очаквате да мога да следя движението на един-единствен вагон?

Бел го погледна в очите.

— Точно този вагон беше собственост на Джейкъб Кромуюел.

Видя го. Едва доловимия знак, че се досеща за какво иде реч.

— Не познавам никакъв Джейкъб Кромуюел. — Гулд замълча и погледна Бел с опасение. — За какво е всичко това?

— Пуснал сте локомотив да тегли личния му товарен вагон.

— Вие сте луд. Не бих пуснал частни композиции при такива спешни обстоятелства.

— Колко ви плати той?

Диспечерът вдигна ръце.

— Не би могъл да ми плати нещо човек, когото изобщо не познавам. Това е нелепо.

Бел пренебрегна лъжата.

— Закъде пътува влакът на Кромуюел?

— Вижте какво — заговори Гулд, докато страхът в очите му се усилваше. — Искам да се махнете оттук, ченге на Ван Дорн или не.

Бел свали бомбето си и направи едно движение, все едно че почиства лентата вътре. В следващия момент диспечерът зяпна в работещия край на миниатюрен пистолет „Деринджър“. Агентът притисна двойната цев в слепоочието до лявото око на Гулд.

— Ако не кажете истината в следващите шейсет секунди, ще ви застрелям и куршумът ужасно ще обезобрази лицето ви и ще ви пръсне очите. Желаете ли да прекарате остатъка от живота си обезобразен и сляп?

Ужасът стисна Гулд за гърлото и лицето му се изкриви в гримаса.

— Вие сте луд.

— Останаха ви петдесет секунди преди да престанете да виждате нещо.

— Не можете!

— Мога и ще го направя, освен ако не ми кажете каквото искам да знам.

Хладното изражение и леденият глас се оказаха достатъчни Гулд да повярва, че детективът на Ван Дорн не блъфира. Озърна се диво наоколо, сякаш търсеше изход, но Бел продължи неумолимо:

— Трийсет секунди.

Дръпна ударника на деринджъра.

Раменете на Гулд се смъкнаха, очите му се изпълниха с ужас.

— Не, моля ви...

— Кажете ми!

— Добре — промълви Гулд тихо. — Кромуюел беше тук. Плати ми десет хиляди долара в брой, за да прикача вагона му към един бърз локомотив и да изкарам влака на коловоз на юг.

Очите на Бел се присвиха неразбиращо.

— На юг?

— Това е единственият изход от града — обясни Гулд. — Всички влакови фериботи се използват за транспортиране на хора до Оукланд и влаковете с помощи обратно. Няма друг път, по който да тръгне.

— Какъв маршрут му се даде?

— До Сан Хосе, а после покрай залива на север, докато влакът му обърне на изток по главната линия през планините и към Невада и Солт Лейк сити.

— Преди колко време напусна разпределителната гара? — попита Бел настоятелно.

— Преди около четири часа.

Бел продължи натиска.

— Кога по график трябва да стигне в Солт Лейк сити?

Гулд поклати глава в паника.

— Не мога да знам. Машинистът му ще изгуби много време на страничните отбивки, за да минат спешно влаковете с помощи. Ако има късмет, влакът му би трябвало да стигне до Солт Лейк до утре късно следобеда.

— За какъв тип машина прикачихте частния товарен вагон на Кромуел?

Гулд се наведе над едно бюро и погледна отметките в голяма счетоводна книга.

— Дадох му номер 3025, 4-6-2 Пасифик, построена от Болдуин.

— Бърза ли е машината?

Гулд кимна.

— Имаме малко, които да са по-бързи.

— Кога ще е на разположение някоя от тях?

— Защо питате?

— Искам най-бързата машина, която имате — отвърна Бел и го заплаши отново с малкия пистолет. — Това е от съдбоносна важност. Трябва да догоня влака на Кромуел.

Гулд погледна на голямата си дъска.

— Имам номер 3455, 4-4-2. Болдуин Атлантик. По-бърза е от Пасифик. Но е в халето в Оукланд на ремонт.

— След колко време ще е готова за движение?

— Ремонтът трябва да е готов в следващите три часа.

— Ще я взема — заяви Бел без колебание. — Обадете се на Ван Дорн да покрие разноските.

Гулд като че ли се канеше да възрази и да спори с Бел, но след като погледна в дулото на пистолета, размисли.

— Ако донесете за мен, мога да загубя работата си и да ида в затвора.

— Просто ми дайте машината и ми отворете маршрут покрай Сан Хосе и към Солт Лейк сити, и няма да кажа нищо.

Диспечерът въздъхна благодарно и започна да подготвя документацията за наем и пускане в движение на локомотива за детективска агенция „Ван Дорн“. Когато приключи, Бел взе листовите и ги огледа за миг. Удовлетворен, напусна службата без повече приказки, качи се във форда и подкара към Фери Билдинг.

Щом наближи Фери Билдинг, Бел покри главата си с одеяло и подкара през дъжда от нажежени въглени. Видя, че от Китайския квартал не е останало нищо, освен стотиците купове овъглени и димящи развалини. Зданието на Фериботната компания беше оцеляло с много малка повреда на часовниковата кула. Забеляза, че часовникът беше спрял на пет часа и дванайсет минути — времето на труса.

Улиците и тротоарите около Фери Билдинг бяха сцена на стълпотворение. Хиляди хора бягаха, повярвали, че целият град ще бъде унищожен. Сред гъстата човешка маса цареше хаос и бъркотия. Някои се бяха загърнали в одеяла, натоварили се с малкото лични вещи, които можеха да пренесат на ферибота. Някои бутаха бебешки колички и малки бъркити, и въпреки всичко, сред целия кошмар, всеки се държеше изискано, вежливо и със загриженост към другите.

Бел спря до един младеж, който като че ли просто стоеше бездеен и наблюдаваше пожара оттатък улицата от кейовете. Вдигна пред очите му златна двайсетдоларова монета.

— Ако знаеш как се кара кола, закарай тази до Митницата и я предай на Хорас Бронсън от детективска агенция „Ван Дорн“, и това е твое.

Очите на младежа се разшириха от въодушевление — не толкова от парите, колкото заради шанса да кара автомобил.

— Да, сър отвърна припряно. Мога да карам максуела на чичо ми.

Бел погледа развеселен как момчето включи на скорост и подкара надолу по многолюдната улица. След това се обърна и тръгна с човешката маса, бягаща от разрухата на града.

За три дни над двеста двайсет и пет хиляди души напуснаха полуострова на доскорошния Сан Франциско и всички бяха безплатно превозени от железници „Южен Пасифик“ до там, където всеки искаше да стигне. Двайсет и четири часа след земетресението претоварени фериботи тръгнаха от Сан Франциско за Оукланд на всеки час.

Бел показва удостоверението си от Ван Дорн и се качи на ферибот „Буена Виста“. Намери свободно място за сядане над лопатните колела и се обърна да погледа пламъците, изригващи високо във въздуха, с дима, издигнал се над триста метра. Сякаш целият град се бе превърнал в гигантска клада.

Щом слезе на пристанището в Оукланд, железопътен служител го упъти към ремонтното депо, където стоеше локомотивът. Внушителното стоманено чудовище отблизо представляваше грандиозна гледка. Беше боядисано в черно от предната скара на локомотива до задната част на въглищния тендер. Бел предположи, че покривът на кабината е поне на четири метра и половина над релсите. Големите задвижващи колела бяха поне два метра в диаметър. За времето си локомотивът тип „Атлантик“ представляваше шедьовър на механичната тяга.

За Бел изглеждаше зъл и грозен. Номерът 3455 бе изписан с малки бели букви от страни на кабината. „Южен Пасифик“, с по-едър шрифт, минаваше през страната на тендера, който захранваше котела с въглища и вода. Детективът се приближи към някакъв мъж, облечен в традиционния раиран работен комбинезон на машинист и раирана шапка с периферия. Машинистът държеше голям бидон с масло с дълго гърло и като че ли смазваше лагерите на свързващите лостове, които минаваха от буталния цилиндър към задвижващите колела.

— Могъщ, чудесен локомотив — каза с възхита Бел.

Машинистът вдигна глава. Беше по-нисък от Бел, с прошарена коса, която се подаваше изпод шапката. Лицето беше загрубяло от годините показване от прозореца на кабината срещу силния насрещен вятър от забързаната машина. Веждите над двете небесносини очи бяха извити и рунтави. Бел прецени, че е по-млад, отколкото изглеждаше.

— Няма по-добра от „Аделин“ — отвърна машинистът.

— „Аделин“?

— По-лесно е за помнене от четирицифрения ѝ номер. Повечето локомотиви получават женски имена.

— „Аделин“ изглежда доста мощна — призна детективът с възхищение.

— Построена е за тежка пътническа служба. Излезе от фабрика „Болдуин“ преди няма и пет месеца.

— Колко бързо ще върви? — попита Бел.

— Зависи колко вагона тегли.

— Да речем, че нито един.

Машинистът помисли за миг.

— На дълъг прав участък по открито празно трасе може да вдигне 160 км/ч.

— Името ми е Бел. — Подаде документите на машиниста. — Наех машината ви за специална работа.

Машинистът прегледа листовете.

— Екипът на Ван Дорн, хм. Какво ѝ е толкова специалното?

— Да си чувал за Бандита касапин?

— Кой не е? Четох по вестниците, че бил опасен убиец.

Бел прескочи подробните обяснения.

— Тръгваме след него. Той е наел локомотив тип „Пасифик“ да тегли специалния му частен вагон. Кара до Солт Лейк сити, след което тръгва на север към канадската граница. Смятам, че има четири часа преднина.

— По-скоро шест, докато наговаря въглища и заредя вода.

— Казаха ми, че имало ремонти. Приключиха ли?

Машинистът кимна.

— Смениха дефектен лагер на едно от колелата.

— Колкото по-скоро тръгнем, толкова по-добре. — Бел замълча и подаде ръка. — Между другото, името ми е Айзък Бел.

Машинистът я разтърси енергично.

— Нилс Лофгрен. Огнярят ми е Марвин Лонг.

Бел извади часовника си от джоба и провери времето.

— Ще се видим след четирийсет и пет минути.

— Ще сме на въглищната платформа по-нагоре по коловоза.

Детективът забърза към терминал Оукланд и стигна до дървената постройка на „Уестърн Юнион“. Шефът на телеграфната служба му каза, че до Солт лейк сити има само една отворена линия и отнемало часове, докато се прехвърлят съобщенията. Бел обясни мисията си и шефът прояви пълна отзивчивост.

— Какво е съобщението ви? Ще се погрижа да се изпрати веднага до службата ни в Солт Лейк.

Телеграмата гласеше:

До директора на офиса на Ван Дорн, Солт Лейк сити. Крайно наложително да спрете локомотив, теглец товарен вагон номер 16455. Превозва Бандита касапин. Вземете всички предохранителни мерки. Той е изключително опасен. Хванете го и го задръжте, докато пристигна аз.

Айзък Бел, специален агент

Изчака, докато телеграфистът набере съобщението, след което напусна службата и се запъти към Лофгрен и Лонг, вече заредили въглища и вода. Качи се в кабината и го запознаха с Лонг, едър широкоплещест мъж с големи мускули, изпънали ръкавите на дочената му риза. Не носеше шапка и рижата му коса почти се сливаше с пламъците зад вратата на пещта. Смъкна едната кожена ръкавица и стисна ръката на детектива с длан, корава и мазолеста от дългите часове боравене с въглищната лопата.

— Готови сме, когато кажете — заяви Лофгрен.

— Да действаме тогава — отвърна Бел.

Докато Лонг подклаждаше огъня, Лофгрен зае мястото си от дясната страна на кабината, избута спирачния лост „Джонсън“, отвори цилиндровите клапи и дръпна два пъти въженцето над тавата си, при което парната свирка изсвири пронизително предупредителния сигнал „влакът тръгва“. След това стисна дългия лост на дросела и го издърпа назад. „Аделин“ се задвижи и бавно набра скорост.

Десет минути по-късно Лофгрен получи сигнал да се прехвърли на главния коловоз на изток. Освободи дросела и големият локомотив „Атлантик“ се задвижи напред. Бавно закриволичи през разпределителната. Лонг започна да поддържа огъня си лек, равномерен и ярък. За пет години поддържане на локомотивен огън беше развил техника, с която го задържаше да не гори прекалено рехаво или много силно. Лофгрен издърпа дросела, задвижващите колела запухтяха сред изригналия облак пара и черния дим се понесе нагоре от комина.

Бел седна на седалката от лявата страна на кабината. Изпита огромно облекчение. Чувстваше се убеден, че това е последната гонитба. Щеше да догони Кромуюел и да го предаде на властите в Чикаго, жив или мъртъв.

Вибрацията на локомотива по релсите му се стори успокояваща като плуване с гумена лодка по планинско езеро. Пухтенето на парата, тласкаща задвижващите колела и топлината от пещта определено действаха отморяващо за мъж, тръгнал на мисия. Преди да стигнат Сакраменто и да завият на изток през планините Сиера Невада, Бел се отпусна в седалката си, прозя се и затвори очи. След минута вече спеше здраво, сред кълтежа на набирация скорост локомотив, докато „Аделин“ насочваше гигантската си метална скара към Сиера Невада и Донър.

Едрата гръд и бичите рамене на Абнър бяха плувнали в пот, докато нариваше въглища в локомотивната пещ. Поддържането на ефикасен огън беше истинско изкуство, но той нямаше идея как да го прави. Просто гребеше с лопатата въглища и ги хвърляше през отворената врата на пещта, без да слуша виканията на машиниста зад гърба му, че многото въглища ще смъкнат температурата.

Беше поел работата само за да смени огняря Ралф Уилбанкс, едър и плещест мъж, който се бе изтощил след няколкото часа поддържане на нужната температура на парата, която тласкаше големия локомотив „Пасифик“ нагоре по стръмните склонове на планините Сиера Невада. Редуваха се — един час гребане на въглища, един час почивка.

Абнър оставаше нащрек докато работеше, с револвера „Смит & Уесън“, затъкнат в колана му. Държеше под око машиниста, зает непрекъснато с поддържането на бърза, но безопасна скорост по многобройните планински завои, като в същото време наблюдаваше коловоза напред за някое непредвидено препятствие, например извънредна композиция, идваща насреща. Най-сетне прехвърлиха билото и оттам пътят продължи надолу до равнините на пустинята.

— Влизаме в Рино — изрева Уес Хол, машинистът, за да надвика ръмженето на пламъците в пещта. Стегнат мъж със загубяло лице на каубой, щеше да спре влака възмутен, когато разбра, че пътниците му настояват да вдигне скоростни рекорди през планините, но се примири, след като Абнър опря своя „Смит & Уесън“ в главата му и заплаши да убие и него и огняря, ако не се подчинят. Хилядата долара в брой от Кромуюел го доубедиха и сега Хол и Уилбанкс караха локомотива „Пасифик“ толкова бързо, колкото смееха да си позволят.

— Сигналът напред е червен каза Уилбанкс.

Хол махна с ръка, че също го е видял.

— Ще трябва да спрем и да изчакаме на отбивка.

Абнър насочи оръжието в главата на машиниста.

— Включи свирката. Ще преминем.

— Не можем. — Хол го погледна в очите. — Трябва да е експрес с помощи за Сан Франциско, който идва по същата линия. По-добре ме застреляй, защото ако причиня сблъсък с друг влак, ще измрем всички и движението в двете посоки ще спре поне за седмица.

Абнър бавно прибра револвера под колана си.

— Добре. Но ни върни на главната линия веднага щом премине експресът.

Хол започна да затваря лоста на дросела.

— Можем да използваме забавянето да вземем въглища и вода.

— Добре. Но внимавайте как се държите, да не пръсна черепите и на двама ви.

— Двамата с Ралф не можем да издържим много дълго. Изчерпани сме.

— Ще си заработите парите и ще останете живи... ако продължите — закани се Абнър.

Надвесен навън от лявата страна на кабината, Абнър успя да види приближаващото се в далечината гарово депо на градчето Рино, Невада. Малко по-нататък зърна човешка фигура, махаща с червен флаг до железопътната стрелка. Хол наду свирката да извести за пристигането им и уведоми стрелочника, че е разбрал сигнала да забави и да се подготви за отклоняване от главната линия.

Хол спря тендера на „Пасифик“ точно под издигнатата дървена цистерна с вода от едната страна на коловоза и въглищния контейнер от другата. Уилбанкс скочи на тендера, награби едно въже и издърпа улея, монтиран на цистерната, докато водата потече в котела. Машинистът слезе с бидона с масло от кабината и започна да проверява всички лагери и окачвания на локомотива. След като Кромуюел бе отказал да чакат за механика, трябваше да прегледа и лагерите на колелата на тендера, както и на товарния вагон.

Абнър мина покрай тендера към вратата на вагона, без да изпуска двамата от очи. Почука два пъти с дръжката на револвера си, изчака и почука отново. Вратата се отключи и се плъзна настрани. Джейкъб и Маргарет го погледнаха отвътре.

— За какво е забавянето? — попита Кромуюел.

Абнър кимна към локомотива.

— Отклониха ни, за да мине експресен влак с помощи. Докато чакаме, екипажът зарежда въглища и вода.

— Къде сме? — попита на свой ред Маргарет. Беше облечена нетипично в мъжки панталони с крачолите, напъхани в чифт ботуши. Горната част на тялото ѝ беше покрита със син пуловер и косата ѝ бе прибрана с шарена кърпа.

— Градчето Рино — отвърна Абнър. — Минахме Сиерите. Оттук нататък теренът се изравнява в пустиня.

— Как е трасето напред? — запита Кромуюел. — Други влакове с помощи ще ни задържат ли?

— Ще проверя при стрелочника за влакове по график от запад. Но ще трябва да отклоняваме, ако идват.

Кромуюел скочи долу и разтвори карта на земята. Разчертаните по нея линии показваха железопътните трасета на Съединените щати западно от Мисисипи. Посочи петното, обозначаващо Рино.

— Добре, значи сме тук. Следващата свързка с линии на север е Огдън, Юта.

— Не е ли Солт Лейк сити? — попита Маргарет.

Кромуюел поклати глава.

— Главната линия на „Южен Пасифик“ се свързва с трасетата на „Юнион Пасифик“ северно от Солт Лейк. Отклоняваме на север при Огдън и продължаваме към Мисула, Мотана. Оттам хващаме линията на „Северен Пасифик“ и сме в Канада.

Абнър държеше екипажа под око. Видя, че огнярят се мъчи с гребането на въглищата, които се изсипваха по улея в тендера, докато машинистът обикаляше като замаян около композицията.

— Екипажът едва се държи на крака. Ще имаме късмет, ако могат да карат локомотива още четири часа.

Кромуюел огледа картата.

— Има разпределителна гара в Уинемука, Невада, на около 270 км оттук. Там ще вземем друг екипаж.

— А тия двамата? — попита Абнър. Не можем да ги оставим да изтичат до най-близкия телеграф и да предупредят полицията нагоре по линията, че идваме.

Кромуюел помисли малко.

— Ще ги задържим с нас и след това ще ги накараме да скочат от влака някъде из пустинята. Няма да рискуваме агентите на Ван Дорн да се досетят, че сме напуснали Сан Франциско и да телеграфират на властите по линията, тъй че ще срежем телеграфните линии по пътя.

Маргарет се загледа към планините Сиера и по трасето, което бяха изминали.

— Смяташ ли, че Айзък е надушил бягството?

— Само въпрос на време е скъпа сестричке отвърна Кромуюел с обичайната си самоувереност. Но докато разбере, че сме избягали от Сан Франциско и намери локомотив да ни подгони, ще сме минали половината път до Канада и няма да има шанс да ни спре.

„Аделин“ беше гордостта и любовта на Лофгрен. Говореше за нея, все едно че локомотивната машина беше красива жена, а не стоманено, дишащо пламъци чудовище, връхлитащо на бясна скорост по серпантините на планините Сиера и през прохода Донър. Без стотиците тонове вагони, пълни с пътници и багаж, се справяше с лекота и без никакво усилие.

Пролетният въздух беше прохладен и свеж, сняг все още загръщаше земята. Проходът Донър беше прочутият участък от планините, където се бе разиграло най-ужасното събитие в историята на Запада. Керван от фургони, съставен от дузина семейства, станали легендарни като „Групата Донър“, бе заседнал сред зимните вихрушки през 1846 г. и хората бяха пострадали жестоко, докато бъдат спасени. Мнозина от оцелелите бяха яли труповете на умрелите. От първоначалните осемдесет и седем мъже, жени и деца, само четирийсет и пет доживяха, за да стигнат до Калифорния.

След преминаването им през Сакраменто, Бел се беше събудил напълно и гледката му се стори възхитителна: извисените скалисти върхове, гората от борове, някои с все още натезали от сняг клони, тунелите на билото, издълбани в гранита от китайски работници през 1867 г. „Аделин“ се гмурна в черната паст на един дълъг тунел и ревът на отработената пара заотеква като сто месингови барабана. Скоро напред в тъмното се появи малко кръгче светлина и бързо започна да се разширява. След това „Аделин“ изригна с гръмотевичен тътен навън под ярката слънчева светлина. Няколко мили по-късно се появи панорамната гледка с езерото Донър и влакът започна дългото си лъкатушещо спускане към пустинята.

Бел се загледа с известно притеснение в тристаметровата пропаст, едва на стъпка-две от ръба, докато локомотивът се люшкеше по един остър завой. Нямаше нужда да подканя Лофгрен да кара по-бързо. Машинистът тласкаше машината на близо 56 км/ч, с цели 16 км по-бързо от смятаното за безопасна скорост.

— Прехвърляме билото — обяви Лофгрен, — и имаме спускане в следващите 120 км.

Бел стана и отстъпи на Лонг огнярската му седалка от лявата страна на кабината. Мъжът с благодарност седна, за да отдъхне, след като Лофгрен спря парата и остави „Аделин“ да продължи по инерция през планинския проход. Лонг беше наривал въглища почти без прекъсване, откакто минаха на главната линия в Сакраменто и нагоре по стръмния път към Сиера.

— Мога ли да помогна? — попита го Бел.

— Заповядай — отвърна Лонг, докато палеше лула. — Ще ти кажа как да хвърляш въглищата в пещта. Въпреки че ще безделничим през следващия час, не можем да оставим огънят да загасне.

— Не ги ли хвърляш просто с лопатата?

Лонг се усмихна широко.

— Не е толкова просто. И не се казва лопата. Това е огнярско гребло, размер номер четири.

В следващите два часа Бел се бореше с лопатата пред лабиринта от тръби и клапи, докато учеше тънкостите в захранването на локомотивната пещ. Тендерът се люшкеше наляво-надясно по завоите и затрудняваше хвърлянето на въглищата в пещта. Работата обаче беше лесна, докато „Аделин“ се търкаляше по нанадолнището. Хвърляше въглища само колкото да се поддържа парата. Бързо се научи да отваря широко вратата на пещта, след като удари в нея греблото и разсипа въглища по пода. И вместо да трупа въглищата на горещ куп, усвои тънкостта да поддържа равномерен огън, който гореше ярък и оранжев.

Острите завой останаха зад тях, след като дъгата отпред се увеличи на слизане от склоновете. Час по-късно Бел върна греблото на Лонг и огнярят извика на Лофгрен:

— Имаме достатъчно вода и въглища само за още петдесет мили.

Лофгрен кимна, без да откъсва очи от линията напред.

— Достатъчно да стигнем до Рино. Там можем да заредим и да вземем сменен екипаж.

Бел осъзна, че бързият преход през планините е взел своята дан от Лофгрен и Лонг; Виждаше, че телесното и умствено напрежение е изтощило коравия машинист, а физическото усилие с поддържането на парата по стръмните склонове е изцедило силите на неуморимия

огняр. Изглеждаше очевидно, че влаковият екипаж на Кромуюел също трябва да се с изтощил. Погледна часовника си. Можеше само да гадае дали са съкратили разстоянието.

— Колко ще отнеме да съберем друг екипаж? — попита Бел.

— Колкото да заредим тендера с въглища и вода — отвърна Лофгрен. Усмихна се уморено, оголвайки два реда разкривени зъби и добави: — Стига да имаме късмет и някой да стои на повикване.

— Благодарен съм и на двама ви — каза искрено Бел. — Направихте истински героизъм с прехвърлянето на Сиера. Трябва да сте поставили рекорд.

Лофгрен извади големия си железничарски часовник „Уолтъм“ и погледна часа.

— Наистина — засмя се той. Отрязахме осем минути от стария рекорд, поставен от Марвин, мен и „Аделин“ преди шест месеца.

— Влюбен си в тази машина, нали? — попита Бел.

Лофгрен се засмя.

— Вземи всички локомотиви „Атлантик“, изкарвани някога на релсите: те са най-добрите на света, всички построени по едно и също време, с идентични размери и конструкция. И все пак всяка машина е различна — като хората, всички си имат личностни особености. Някои могат да тичат по-бързо от другите при едно и също парно налягане. Някои са придирчиви, докато други са неудачници, винаги вадят лош късмет с ремонтни проблеми. Но „Аделин“, тя ми е любима. Никакви капризи. Никога не е свадлива, ексцентрична или в лошо настроение. Отнасяй се с нея като с дама и е като породиста кобила, която печели състезания.

— Говориш за нея почти като за човек.

— „Аделин“ може да е седем тона желязо и стомана, но има сърце.

Наближаваха Рино и Лофгрен дръпна въжето на свирката, за да извести намерението си да се отклони за въглища и вода. Отпусна лоста на дросела, за да забави локомотива. Стрелочникът избута лоста на стрелката, за да свърже релсите, както бе направил с влака на Кромуюел преди това. После размаха зелен флаг да уведоми Лофгрен, че страничният коловоз е отворен.

Още докато, „Аделин“ спираше, Бел вече бе скочил от кабината и прекоси на бегом разпределителната станция към гаровото депо, което

приличаше на хиляда други гари в малки градове из страната. Беше типично със стените от дървени летви, сводести прозорци и остър връх. Товарната платформа беше празна, което го остави с впечатлението, че не се очаква скоро до пероните да спират пътнически влакове.

Влезе, подмина бързо билетното гише и спря до стаичката на телеграфа. Двама мъже бяха увлечени в разговор, когато пристъпи вътре. Лицата им бяха сериозни и мрачни.

— Моля за извинение — каза Бел. — Търся началникът на гарата.

По-високият от двамата го изгледа за миг и кимна.

— Аз съм началникът, Бърк Пълвър. С какво мога да ви услужа?

— Минавал ли е влак само с един товарен вагон в последните десет часа, на изток?

Пълвър кимна.

— Бяха спрели на отбивка за два часа, докато минат два експресни влака с хранителни помощи за жертвите на земетресението в Сан Франциско.

— Забавили са се два часа? — възкликна Бел, изведнъж обзет от оптимизъм. Преди колко време напуснаха?

Пълвър погледна към часовника „Сет Томас“ на стената.

— Преди около четири и половина часа. Защо питате?

Бел се идентифицира и обясни накратко гонитбата на Кромуюел.

Пълвър се вторачи в лицето му.

— Казвате, че товарният вагон е возил прословутия Бандит касапин?

— На него беше, да.

— Само ако бях знаел, щях да кажа на шерифа.

Разликата във времето бе по-малка, отколкото Бел се беше надявал.

— Имате ли на разположение екип за смяна? Моят се изтощи след рекорда им през Сиера.

— Кой ви е екипът?

— Лофгрен и Лонг.

Пълвър се засмя.

— Знаех си, че тия двамата ще се опитат да бият собствения си рекорд. — Огледа дъската на стената. — Имам екип под ръка. —

Помълча за миг: — Помислих си, че има нещо странно около този влак. Рино е сменна гара за почти всеки влак, отиващ на запад или на изток. Крайно необичайно беше да не вземат смяна. Вашият бандит няма да стигне далече с изтощени машинист и огняр.

Бел погледна телеграфиста, плешив мъж със зелен визьор на челото и ръкавели на ръцете.

— Бих искал да предупредя властите в градовете напред да спрат влака и да задържат бандита. Името му е Джейкъб Кромуюел.

Телеграфистът поклати глава.

— Не става. Линиите са прекъснати. Не мога да пратя съобщение на изток.

— Обзалагам се, че Кромуюел реже линиите каза Бел.

Пълвър огледа черната дъска на друга стена, показваща графика на влаковете през Рино.

— Ще ви доведе екипа до петнайсет минути. Би трябвало да имате чиста линия докато стигнете Илко. След това дано намерите работещ телеграф, иначе рискувате да се сблъскате с някой влак, който пътува на запад.

— В такъв случай ще бъда удовлетворен, че Кромуюел се е сблъскал с него първи — отвърна Бел цинично.

„Аделин“ набираше скорост по равния открит участък на трасето. Гонеше 145 км/ч, реवेशе по дървените мостчета над сухи дерета, летеше през малки градчета и профучаваше покрай сигналите, показващи отворена линия напред. Телеграфните стълбове покрай линията се сливаха в смътна мъгла. Сив дим, смесен с искри и жарава, бълваше от комина на локомотива, стелеше се назад в нисък облак над кабината и се сплескваше от силния порив на насрещния вятър.

Намръщен светлокос потомък на викингите, Ръс Йонгевард седеше в машинистката седалка с едната ръка на дросела, докато Бил Ший, висок и весел ирландец, мятеше въглища в пещта. След като чуха от Бел, че гони на живот и смърт прочутия Бандит касапин, двамата с радост се качиха, за да се включат в преследването.

Лофгрен и Лонг също останаха.

— Оставаме доброволно до края — заяви Лофгрен. — С четирима ни да се сменяме, няма да се налага спиране за нова подмяна на екипа.

Бел се включи в задачата с хвърлянето на въглища. Раната в бедрото му от куршума на Кромуел в Телърайд не беше зараснала напълно, но стига да не я натоварва много, не болеше особено. Греблото му се пълнеше наполовина спрямо това, което хвърляха в пещта Лонг и Ший, но го компенсираше с две гребла срещу едно тяхно.

Двамата огняри на „Южен Пасифик“ се редуваха в наблюдението на водомера и параметъра, за да се уверят, че огънят им гори добре и машината работи на малко под 90-те килограма парно налягане, на косъм от червената отметка. Поглеждаха дима, излизащ от комина. Щом започнеше да става от сив в прозрачен, добавяха още въглища. Почернееше ли, това означаваше, че огънят е твърде силен и трябва да забавят.

Между Лофгрен и Йонгевард се заформи непредизвикана и мълчалива надпревара, но не остана незабелязана. „Аделин“ можеше да е показала огромната си машинна мощ и мълниеносната скорост на

задвигващите си колела, но силата и издръжливостта на мъжете я тласкаха към границите на възможностите ѝ, което поставяше рекорди през Невада в този ден. Машинистите се бяха настървили и се трудеха с упорство, за да догонят влака на убиеца на толкова много невинни хора.

Видял семафора, който сигнализираше, че трасето отвъд Илко е открито, Лофгрен задържа дросела на стоп и профуча покрай гаровото депо със 152 км/ч. Хората, които чакаха на перона пътнически влак зяпнаха слисани, когато „Аделин“ се изстреля по линията като огромен оръдеен снаряд.

За щастие свръзките бяха малко и раздалечени — няколко линии, отклоняващи се от главния коловоз, тъй че задържаха мълниеносната скорост, без да забавят. След това започнаха да възникват убийствени забавяния при град Уелс и отново по-нататък по трасето при Промонтъри, за да пропуснат влаковете с храни, идващи на запад. Задържанятия бяха използвани за зареждане на въглища и вода, но бяха изгубени всички осемдесет минути.

На всяко спиране Бел разпитваше началниците на гарите за влака на Кромуел. В Уелс началникът му каза, че машинистът и огнярят, карали влака на Кромуел от Оукланд, били намерени от кантонер, докато проверявал връзките и релсите. Беше ги докарал в града и едва можели да стоят на крака от умора и обезводняване. Бяха потвърдили опасенията на Бел: Кромуел често заповядвал влакът да спира, за да може наемникът му да се качва на стълбовете и да реже жиците.

— Как се справяме? — попита го Лофгрен, след като Бел се върна в кабината.

— Началникът на гарата каза, че са минали преди три часа.

— Значи сме съкратили час и половина след Рино — обяви с широка усмивка Лонг, разбрал, че неуморните им усилия не са отишли напразно.

— Оттук до Огдън ще трябва да си отваряте очите. Кромуел реже телеграфните жици. Ще караме на сляпо, ако отсреща идва влак на запад.

— Не е голяма заплаха — отвърна Йонгевард. — Компанията няма да рискува да пуска влакове, ако не могат да се свържат с началниците на гарите да разпределят графика. Все пак ще трябва да

сме нащрек, особено на завоите, където не можем да видим на повече от километър и половина напред.

— Колко е до Огдън? — попита Бел.

— Около осемдесет километра — отвърна Йонгевард. — Трябва да стигнем до гарата след около час.

* * *

С Лофгрен на дросела, „Аделин“ се озова на Юнион Стейшън в Огдън четирийсет и пет минути по-късно. Беше прехвърлил на коловоза за зареждане на въглища и вода и спря локомотива. Действията им вече бяха точно синхронизирани. Докато Лонг и Ший зареждаха въглища и вода, Лофгрен и Йонгевард провериха машината и смазаха задвижващите лостове и лагерите на колелата. Бел притича бързо в голямата гара и намери кабинета на диспечера.

Зад бюрото стоеше пълен мъж, загледан през прозореца към пристигащ пътнически влак. Вниманието му бе ангажирано в частност от две хубави млади жени, които показаха глезени, докато слизаха от стъпалата на вагона „Пулман“. Бел прочете името на малка табелка на бюрото.

— Господин Джонстън?

Джонстън извърна очи към Бел и се усмихна приятелски.

— Да, аз съм Джонстън. С какво мога да ви услужа?

Бел нахвърли разказа си за гоненето на Кромуел може би за шести път, откакто бе напуснал Сан Франциско.

— Можете ли да ми кажете кога влакът премина оттук?

— Изобщо не е минавал — отвърна Джонстън.

— Изобщо не е минавал през гарата ви? — Гъстите вежди на Бел се вдигнаха към буйната му руса коса.

— Нда — каза Джонстън, изпъна се назад в люлеещия си стол и вдигна обувия си в ботуш крак на едно отворено чекмедже. — Бяха прехвърлени на линията на север.

— Как? — сопна се Бел. — Влакът не беше редовен.

— Някаква богата дама показва документи на диспечера на свързката нагоре по линията и каза, че е наела композиция с право на чиста линия до Мисула, Монтана.

— Сестрата на бандита — обясни Бел. — Опитват се да стигнат до границата и да се прехвърлят в Канада.

Джонстън кимна с разбиране.

— Диспечерът провери с мен влаковете, които идват от юг. Нямахме никой по график до утре сутринта, тъй че му казах да пусне влака на дамата на север.

— Кога стана това?

— Преди по-малко от два часа.

— Трябва да догоня този влак — заяви Бел твърдо. — Ще съм ви благодарен за чиста линия до Мисула.

— Защо не телеграфирате на шерифа в Бют да спре влака и да арестува бандита и сестра му?

— Опитвам се да го направя откакто напуснах Рино, но Кромюел беше срязал всяка телеграфна линия от там до тук. Няма причина да спре да го прави.

Джонстън го погледна стъписан.

— Боже мой, можел е да предизвика челен сблъсък.

— Докато той и сестра му стигнат до границата с Канада, нямат нищо за губене. Дори това да означава да избият всеки, който се изпречи на пътя им.

Макар и стъписан, Джонстън го гледаше с пълно разбиране.

— Спипайте го този мръсен страхливец. — В гласа му се прокрадна отчаяние. — С най-голяма охота ви давам чиста линия до Мисула.

— Благодарен съм за всяка помощ, която можете да ми предложите каза искрено Бел.

— Кой е номерът на влака ви?

— Не е влак, само тендер и машина номер 3455.

— Какъв тип?

— Болдуин Атлантик 4-4-2 — отвърна Бел.

— Бърза е. А сменни екипи?

— Имам два екипа, които настояват да останат в гонитбата, докато спипаме бандита.

— В такъв случай мога само да ви пожелаая късмет. — Джонстън стана и стисна ръката на Бел.

— Благодаря ви.

— Два часа са адска преднина — каза тихо Джонстън.

— Съкратихме два и половина откакто напуснахме Оукланд.
Джонстън помисли за миг.
— В истинска гонитба сте се хванали. Ще бъде на ръба.
— Ще го спра — заяви твърдо Бел. — Трябва да го спра, иначе
ще убие отново.

В сърцата на мъжете, които се потяха и се мъчеха да тласкат „Аделин“ напред по релсите, се таеше надежда. Бяха надскочили себе си, за да постигнат невъзможното. Мъже и жени, които работеха по фермите и скотовъдните стопанства покрай железопътната линия, спираха работата си и зяпваха изненадани към забързания самотен локомотив, който пищеше със свирката си в далечината и профучаваше извън погледа им за по-малко от минута, оставяйки след себе си само струя сив дим.

На седалката на машиниста Лофгрэн пришпорваше все по-силно и по-силно, „Аделин“, докато прекосиха границата от Юга към Айдахо със скорост от близо 160 км/ч. Покатело, Блекфут и Водопадите Айдахо минаха и заминаха. Началниците на гарите можеха само да стоят слисани и объркани, неспособни да проумеят появилите се от небитието и без никакво предупреждение локомотив и тендер, които профучаваха покрай депата им с нечувана скорост.

Преди да тръгнат от Огдън, Бел беше взел куп одеяла, за да могат екипите да дремват между смените с карането на локомотива и поддържането на котела. В началото им се стори невъзможно да спят на къси интервали заради стърженето на задвижващите лостове, съскането на парата и тракането на стоманените колела по релсите. Но умората се натрупваше и се оказваше все по-лесно да се унесат в дрямка, докато дойде редът им отново да гребат с лопатата и да натискат лоста.

Освен бързите спирки за въглища и вода, „Аделин“ изобщо не забавяше. При едно спиране в Спенсър, Айдахо, Бел научи, че са само на петдесет минути зад влака на Кромуюел. Това, че бързо съкращаваха разстоянието, им вдъхна дух да подновят усилията си и да заработят още по-упорито.

Загадката, която се въртеше в ума на Бел, беше съобщеното му от началника на гарата в Спенсър. Като че ли главното трасе на „Южен Пасифик“ спираше в Мисула само с едно разклонение, което

продължаваше още 128 км до малкото пристанище Уудс Бей, Монтана, на езерото Флетхед.

— Как го тълкуваш? — попита Лофгрен Бел, след като мястото му на дросела бе заето от Йонгевард.

— Кромуюел трябва да е взел друг екип, след като е изкарал машиниста и огняря полумъртви в Уинемука — предположи Бел.

Лофгрен кимна.

— Без телеграфни съобщения, които да ме убедят в обратното, трябва да приема, че ги е захвърлил в пустошта и е принудил сменен екип да се качи за финалното бягане през границата.

— В такъв случай ще трябва да го направи по пътя с автомобил.

Лофгрен го погледна.

— Защо казваш това?

Бел сви рамене.

— Началникът на гарата в Спенсър ми каза, че линиите на „Южен Пасифик“ свършват при Уудс Бей на източния бряг на езерото Флетхед. Допускам, че единственият начин Кромуюел да продължи на север до Канада, е по шосето.

— Не съм съгласен. Предполагам, че ще качи влака си на вагонния ферибот, който минава през езерото.

Бел го изгледа питащо.

— Вагонен ферибот ли?

Лофгрен кимна.

— Трупите, изсичани в Канада, се карат на платформи през границата до едно малко пристанище на западната страна на езерото, наречено Ролинс. Оттам се превозват на ферибот; който ги пренася през езерото. Когато стигнат в Уудс Бей, прикачват ги на влакове, които ги транспортират до складовете за дървен материал из Югозапада.

— Защо „Южен Пасифик“ просто не продължи линиите си на север до Канада?

— Голямата Северна железница получи поземлени права от правителството да прекоси горната част на Съединените щати. Прокараха трасета, които минават от пристана на западния бряг на езерото Флетхед на север до границата, където локомотивите се прикачват към платформи, натоварени с дървени трупи, докарани от канадската „Тихоокеанска железница“ от лагерите на дървосекачите.

Представителите на Голямата северна железница и на „Южен Пасифик“ отказаха да си сътрудничат и така и не положиха коловози, които да се съберат от двата края на езерото.

— Откъде знаеш всичко това?

— Чичо ми живее в Калиспел, над езерото. Сега е пенсиониран, но беше машинист в Голямата северна железница. Караше машина между Спокан и Хелена.

Любопитството в гласа на Бел отстъпи място на тревогата.

— Значи ми казваш, че Кромуюел може да прехвърли влака си на ферибот през езерото до линията на „Северен Пасифик“ и да продължи на север в Канада, без да слезе от вагона си?

— Общо взето е това.

— Ако стигне до вагонния ферибот, преди да го спрем... — Лофгрен забеляза безпокойството в погледа му.

— Не се притеснявай, Айзък — успокой го той. — Кромуюел не може да е на повече от 16 км по линията пред нас. Ще го догоним.

Бел помълча дълго. След това бавно извади от предния си джоб лист хартия. Бавно го разгъна и го подаде на Лофгрен.

Машинистът го огледа и заговори, без да вдига глава.

— Прилича на списък е имена.

— Точно това е.

— Чии имена?

Бел сниши глас, който едва се чуваше от тракането на бързация локомотив.

— Мъжете, жените и децата, които Кромуюел уби. Нося го със себе си откакто ми възложиха да го заловя.

Лофгрен вдигна очи и се загледа през прозореца в линията напред.

— Другите трябваше да видят това.

Бел кимна.

— Мисля, че сега е подходящ момент.

* * *

Три часа по-късно, с Лофгрен отново на дросела, „Аделин“ започна да забавя, щом навлезе в Мисула. Спря локомотива на 15

метра пред стрелката. Ший скочи от кабината, притича по коловоза и превключи релсите към разклонението, водещо към езерото Флетхед, без да обръща внимание на изскочилия от бараката стрелочник.

— Ей, какво правиш? — извика възмутено мъжът, плътно загърнат в палтото си заради студения вятър.

— Нямам време за обяснения — отвърна Ший и махна на Лофгрен в знак, че може да продължи по разклонението от главната линия. Погледна стрелочника, докато „Аделин“ бавно се изтъркаля покрай тях и го попита:

— Друг влак мина ли на разклонението в последния един час?

Стрелочникът кимна.

— И те превключиха на разклонението без разрешение.

— Преди колко време? — настоя Ший.

— Преди около двацет минути.

Без да отговори, Ший затича след „Аделин“ и се издърпа в кабината.

— Според стрелочника, влакът на Кромуюел е минал на разклонението преди двацет минути.

— Сто двацет и осем километра за двацет минути — каза Йонгевард замислено. Ще бъде на косъм.

Издърпа до края лоста на дросела пет минути след като премина железопътния възел и „Аделин“ запуфтя по релсите със 136 км/ч.

Езерото Флетхед се появи щом излязоха на източния бряг. Най-голямото сладководно езеро в западните Съединени щати беше 44 километра дълго, 25 километра широко и покриваше 510 кв.км. площ със средна дълбочина от 49 метра.

Бяха вече на финалната права на дълга и мъчителна гонитба. Лофгрен седеше на седалката на огняря и помагаше на Йонгевард в наблюдението на линията напред. Бел, Ший и Лонг се редуваха в охраняването на пещта. Бел нямаше кожени ръкавици като огнярите, затова уви ръцете си в парцалите, с които машинистите бършеха маслото. Защитата помогна, но по дланите му излизаха мехури от дългите часове гребане на въглища.

Скоро достигнаха скорост, каквато не беше предвидена за разклонението, принудено да понесе забързан влак. Нямаше никакво забавяне по мостовете. Завоите се взимаха по външния ръб. На един двоен завои, който взеха на бясна дъга, болтовете в тендера затрещяха.

За щастие след това линията се изпъна права под летящата напред метална скара. Йонгевард задържа 136-те км/ч в следващите 65 километра.

— Еврика! — изрева изведнъж Лофгрен и посочи енергично напред.

Всички се надвесиха от кабината, а леденият вятър насълзи очите им.

И да: на седем-осем километра точно пред тях смътно се виждаха валма сив дим.

Маргарет седеше отпусната на канапето, загърната в извезан копринен халат и загледана в мехурчетата шампанско, вдигащи се в тумбестата чаша.

— Чудя се дали е вярно — промълви тя.

Кромуел я погледна.

— Кое да е вярно?

— Че тази чаша е моделирана като гърдата на Мария Антоанета.

Кромуел се засмя.

— Има елемент на истина в легендата, да.

След това Маргарет се загледа през прозореца, който Кромуел беше вдигнал в задната стена на вагона — беше вграден в стената и затворен оставаше невидим отвън. Релсите, проблясващи под колелата, сякаш се изпъваха към безкрайността. Видя, че пътуват през долина, обкръжена от гористи планини.

— Къде сме?

— Долината Флетхед сред Скалистите планини.

— Колко още има до границата?

— Още трийсет минути до фериботния пристан на езеро Флетхед — отвърна Кромуел, докато отпушваше втората им бутилка шампанско за деня. — Половин час да излезем на линията на Голямата северна и до залез-слънце ще сме в Канада.

Тя вдигна чашата си.

— За теб, братле, и за гениалното ни бягство от Сан Франциско. Дано новото ни начинание бъде също толкова успешно като последното.

Кромуел се усмихна самодоволно.

— Ще пия за това.

* * *

Отпред, в кабината на локомотива, Абнър притискаше екипа, който бе отвлякъл под дулото на оръжието си от малко кафене до разпределителната станция в Бригъм Сити, Юта: Лий Хънт, машиниста с къдрава рижа коса и неговия огняр, Боб Кар, здравеняк, който беше работил като механик, преди да стане огняр, стъпка, която се надяваше да го доведе до длъжност машинист. Тъкмо бяха приключили смяна и седнали на чаша кафе, преди да се приберат по домовете си, когато Абнър насочи револвера си към главите им и ги принуди да се качат в кабината на машината, която теглеше луксозния вагон на Кромуюел.

Абнър седеше на покрива на тендера над кабината, за да може да подканва Хънт и Кар да карат на пълна мощ локомотива „Пасифик“ по трасето към езеро Флетхед. Черните буреносни облаци над Скалистите планини на изток задържаха вниманието му.

— Май се надига буря — извика на Кар.

— Чинук, както го гледам — ревна в отговор Кар през рамо, докато наливаше въглища в пещта.

— Какво е чинук? — попита Абнър.

— Бурен вятър, който бушува от Скалистите планини. Температурите може да се вдигнат до 40 градуса за час, а ветровете могат да задухат до 160 километра в час и да издухат вагоните от релсите.

— Колко остава, докато удари тук?

— Може би час — отвърна Кар. — Някъде по времето, когато ще стигнем фериботния кей при Уудс Бей. Щом пристигнем, ще трябва да изчакате да мине бурята. Фериботът няма да плава по време на чинук.

— Защо не? — попита Абнър намръщено.

— При ветрове от 160 км/ч езерото побеснява. Вятърът вдига вълни до шест метра. Влаковият ферибот не е построен за такова вълнение. Няма начин екипажът да тръгне по езерото при чинук.

— Телеграфирахме фериботът да ни чака — заяви Абнър. — Вятър или не, преминаваме.

* * *

Отзад, в двореца на колела на Кромуюел, Маргарет се беше унесла в лек сън от шампанското, докато брат ѝ седеше отпуснат и разлистваше вестник, който бе взел в Бригъм сити, докато Абнър похити влаковия екип. Повечето новини бяха за земетресението в Сан Франциско. Прочете, че пожарите най-сетне са потушени и се зачуди дали имението му на Ноб Хил и банковата сграда са оцелели.

Вдигна глава, чул някакъв странен звук, различен от тракането на стоманените колела по железопътните релси. Беше смътен и далечен. Вцепени се, щом разпозна локомотивната свирка. Знаеше със сигурност, че го гонят.

— Бел! — избухна Кромуюел побеснял.

Стресната от гласа му, Маргарет се събуди рязко и скочи на крака.

— За какво извика?

— Бел! — сопна се Кромуюел. — Преследвал ни е от Сан Франциско.

— Какво говориш?

— Чуй — заповяда ѝ той. — Чуй.

И тогава го чу: звука от парна локомотивна свирка, който не можеше да се сбърка с нищо. Едва доловим, но беше там, зад тях.

Маргарет притича към прозореца и се загледа по коловоза. Гледката, все едно че я удари с юмрук в стомаха. Зад един завой над ветровала от малки дървета се вдигаше струя черен дим.

— Трябва да кажем на Абнър! — изкрещя тя.

Кромуюел я бе изпреварил и се качи по стълбата към капака на покрива на вагона. Избута капака, изправи се над покрива и стреля с револвера си, за да привлече вниманието на Абнър над грохота на локомотива. Абнър чу и забърза назад по тендера, докато застана едва на три и половина метра от Кромуюел.

— Зад нас идва влак — извика му Кромуюел.

Абнър разтвори крака, укрепи се на люшкатация се тендер и се загледа над покрива на вагона. Врълхлитащият влак вече бе излязъл от завоя и се виждаше в далечината. Като че ли беше само локомотивът с въглевоза му, без да тегли вагони. Приближаваше се бързо, както ясно се разбираше от дима, който бълваше от комина и се сплескваше надолу от насрещния вятър.

Двата влака вече ясно се виждаха един от друг, а фериботният кей при Уудс Бей на езерото Флетхед беше едва на 30 километра напред.

„Аделин“ беше като идващ отзад породист бик, изскочил от последния завой и връхлитащ устремен към челото на бягащото стадо. Буталните ѝ пръти се сливаха като в мъгла и пердашеха масивните задвижващи колела на релсите. Никой локомотив не беше работил някога по-мощно. От депото на Оукланд до дивата пустош на Монтана беше покрила повече разстояние и по-бързо, от който и да е локомотив в историята. Никой не засече скоростите ѝ, но никой в кабината или тези, които я бяха видели да профучава, не се усъмни, че е надвишила 145 км/ч по правите и равни отсечки на трасето.

Йонгевард беше издърпат лоста на дросела до края, тласкайки „Аделин“ по релси, които изобщо не бяха предназначени за такива скорости. Двамата машинисти седяха в кабинните седалки, приковали погледите си в композицията напред. Бел и Лонг гребяха с лопатите, докато Ший методично подравняваше огъня, за да гори равномерно за максимално количество топлина.

Пухтенето на отработената пара се сля в непрекъснат съсък, а димът изригваше от комина на все по-нарастващ черен облак. Бел спираше от време на време работата си, за да погледне към влака напред, който с всяка изтекла минута ставаше все по-голям. Този път нямаше опит да се промъкне тайно до Кромуюел. Дръпна въжето и дългият писък на свирката се вряза в шума на вятъра, задухал над езерото. Устните му се стегнаха в усмивка. Надяваше се Кромуюел да се е досетил, че точно той връхлита след него, за да го спипа за гърлото.

Бел се обърна, погледна към небето и видя, че се е променило от синьо море в сива пелена от вятъра чинук, заревал от Скалистите планини на изток. Големи вихрушки от прах, листа и клони изригваха като житна слама от вършачка. За по-малко от двайсет минути мъртвешки спокойната вода на езерото Флетхед се беше превърнала в кипяща маса.

След това изведнъж Йонгевард и Лофгрен извикаха:

— Кола на линията!

Всички зяпнаха в коловоза напред.

Фермер с талига, натоварена със сено и теглена от два коня, бе излязъл на път, който пресичаше релсите. Трябваше да е чул локомотивната свирка, помисли Бел, но зле беше преценил скоростта на влака и бе повярвал, че има достатъчно време да прекоси линията. Йонгевард издърпа спирачния лост „Джонсън“ да забави задвижващите колела докато спрат и завъртя назад, за да убие скоростта на локомотива.

Когато фермерът разбра, че желязното чудовище е само на сто метра разстояние, шибна конете в панически опит да ги изкара от пътя на връхлитащата смърт. Но вече беше много късно.

„Аделин“ се вряза в колата сред взрив от сено, дървени талпи, парчетии и натрошени колела. Мъжете в кабината инстинктивно се снишиха зад укритието на котела, докато парчетиите изтрещяха по страните на машината и изхвърчаха над покрива към тендера.

Като по чудо конете бяха скочили напред и се отърваха, без да пострадат. Бел и другите не успяха да видят каква е съдбата на фермера. Щом Йонгевард успя да спре „Аделин“ на стотина метра напред по коловоза, Бел и екипът скочиха от кабината и затичаха назад към прелеза.

Всички въздъхнаха с огромно облекчение, щом намериха фермера паднал няма и на метър и половина от релсите с невредими ръце и крака. Беше се вдигнал до седнало положение и оглеждаше наоколо слисан, отломките от разбитата си кола.

— Ранен ли сте? — попита с тревога Бел.

Фермерът огледа ръцете и краката си, и опипа надигащата се цицина на главата си.

— Няколко синини и отока — измърмори той. — Но чудо на чудесата, все още съм си цял, слава тебе господи.

— Конете ти също оцеляха.

Ший и Лонг му помогнаха да се изправи. Отведоха го при конете, които сякаш бяха забравили близкия си допир със смъртта и кротко пасяха трева край пътя. Зарадва се, като видя животните си здрави и читави, но се ядоса, че колата му е пръсната на сто парчета наоколо.

Бел го разбра и му подаде визитка на Ван Дорн.

— Свържете се с детективската ми агенция — обясни му. — Ще ви компенсират за загубата на колата.

— Няма ли да е железницата? — попита объркан фермерът.

— Не беше по вина на железницата. Дълга история, ще прочетете във вестниците.

Бел се обърна и се загледа обезсърчен по линията със смаляващия се дим от локомотива на Кромуел. Отказваше да повярва, че се е провалил толкова близо до целта си. Но не всичко бе загубено. Йонгевард вече връщаше „Аделин“, за да вземе него и екипа.

Видял, че фермерът може сам да се погрижи за себе си, Йонгевард изрева на Бел:

— Скачайте горе. Имаме време да ги догоним.

Бел, Лофгрен и огнярите едва се бяха качили в кабината, когато Йонгевард отново подкара „Аделин“ в бясна гонитба след влака на бандита. Вятърът чинук вече бе връхлетял над тях. Вдигаше прах и листа като пяна на гребена на връхлитаща към плажа вълна. Видимостта се смали на по-малко от двеста метра.

Йонгевард вече не можеше да наднича отстрани на кабината, присвитите му очи щяха да се напълнят с прах. Вместо това се загледа през предното стъкло и нямаше друг избор, освен да свали скоростта на „Аделин“ от 120 на 70 километра в час.

Видя семафор край коловоза с флага в хоризонтално положение, сигнал за локомотива да спре, но го пренебрегна. След това се появи знак, че приближава външната граница на градчето Уудс Бей. След като не знаеше колко точно е разстоянието до фериботния кей, забави още, докато „Аделин“ запълзя на 40 км/ч.

Йонгевард се обърна към Бел.

— Съжалявам за забавянето, но не мога да видя дали градските кейове са на 500 метра или на 9 километра напред. Трябваше да намаля скоростта, за да не се натресем във вагона на бандита или в платформи с дървени трупи, оставени на главния коловоз.

— Колко време смяташ, че изгубихме? — попита Бел.

— Дванайсет минути според часовника ми.

— Ще ги хванем — каза Бел със сдържана увереност. — Едва ли фериботният екипаж ще рискува да прекоси езерото в такава време.

Беше прав, че фериботът обикновено не плаваше в бурна вода. Но беше подценил Кромуел. Бандитът касапин и сестра му не бяха стигнали толкова далече, за да се предадат смирено.

Кромуел и Маргарет нямаше да бъдат спрени. Влакът им вече пълзеше по кея към ферибота.

Железопътният ферибот чакаше до кея, когато влакът на Кромуюел пристигна. Локомотивът бе прехвърлен на коловоза, водещ по дървения кей към ферибота. Но стигна само до там. Тричленният екипаж беше решил, че не е безопасно да опитват преминаване докато чинукът не отшуми и повърхността на езерото се успокои. Седяха в малкия камбуз, пиеха кафе, четяха вестници и не си направиха труда да станат, когато влакът на Кромуюел се изтъртри на борда.

Кромуюел слезе от товарния си вагон и тръгна към локомотива, изгърбен срещу силния вятър. Спря и огледа вълните, които се надигаха кипнали над езерото. Напомниха му за бурно море. След това огледа лопатните колела на задвижвания с парна тяга ферибот.

На избелялата дървена табела, закована на кабината над колелата, пишеше „Калиспел“. Съдът беше стар. Боята се беше олющила и се белеше, дървената палуба бе изтъркана и прогнила. Беше преживял много години служба. Но за Кромуюел изглеждаше здрав — достатъчно здрав, за да издържи на свирепия вятър и падините между усилващите се вълни. Чувстваше се сигурен, че ще може да ги превози до западната страна на езерото. Подразни го, че екипажът не се виждаше никъде.

Погледна нагоре по коловоза и остана доволен, че гонещият ги влак още го нямаше. Можеше само да се зачуди защо се бавеше. Каквато и да бе причината, нямаше време за губене. Махна на Абнър в кабината на локомотива.

— Погрижи се огнярят да захранва пещта, за да имаме пара, щом стигнем до линията на Голяма северна.

— Готово — отвърна Абнър и насочи дулото на револвера си към огняря Кар, който бе чул разговора. — Чу какво казаха. Продължавай да гребеш.

— Видя ли екипажа на ферибота? — попита Кромуюел.

Абнър сви рамене.

— Никого не видях.

— Трябва да ги вдигнем и да тръгваме. Онзи локомотив може да дойде всеки момент.

— А влаковият екип? — попита Абнър. — Ако ги оставя сами, може да избягат.

— Прекъсни линиите — заповяда Кромуел. — Не може да идат никъде, ако се откъснем от кея. Аз ще потърся корабния екипаж.

Абнър скочи на палубата и притича на кея. Намери носовото и кърмовото въже, привързали ферибота. Вълните връхлитаха от средата на езерото и подхвърляха съда напред-назад към буферите срещу лопатното колело на левия борд. Изчака, докато съдът се отлепи от кея и въжетата се изпънат. Когато водата се отдръпна, въжетата се отпуснаха и Абнър ги издърпа от кнехтовете и ги хвърли през перилата на „Калиспел“. Пъргав като котка скочи обратно на палубата и се върна в кабината на локомотива.

Кромуел се качи по стълбата до кабината на щурвала и остана доволен, че се е скрил вътре от виещия вятър. Завари я празна и заслиза по стълбището към камбуза, където намери екипажа. Седяха и разлистваха вестниците равнодушно. Вдигнаха глави, щом слезе по стъпалата, но не издадоха особено любопитство.

— Вие ли сте господин Кромуел? — попита едър червендалест мъж с голяма брада и червено карирано палто на дървосекач.

— Да, аз съм Кромуел.

— Чухме, че влакът ви се качи на борда. Аз съм капитан Джак Бос, на вашите услуги.

Надменното държане на Бос, който остана седнал, ядоса Кромуел.

— Изключително важно е да тръгнете веднага.

Бос поклати глава.

— Няма да стане. Езерото е побесняло. Най-добре е да изчакаме докато бурята отmine.

Спокойно, все едно че палеше пура, Кромуел извади трийсет и осемкалибровия си колт от джоба на палтото си и застреля един от екипажа в челото. Изненадата беше толкова пълна, че морякът се смъкна в стола си и зяпна, все едно че продължаваше да чете вестника.

— Боже мили! — изпъшка Бос със замръзнало от ужас лице.

Кромуел насочи пистолета си към лицето на другия моряк, който затрепери неудържимо.

— Ще подкарате този съд моментално или този също си отива.

— Вие сте луд — ахна Бос.

— Слугата ми вече откачи въжетата. Съветвам ви да не губите повече време с възражения.

Бос погледна мъртвия си моряк и бавно като замаян се вдигна на крака. Изгледа Кромуюел със смесица от отвращение и гняв.

— По-добре ни застреляй всички — отрони бавно. — Всички ще умрем, преди да стигнем до другия бряг.

— Ще трябва да поемете риска — отвърна Кромуюел твърдо и с жлъч.

Бос се обърна към моряка си, Марк Реган.

— Ще трябва да подкараш машината сам.

Реган, младеж, няма и на седемнайсет години, кимна преbledнял.

— Ще се справя.

— Тогава нагнети котела и докарай достатъчно пара да вдигнем добра скорост.

Младежът бързо напусна камбуза и се спусна по стълбата към машинното. Бос, следван плътно от Кромуюел, се качи в кабината на щурвала.

Кромуюел го погледна в очите.

— Не си и помисляй да нарушиш заповедта ми, капитане, иначе морякът ти в машинното е мъртъв. Ще убия и теб без никакви задръжки, ако не ме докараш до линията на другия бряг.

— Мръсна измет — измърмори Бос с изкривено от гняв лице.

Кромуюел се изсмя и го погледна с убийствена студенина. След това се обърна и напусна кабината на щурвала.

Докато се връщаше към луксозния си вагон чу пронизителния вой на локомотивна свирка. Прозвуча сякаш идваше от не повече от няколкостотин метра. След това ушите му доловиха съсъка на пара и тракането на локомотивни колела. Въпреки вихрушката от прах и смет, вдигната от чинука, видя изникналата в сумрака огромна машина.

Твърде късно, помисли си Кромуюел самодоволно. „Калиспел“ вече се беше отделил на пет стъпки от края на кея. Никой и нищо не можеше вече да го спре. Усмихна се на себе си, продължи към товарния вагон и се качи вътре.

* * *

Йонгевард спря със скърцане „Аделин“ едва на девет метра от края на линията. Преди още големите задвижващи колела да спрат, Бел скочи от кабината и затича към края на кея. Железопътният ферибот вече се отлепяше от пилоните навътре в езерото и лопатните колела започваха да се въртят. Зевът се бе разширил до два и половина метра, когато Бел стигна до ръба.

Не се поколеба, не обмисли, нито анализира действията си, не забави бяга си. Изглеждаше непреодолимо далече, но без миг прекъсване скочи от кея. Съзнавайки, че разстоянието е твърде голямо, за да може да се приземи на крака, пресегна се и сграбчи перилото с ръце, а тялото му пропадна и се люшна като махало срещу корпуса на ферибота. На косъм успя да се задържи и да не падне във водата, а сблъсъкът изкара въздуха от дробовете му. Задържа се в мъртва хватка за перилото докато върне дъха си, но болката в гърдите му не заглъхна. Бавно, убийствено мъчително се издърпа през перилото на палубата до товарния вагон на Кромуюел.

Бел опипа леко с пръсти гърдите си и разбра, че е пукнал едно или две ребра. Стисна зъби да надмогне болката, надигна се с усилие и се вкопчи в една от стъпенките на стълбата, водеща към покрива на вагона, за да се укрепи от подскачането и люшкането на кораба, заорал напред в пастта на чинука. Докато „Калиспел“ навлизаше в средата на езерото, понесените от вятъра вълни заливаха носа и ниската палуба с коловозите и се завихряха около колелата на локомотива. Ужасните ветрове вдигнаха температурата на въздуха до невероятните за сезона двайсет градуса.

Бел отхвърли всякаква мисъл за предпазливост. Отвори рязко товарната врата на вагона и се претърколи на пода. Изпъшка от болката в гърдите, стиснал здраво четирийсет и осемкалибровия колт в ръката си. Изненадата беше неговото предимство. Кромуюел не изпадна в тревога, повярвал, че във вагона влиза Абнър. Твърде много бе закъснял, когато видя най-опасния си враг.

— Здравсти, Джейкъб — каза Бел със сърдечна усмивка. — Липсвах ли ти?

Последваха няколко мига стъписано мълчание.

Бел се вдигна на колене, а след това и на крака, като задържа колта прицелен в сърцето на Кромуюел и затвори вратата на вагона, за да спре порива на вятъра, коте блъскаше стария ферибот. Огледа набързо вътрешността на вагона.

— Виж ти — отрони с любопитство. — Моите поздравления. — Махна със свободната си ръка из екзотично обзаведения вагон. — В този стил значи се измъкваше от престъпленията си.

— Радвам се, че одобряваш — подхвърли Кромуюел невъзмутимо.

Бел се усмихна, присвил предпазливо очи, без да сниши дулото на колта. Озърна се към кожените сандъци, струпани до едната стена.

— Парите от банката ти. Трябва да са впечатляващо количество.

— Достатъчно, за да започна ново предприятие — отвърна сърдечно Кромуюел.

— Ти си ни проследил? — най-сетне отрони Маргарет, изумена и невярваща. — Беше по-скоро въпрос, отколкото констатация.

— Не точно проследил — отвърна сухо Бел. — По-скоро подгонил.

Кромуюел бързо възвърна самообладание.

— Как пристигна толкова бързо?

— За щастие имах по-бърза машина и по-самоотвержен екипаж.

— Разбрал си, че двамата с Маргарет напуснахме Сан Франциско?

— Проследих този товарен фургон и разбрах, че си го преобядисал с нов сериен номер. Агентите ми го държаха под наблюдение, изчаквайки момента, в който ще прибягнеш отново до него. За съжаление дойде земетресението и агентите ми имаха неотложни задължения другаде.

— И си открил, че е напуснал гарата — предположи Кромуюел.

Бел кимна.

— Едва след като отидох в банката ти и видях, че си разчистил хранилището от всички едри банкноти.

— Но как си могъл да разбереш, че сме тръгнали към Канада?

— Диспечерът в службата на „Южен Пасифик“ — излъга Бел, за да не замесва Марион. — Опрях пистолет в главата му и го убедих да ми каже по какво трасе пътува наетата ти композиция. След това бе само въпрос да се запълнят пукнатините.

— Много умно, господин Бел — каза Кромуюел с чашата с шампанско в ръка и го изгледа с възхищение. — Явно съм проявявал склонност да ви подценявам.

— Един-два пъти успя да ме подведеш.

Маргарет заговори почти шепнешком.

— Какви са намеренията ти? — Стъписването ѝ се бе превърнало в отчаяние.

— Задържам брат ти за местния шериф, след като стигнем до брега. След това събирам нужните документи да ви ескортирам двамата до Чикаго, където ще получите ускорен процес без уредено от старите ви приятелчета съдебно жури. Той ще бъде обесен за престъпленията си. — Усмивката на Бел стана студена и тонът — заплашителен. — А ти, скъпа Маргарет, вероятно ще прекараш най-хубавите години от живота си във федерален затвор.

Бел засече разменените погледи между Кромуюел и Маргарет. Можеше само да гадае какво мислят, но беше напълно сигурен, че не вещаеше добро. Видя как Кромуюел се смъкна в единия край на богатото канапе.

— Пътуването ни може да продължи дълго в това време. — Сякаш да подчертае твърдението му, бутилката шампанско се хлъзна на масата и се затъркаля на пода. — Жалко. Тъкмо се канех да ви предложа пиене.

Бел можеше само да предполага къде държи Кромуюел своя колт трийсет и осем.

— Никога не пия по време на служба — отвърна шеговито.

Вагонът отново залитна рязко, докато фериботът се накланяше на една страна. Целият корпус затрепери, щом едното лопатно колело затрещя над водата. Маргарет ахна уплашено и зяпна във водата, просмукваща се на все по-големи локви на пода на товарния вагон.

* * *

Отвън вятърът нищеше, а „Калиспел“ скърцаше и стенеше под атаката на усилващите се вълни, които връхлитаха по дължината на езерото Флетхед. Умореният стар съд цепеше с носа си през тласканите от бурята разпопени гребени и пропадаше болезнено в

падините. Една висока вълна разби предните прозорци и плисна парцали вода в кабината на щурвала.

Капитан Бос придърпа яката на палтото си и сграбчи отчаяно щурвала, докато вятърът го пердашеше с водни пръски, които жилеха кожата на лицето и ръцете му.

През говорителната тръба от машинното се чу пронизително свирене. Бос я вдигна.

— Кабината на щурвала.

Гласът на Реган прозвуча глухо през тръбата.

— Тук долу се пълни с вода, капитане.

— Помпите ще се справят ли?

— Засега. Но корпусът скърца ужасно. Боя се, че гредите може да поддадат.

— Пригответи се да се разкараш, ако стане лошо. Измъкни се на покрива над камбуза и отвържи лодката.

— Да, сър — отвърна Реган. — А вие, капитане?

— Извикай ми, когато напуснеш машинното. Ще те последвам ако мога.

— А хората на влака? Не можем просто да ги оставим.

Бос беше мъж с морални устои, богобоязлив човек с голяма вътрешна сила, от старата школа, за която думата беше закон. Беше уважаван от всички, които живееха около езерото. Загледа се през счупения прозорец на кабината на щурвала към далечния бряг и полудялата вода, която се разбиваше на пяна в носа, и разбра със сигурност, че „Калиспел“ нямаше да се справи.

— Те са моя отговорност — отвърна бавно. — Спасявай себе си.

— Бог да ви благослови, капитане.

После тръбата затихна.

Ураганните ветрове на чинука бяха най-унищожителните в историята. Плевници бяха изравнени със земята, бяха отнесени покриви, имаше дървета, изтръгнати от корените си, много телеграфни и телефонни стълбове бяха съборени. Пълната сила на топлите ветрове забушува над езерото Флетхед и запердаши водата в кипящ въртоп, който блъскаше безмилостно уморения стар „Калиспел“, който се подмяташе жално между огромните вълни. Лодката, на която капитанът се беше надявал да спаси живота си, вече бе изтръгната от разбитото скеле и беше натрошена, а останките ѝ се разпиляха в побеснялата вода.

Бос се бореше с щурвала в отчаяно усилие да задържи „Калиспел“ на прав курс към западния бряг, на по-малко от две мили разстояние. Хранеше слаба надежда да стигнат до спасителния малък пристан на Ролинс, но дълбоко в себе си знаеше, че шансовете са нищожни за него и съда. Имаше опасност всеки момент фериботът да се обърне. Локомотивът, тендерът и товарният вагон бяха сламките, които щяха да прекършат гърба на камилата.

Без тежестта им, „Калиспел“ можеше да се задържи по-високо във водата и да не пострада толкова зле от огромните вълни, които заливаха смъкнатата палуба с коловозите. Капитанът погледна надолу към носа и видя, че е пострадал лошо. Шпангоутите по откритата част на носа бяха разбити и откъснати от носещите трегери.

Дрехите и дървосекаческото му палто бяха прогизнали до кожата, но Бос пусна едната си ръка от щурвала, вдигна тръбата и изсвири. Последва пауза от близо трийсет секунди, преди Реган да се отзове.

— Да, капитане?

— Как изглежда долу при теб?

— Имам добра пара, но водата продължава да се качва. — В гласа на Реган се долавяше страх. — Над глезените ми е.

— Стигне ли до коленете ти, махай се оттам — заповяда му Бос.

— Още ли искате да пусна лодката? — попита Реган притеснено.

— Не си прави труда — отвърна Бос с горчивина. — Вълната я отнесе.

Страхът в гласа на младежа този път доловимо натежа.

— Какво ще правим, ако се наложи да напуснем кораба?

Бос отвърна мрачно:

— Моли се да има достатъчно откъртени греди във водата, за да се задържим на тях, докато бурята затихне.

Капитанът окачи говорителната тръба и рязко завъртя щурвала, за да задържи съда право срещу бурята, когато една огромна вълна удари отляво в носа на „Калиспел“ и го изтласка странично надолу. Точно от това се боеше Бос. Хванат от голяма вълна отстрани по корпуса и без да може да се изправи, фериботът щеше да се преобърне и да потъне като камък под тежестта на влака.

Докато се бореше да обърне кораба челно в пастта на урагана, капитанът хвърли поглед към влака и се стъписа щом видя как машината бясно се търкаля напред-назад по коловоза, докато корабът пропадеше в падините и се надигаше на гребена на вълните, които вече кипяха около задвижващите колела на локомотива.

Малко удовлетворение му носеше мисълта, че ако „Калиспел“ потънеше в дълбините на езерото, престъпниците на влака щяха да загинат с него.

* * *

Вътре в локомотива Хънт и Кар се вкопчваха във всеки клапан, тръба или лост, до който можеха да се докопат, за да не изхвърчат и се блъснат в котела и страните на кабината. Абнър седеше в седалката на машиниста, притиснал стъпала в предния пулт под прозореца. Нямаше нужда да държи пистолета насочен към машиниста и огняря. Не и след като всеки от тях се бореше да се задържи и да не пострада. Не той вече бе заплахата за тях. Застрашавате ги бурята, беснееща наоколо.

Последното нещо, което можеше да хрумне на Абнър бе, че двамата кроят да го атакуват. Не чу приглушените думи, които си размениха, нито видя знаците, които си дадоха с ръце. Нищо не му оставаше, освен да гледа със страх побеснялата вода, блъскаща от всички страни ферибота. Машинистът падна от седалката си, залитна

през кабината и се блъсна в Абнър. Ударът за миг го зашемети, но той избута обратно Хънт към неговата страна в кабината.

Абнър не обърна внимание на Кар, докато огнярят хвърляше въглища в пещта и се мъчеше да се задържи на крака от непрекъснатото накланяне и завъртане на ферибота. Хънт отново залитна към него. Раздразнен, Абнър се опита да надигне машиниста и да го избута назад, но този път Хънт се беше хвърлил срещу него и затисна ръцете му до хълбока. След това Хънт падна назад и дръпна изненадания и ядосан Абнър на пода върху себе си.

Готов за действие, Кар замахна с въглищното си гребло над главата на престъпника и го стовари между раменните му плешки. Фериботът се гмурна в пропад тъкмо когато Кар завъртя греблото с мълниеносна бързина, но без да улучи главата на Абнър, което със сигурност щеше да разбие черепа му. Все едно че бе ударил с лопатата паднал дънер.

Ударът беше жесток, съкрушителен и щеше да парализира повечето мъже. Не и Абнър. Той само изпъшка с изкривено от болка лице, изтърколи се от Хънт и се вдигна на колене. Издърпа своя „Смит & Уесън“ и го насочи към Кар. Лицето му беше безизразно и очите гледаха немигащи, когато дръпна спусъка. Греблото на Кар се надигаше за нов удар, но огнярят замръзна, щом куршумът го прониза в гърдите. Ударът го отхвърли назад към лабиринта от клапани, преди бавно да се смъкне на колене и да рухне на пода на кабината.

Без ни най-малко колебание Абнър извърна цевта на револвера към Хънт и простреля машиниста в стомаха. Хънт се преви на две, очите му се впиха в Абнър с хладна омраза, примесена с болка и изненада. Олюля се назад, с едната ръка притисната в стомаха, а другата — изпъната напред. Твърде късно Абнър осъзна какво бе намислил Хънт. Преди да успее да реагира, машинистът се пресегна и ръката му падна върху месинговия спирачен лост на машината и го завъртя от дясно на ляво. В последните си сили Хънт уви ръката си около лоста на дросела и го дръпна към себе си, докато падаше мъртъв.

Задвижващите колела се завъртяха и локомотивът се понесе напред. Абнър, останал без сили от съкрушителния удар в гърба, не можа да реагира. Мъгла запълни полезрението му и минаха три дълги секунди докато осъзнае, че локомотивът се движи по палубата на

ферибота. Късно бе за всякакъв опит да се спре неизбежното. Докато Абнър успее да избути дросела назад, сто трийсет и четиритонният локомотив започна гмуркането си от широкия нос на „Калиспел“ към студените дълбини на езерото Флетхед.

В първия момент никой в багажния вагон на Кромуюел не осъзна, че влакът се откъсва от ферибота заради бясното движение, предизвикано от вълните и вятъра. Бел бързо различи разликата в движението и усети, че колелата под вагона започнаха да се въртят. Отвори рязко товарната врата, поривът на вятъра го блъсна и го накара да се олюлее за миг. Но после сниши глава и се надвеси навън. Погледът му обхвана две кошмарни гледки наведнъж. Първо, палубата сякаш се отдръпваше към кърмата заради движението на влака напред. И второ, челната четириколесна платформа на локомотива се отделяше от носа и се гмуркаше надолу в кипналия въртоп.

Бел се обърна рязко.

— Влакът пада от кораба! — изрева той, за да надвика бурята. — Бързо, скачай докато още може!

Кромуюел си помисли, че вижда удобна възможност и не прецени веднага бедствието, разиграващо се в момента. Хвърли се от дивана и извади автоматика си, докато скачаше. Глупава грешка. Вместо мигновено да натисне спусъка и да убие Бел, поколеба се за миг, за да каже:

— Сбогом, Айзък.

Изведнъж ръката, стиснала пистолета, беше избита настрани и куршумът се заби в рамката на вратата до главата на Бел.

Маргарет се озова пред Кромуюел. Тъмните ѝ очи бяха пламнали и тя заговори през стиснатите си зъби. Нямаше никакъв страх, никакво колебание. Стоеше, забила крака в дървения под на вагона.

— Стига, Джейкъб.

Не ѝ остана време да каже повече. Бел я сграбчи под мишницата.

— Скачай! — подкани я. — Бързо!

Само той осъзнаваше неизбежното. Озърна се отново навън през отворената врата и видя, че машината почти се е скрила под вълните, докато тендерът и вагонът бързо се движеха напред, повлечени към водата от огромната си тежест. Палубата се бе наклонила под остър ъгъл и пред „Калиспел“ тегнеше ужасната опасност да се понесе

надолу заедно с влака. Оставаха едва няколко секунди, преди товарният вагон да пропадне през корабния нос.

Със сгърчено от омраза лице, Кромуюел отново извърна дулото на пистолета си към Бел, но Маргарет пристъпи между двамата мъже. Кромуюел едва сега осъзна опасността и очите му се изпълниха с отчаяние пред неизбежното поражение и смърт. Опита се да избута сестра си настрана, за да може да скочи през вратата, но тя стегна ръцете си около китката на брат си и го издърпа обратно във вагона. Той замахна с пистолета и я удари по бузата с цевта. Потече кръв, но Маргарет се вкопчи в него в мъртва хватка, от която не можеше да се отскубне.

Предните колела на товарния вагон неумолимо последваха тендера от предния край на ферибота. Бел се опита да издърпа Маргарет и да я блъсне навън през вратата, но тя се беше вкопчила много здраво в брат си. Ръкавът на халата ѝ се отпадна и той изтърва ръката ѝ.

Погледна го с омекнали от тъга очи.

— Съжалявам, Айзък.

Посегна отново към нея, но вече бе твърде късно. Бел вече падаше през вратата.

Изви се силно във въздуха и се строполи върху дървената палуба, като омекоти с рамо сблъсъка пред счупените си ребра. Ударът все пак го накара да изохка от ужасната болка. Остана да лежи по очи, загледан с ужас как вагонът на Кромуюел потъна под повърхността. В ума му просветна надежда, че Маргарет все още може да скочи през вратата във водата и да се спаси. Но не стана. Кипнала бяла стена от вода се стовари върху багажния вагон и изпълни вътрешността през отворената врата с напор, пред който бе невъзможно, за който и да е вътре да се измъкне. Все още обзет от надежда, лежеше на палубата и водата кипеше около него, докато гледаше вдигащите се от дълбините мехури и свистящата над тях пара на ферибота. Все още се взираше вторачен натам, където бе потънал влакът при падането си, но нито Маргарет, нито брат ѝ се появиха на повърхността.

Носът на ферибота се люшна нагоре и корпусът се надигна почти на стъпка от водата, без стотиците тонове мъртво тегло на влака. Почти мигновено, за огромно облекчение на капитан Бос в кабината на

щурвала, стабилността на „Калиспел“ нарасна драматично и корабът заора през вълните, тласкан от лопатните колела към езерния бряг.

Близко десет минути отне на Бел, докато изпълзи с усилие до вратата, водеща към стълбището нагоре до кабината на щурвала. Когато се озова там, заприличал на мокър плъх, Бос го зяпна в пълно изумление.

— Добре, де, а ти пък откъде се взе?

— Сkochих на палубата, докато се отделяхте от кея в Уудс Бей. Името ми е Бел. Агент съм на Ван Дорн.

— Имате късмет, че не заминахте долу с другите.

— Да — промълви той. — Имах късмет.

— Кои бяха онези хора?

— Двама бяха невинни членове на влаковия екип, задържани като заложници. Другите трима бяха издирвани за убийства и грабежи. Щях да ги арестувам като стигнем пристанището.

— Горките дяволи. Удавянето не е най-добрият начин да си идеш.

Бел беше обзет от дълбоко чувство за вина и от скръб. Лицето му беше безизразно, когато извърна погледа си към водите на езерото. Вълните вече не изглеждаха така опасни и улягаха. Чинукът се отнасяше на югоизток и ужасните ветрове бяха затихнали до хладен бриз.

— Не — промълви той. — Не е най-добрият.

ОТ ДЪЛБИНИТЕ

16 април, 1950 г.

езерото Флетхед, Монтана

След като въглищният тендер беше вдигнат и поставен на баржата зад локомотива „Пасифик“, водолазите съсредоточиха усилията си над прокарването на стоманените въжета на крана под дъното на товарния вагон и закачането им на рама, за да може и той да бъде вдигнат. Въпреки калта и тинята, името „ЮЖЕН ПАСИФИК“ все още се четеше на страните на тендера.

Късно следобеда Боб Кауфман, който ръководеше спасителната операция, крачеше нетърпеливо по палубата, докато вдигаха водолазите от дъното на платформа, която се люшна на баржата. Погледна нагоре към облаците, потъмнели, но не застрашително, и

запали пура, докато чакаше да вдигнат месинговия шлем от главата на старшия водолаз.

Щом главата на водолаза се показа от вдигнатия шлем, Кауфман попита:

— Как е?

Водолазът, оплешивяващ мъж малко над четиридесетте, кимна.

— Въжетата са укрепени. Може да кажете на краниста да започне да вдига.

Кауфман махна на мъжа в кабината на големия кран, извисил се нагоре от палубата на спасителната баржа.

— Всички въжета са укрепени! — извика му. — Вдигай! — След това се обърна и заговори на високия по-стар мъж с посребряла коса, който стоеше до него на палубата на баржата. — Готови сме да вдигнем товарния вагон, господин Бел.

Айзък Бел кимна. Лицето му беше спокойно, но стегнато в очакване.

— Добре, господин Кауфман. Да видим как изглежда след всички тези години на дъното на езерото.

Кранистът задвижи повдигащите лостове, въжетата се изпълнаха, докато дизеловият двигател на крана набираше обороти, преди да се надвеси над борда и да се напрегне, за да издърпа товарния вагон. Операцията изобщо не беше толкова сложна, колкото с вдигането на сто трийсет и четири тонния локомотив. Щом вагонът се отлепи от дъното, вдигането продължи гладко.

Бел наблюдаваше с мрачно страхопочитание как товарният вагон изригна над водната повърхност и продължи нагоре, преди кранът бавно да го люшне над баржата. С ловко превключване на лостовете, кранистът внимателно сниши вагона, докато се отпусна на палубата зад локомотива и тендера.

Загледан във влака Бел усети, че му е трудно да си представи как бе изглеждал преди толкова много години. Приблужи се до вагона и изтри лепкавата езерна тиня и растителност от серийния номер, едва видим под капещата кал. Цифрите 16455 се открийха ясно.

След това погледна към товарната врата. Все още беше отворена, както при падането му през нея преди толкова време. Вътре беше тъмно, тъй като слънчевата светлина бе затулена от облаците. В ума му нахлуха спомени за онзи съдбовен ден, когато влакът се затъркаля по

ферибота и се гмурна към дъното на езерото. Това, което предстоеше да види вътре, го плашеше.

Кауфман се приближи със стълбата, с която бяха влезли в локомотивната кабина и я опря на ръба на отворената врата на вагона.

— След вас, господин Бел.

Бел кимна мълчаливо и бавно се качи по стълбата, докато застана на прага на багажния вагон. Загледа се в тъмното и се заслуша в капещата през процепите на дъсчения под вода. Едва потисна трепета си. Влагата и тинята воняха сякаш на смърт, стара, зла и безкрайно ужасна.

Пищните някога мебели и украса на луксозния вагон сега приличаха на нещо извадено от кошмар. Плюшеният килим на пода беше покрит с утайка, разкрасена с дълги и тънки стръкове езерна трева. Изящно резбованият бар, кожените кресла и канапе, лампите „Тифани“ на тавана, дори картините на стените изглеждаха гротескно под покрилата ги кафява слюз и водорасли. Малки риби, неуспели да се измъкнат, докато вагонът излизаше от водата, пляскаха по пода.

Отлагайки сякаш неизбежното, Бел зашляпа през калта и намери петте кожени сандъка покрай едната стена, където помнеше, че ги бе видял през 1906 г. Извади сгъваем нож от джоба си и разпра ръждясалите, почти замръзнали ключалки на първия сандък. Вдигна капака и видя, че вътре почти не беше проникнала тиня. Вдигна внимателно един от вързопите. Хартиените банкноти бяха прогизнали, но пазеха формата и плътността си. Печатът на златните сертификати все още изглеждаше ясен и добре оформен.

Кауфман бе застанал до него и гледаше със страхопочитание пачките банкноти, натъпкани в сандъка.

— Колко предполагате, че има вътре?

Бел затвори капака и посочи към другите четири сандъка.

— Наслуки? Може би четири или пет милиона.

— Какво ще стане с тях? — попита Кауфман с блясък в очите.

— Връщат се в банката, чиито вложители бяха ограбени.

— По-добре екипажът ми да не разбере за това — каза Кауфман сериозно. — Току-виж им хрумнало, че щом са го извадили, е тяхно.

Бел се усмихна.

— Сигурен съм, че банковите комисионери в Сан Франциско ще бъдат изключително щедри с възнаграждението за вас и екипажа ви.

Кауфман остана доволен. Погледът му се плъзна из вагона.

— Трябва да е било луксозен палат на колела, преди да потъне. Не бях виждал досега товарен вагон, устроен като частен вагон „Пулман“.

— Никакви разходи не бяха спестени — отвърна Бел, мърнал с очи няколко бутилки отбрано шампанско и скъпо бренди, пръснати в тинята на пода.

Лицето на Кауфман помръкна и той кимна към две безформени купчини, изпъкнали над пода.

— Тези ли са двамата, които търсехте?

Бел кимна сдържано.

— Джейкъб Кромуюел, скандалният Бандит касапин и сестра му Маргарет.

— Бандита касапин. — Кауфман повтори името със страхопочитание. — Винаги съм мислил, че е изчезнал.

— Легенда, поддържана през годините, защото парите така и не бяха възстановени.

Адипозната тъкан, съхранявала някога тлъстината на Кромуюел, се беше разкъсала и тялото му, като труповете в кабината на локомотива, беше станало като восък от осапуняването. Прословутият убиец изобщо не приличаше на онова, което бе като живо човешко същество. Все едно че се беше стопил в неразличима буца от кафяв желатин. Тялото му беше извито, сякаш бе умрял гърчейки се от ужас, когато тоновете вода бяха нахлули във вагона, последвал локомотива към дъното на езерото. Бел не се заблуди. Кромуюел можеше да се е борил да оживее, но никога нямаше да се поддаде на ужаса. Не изглеждаше вече застрашителна фигура. Господството му с грабежите и убийствата беше приключило преди четирийсет и четири години под студените води на Флетхед.

Нагази през тинята и спря до тялото на Маргарет. Лъскавата ѝ коса се бе разпиляла в калта, оплетена със стръкове подводна тръстика. Красивото някога лице приличаше на скулптура, останала недовършена от ваятеля. Бел неволно си спомни за красотата и жизнеността ѝ в нощта, когато се срещнаха в асансьора на хотел „Браун Палас“.

Кауфман прекъсна мислите му.

— Сестра му ли е?

Бел кимна. Изпитваше непреодолима тъга и разкаяние. Последните ѝ думи, преди той да падне от вагона се върнаха, за да го терзаят. Така и не можеше да обясни чувствата си към нея. Не беше увеличаща любов от негова страна, по-скоро нежност, примесена с омраза. Нямаше прошка за престъпните ѝ действия в съюз с брат ѝ. Заслужила бе смъртта си също като него.

— Не мога да преценя по вида ѝ сега промълви Кауфман. — Вероятно е била красива жена.

— О, да — отвърна тихо Бел. — Красива жена, изпълнена с живот, но забулена в зло. — Обърна се натъжен, но очите му останаха сухи.

* * *

Малко преди полунощ спасителната баржа пристана до стария железопътен кей в Ролинс. Бел се разбра с Кауфман трупове да бъдат откарани в близкото погребално бюро и близките на Хънт и Кар да бъдат уведомени. Разпозна Джоузеф Ван Дорн, застанал на кея в обкръжението на четирима свои агенти и не се изненада, че го вижда.

Ван Дорн караше своите осемдесет, но стоеше все така изправен, с буйна сива коса и очи, които така и не губеха блясъка си. Въпреки че двамата му синове ръководеха агенцията от офиси във Вашингтон, окръг Колумбия, все още работеше от стария си офис в Чикаго и даваше консултации по случаи, останали нерешени.

Бел се приближи и стисна ръката му.

— Радвам се, че те виждам, Джоузеф. Толкова време мина.

Ван Дорн се усмихна широко.

— Работата ми не е толкова интересна, откакто ти се оттегли.

— Нищо не можеше да ме спре да се върна на този случай.

Ван Дорн се загледа към товарния вагон. Под смътната светлина на кея приличаше на зло чудовище от дълбините.

— Там ли бяха? — попита той.

— Парите ли?

Бел само кимна.

— А Кромюел?

— Той и сестра му, Маргарет.

Ван Дорн въздъхна тежко.

— Значи най-после приключи. Мога да напиша финал на легендата за Бандита касапин.

— Малко от вложителите на банка „Кромуюел“ ще са живи да получат парите си — отрони замислено Бел.

— Да, но наследниците им ще бъдат уведомени за неочакваното наследство.

— Обещах на Кауфман и екипажа му тлъст хонорар за намирането.

— Ще се погрижа да го получат — обеща Ван Дорн. Сложи ръка на рамото на Бел. — Добра работа, Айзък. Жалко, че не можахме да намерим влака преди четирийсет и четири години.

— Езерото беше осемдесет и един метра дълбоко, където потъна влакът — обясни Бел. — Спасителната компания, наета от банковите комисионери в Сан Франциско, драгира дъното, но не можа да го намери през 1907-ма.

— Как са могли да го пропуснат?

— Беше пропаднал в падина на дъното и драгите са минали над него.

Ван Дорн се обърна и кимна към една кола, паркирана до кея.

— Предполагам, че се прибиращ у дома.

Бел кимна.

— Жена ми ме чака. Ще караме до Калифорния.

— Сан Франциско?

— Влюбих се в града по време на разследването и реших да остана след земетресението и да го направя свой дом. Живеем в старото имение на Кромуюел на Ноб Хил.

Бел го остави и закрачи към паркираната кола. Синята металическа боя на „Къстъм Супер 8“ модел 1950 г. със сгъваем покрив „Дакард“ блестеше под светлините на кея. Макар нощният въздух да бе студен, покривът беше смъкнат.

В шофьорската седалка седеше жена със стилна шапка върху коса, боядисана в оригиналния рус цвят. Гледаше го докато се приближаваше със същите коралови морскозелени очи, както при първата им среща. Веселите бръчици около очите ѝ бяха на човек, който се смее с лекота, а чертите на лицето ѝ излъчваха неподвластна на възрастта красота.

Бел отвори вратата и се пъхна на седалката до нея. Тя се наведе и го целуна силно по устните, отдръпна се и усмихна лукаво.

— Време е да те връщам.

— Беше тежък ден — отрони той с въздишка.

Марион включи запалването и стартира колата.

— Намери ли каквото търсеше?

— Джейкъб, Маргарет и парите, всичко е там.

Марион погледна над черната вода на езерото.

— Бих искала да кажа, че съжалявам, но не мога да се насиля да изпитам скръб, след като знам за отвратителните им престъпления.

Бел не желаше да мисли повече за Кромуюел и смени темата.

— Говори ли с децата?

Маргарет натисна педала за газта и отлепи колата от кея към главния път.

— И с четиримата днес следобед. Щом се върнем вкъщи, ни вдигат празненство за годишнината.

Той я потупа по коляното.

— В настроение ли си да караш цяла нощ?

Тя се усмихна и целуна ръката му.

— Колкото по-скоро се приберем у дома, толкова по-добре.

Помълчаха известно време, потънали в мисли за отдавна отминали събития. Завесата към миналото беше паднала. Никой от двамата не се обърна и не погледна назад към вагона.

Издание:

Автор: Клайв Къслър

Заглавие: Преследването

Преводач: Валерий Русинов

Издание: първо

Издател: ProBook

Град на издателя: София

Година на издаване: 2011

Тип: роман

Националност: американска

Редактор: Весела Ангелова

ISBN: 978-954-2928-01-0

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/1626>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.